

ΟΙΚΟΤΕΛΕΙΟ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡ. 14 (134)

1929

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καταβολομενός τα έωι των οδόντων έωκαδίσματα

Θέλετε να έχετε λευκότερους, φραιότερους οδόντας. Ίδου μία νέα μέθοδος δασις το έπιτύχτε. Έάν ζητήτε νέαν όμορφιά και νέα θέληγητα, δοκιμάσατε τον νέον τούτον τρόπον. Ψάσατε τους οδόντας σας διά της γλώσσης, και θα αισθανθήτε την παρουσίαν έπικαθίσματος εν είδος όλισθηρού έπιστρώματος. Έφ' όσον τα έπικαθίσματα διατηρούνται έπι των οδόντων, το μειδιάμα σας είνε έστερημένον πάσης χάριτος. Σήμερον έφευρέθη ή Πέφοντεν νέον είδος οδοντολίας. Αποσυνθέτι τα έπικαθίσματα διατηρεί τους οδόντας στυλνογίτους. Δοκιμάσατε την Πέφοντεν. Ίδετε πόσον καθαροί φαίνονται οι οδόντες σας καποιν χήρως. Όλίγων ημερών χήρως της οδοντολίας ταύτης θα σας καταπείσθω έπ' όλοκληριαν περί της αποτελεσματικότητος της. Αγοράσατε σήμερον την οδοντολίσταν ταύτην.

Pepsodent ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ
ΣΗΜΑ

ΠΕΦΟΝΤΕΝ ή νέα Αμερικανική οδοντοπάστα
Γεν. Αντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Όμονοίας 3—Αθήναι

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΙΟΜΟΝΟΙΑ

Κατήρτισε τμήμα ΟΠΤΙΚΩΝ και ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ. Πλεονεία συλλογή από Όματούχια όλων των συστημάτων. Κρύσταλλα Ranktal Zeiss Perla. Διόπτρα θεάτρου και πρισματικά. Φωτογραφικοί μηχαναί όλων των διαστάσεων των μάλλον φημισμένων εργοστασίων Roll-Films. Films-Packs κ.λ.π. Έπιμελεσάται έκτελείς είσασδήποτε φωτογραφικής εργασίας. Έμφανίσεις, έκτυπώσεις, μεγεθύνσεις κ.λ.π.

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΟΙΚΟΣ Κ. ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ ΠΙΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Ίδρυσεν ιδιαίτερον τμήμα ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ. Διδασκαλία παρά του ίδιου. Η τέχνη έκμάθησις εις 40 μαθήματα. Αμοιβή 3.000 δρ. Εις την αίθουσαν αποστέλλονται λεπτομερείς οδηγίαί.

ΕΥΧΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΛΛΗΝΑΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Τας έκδόσεις της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» αυτότελες και καλλιτεχνικώς βιβλιοδετημένας :

- 1) Ο Κεπετάν Φάντασμα του Πάλ Φεβζάλ
- 2) Ο Κεπετάν Βρυκόλλας του Μπάρμ Στόουκερ
- 3) Αί Περιπέτειαι του Άρθούρου Γόρδανος; Πόρ του Έντυ-καρ Πέδε.
- 4) Η Πληγμένη Κερδιά του Όνορε Μπαλζάκ
- 5) Η Σπίγ; των Πάγυν του Ίουλιού Βέρν
- 6) Η Σόνιχ της Έρρίκου Γκερβίλ
- 7) Ο Άνθρωπος με τη Διπλή Ξυή του Στήβενσον
- 8) Η Κόρη του Μεγάλου Βαλτού της Σέλμυς Λάγκερλεφ
- 9) Η Μονμάρτη του Μυρζέ

Ευρίσκετε εις τόν έν Άλεξανδρείαν Πρακτορείον των Άθηναικων Έφημερίδων κ. Ι. Τσοφού Γαλερί Μενασέ Νο 36—37 και εις τόν έν Καίρω Υποπρακτορείον των Άθηναικων Έφημερίδων Ο. Βαρβούνη οδός Έμάντ-ελ-Νέιν και εις τά κατά τόλους Υποπρακτορεία των Άθην. Έφημερίδων.

Έπίση; εις τά αυτά Πρακτορεία και Υποπρακτορεία ύπάρχουσιν τά Ήμερολόγια του «Μπουκέτου» των έτών 1926—1927 και 1928 με την έκλεκτοτέραν φιλολογικήν ύλην των τά όποια είνε απαραίτητα εις όσους άγοράσουν και τό έφρτεινόν, προς συμπλήρωσιν όλης της σειράς.

Άπαντα τ' άνατέρω βιβλία και Ήμερολόγια πωλούνται εις τιμάς Άθηνων και άπληλαγμένα ταχυδρομικών τελών.

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλλίτατος έπιτραπέζιος ΟΙΝΟΣ από Σταφύλι ΣΑΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΔΕΥΚΟΣ

ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
1)2 και 5 οκάδων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ
εις ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 οκάς και 100 δρασμών.

Ε ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ανο των 3 δαμιτζανών

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ : ΣΤΟΙ ΠΕΣΜΑΤΟΓΛΟΥ 8

Τηλεφ. 14-34

ΠΕΡΙΘΕΙΣ : ΚΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-08

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Βιβλία ειδικά άγγελιών εκ 400 και 800 σελίδων εδρίσκειται από τυπογραφείον Στράγγαλου όδός Λέκκα 7

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Μα είδες πόσο άγαπημένα ζούν ό Μανταλάνης και ή Νίτσα;
Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Ναι μά ξεύρεις τό γιατί; Γιατί ή Νίτσα είνε πολύ έννη γυναίκα και δεν ζει τό μάλο και παινοσέγια φορέματα, αλλά βάφει μόνη της τά παλιά της με τάς θαυμάσιες Γερμανικές Βαφάς έφοσμάταν «Αρτί» και τά μάνα καυτοσέγια.
Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Α! γι' αυτό μά; παρουσιάζεσαι ή Νίτσα μόνη μάλο και με καυτοσέγια φορέμα, άμ' τότε τρέβε, πόσο μου κ' έμένα 2 πακακια βαφής «Αρτί» μπονά ντε ρός. Έχω δη τό παλιόν στα έμπορικά και τά Φαρμακεία της γειτονιάς μας.

ΒΟΤΡΥΣ..

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικών και Άποθεματικών Δραχ. 111.000.000

Κεντρικόν Πρατήριον όδ. Άθηνάς 53

Οίνοι χύμα : (λευκοί, ερυθροί, γλυκοί, κρείς, μωσχατοί.

Οίνοι εις φιάλας : (Έπιτραπέζιοι, έπιδόριοι, όρεκτικοί, τονωτικοί.

Βέρμου εκ παλαιού Μωσχάτου οίνου Μαυροδάφνη απαράμυλον Παλαιόν έπιδόταγμα οίνου

«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλούνται εις όλα τά κέντρα καταναλώσεως

Τά προηγούμενα φύλλα της

«Οικογενείας» τιμώνται δραχ.3.

ΕΤΟΣ Γ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 14 (164)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2,50

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΕΤΕΡΟΥΣ ΑΙΡΑΙ ΔΡΑΧΜ. 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΑΙΝΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ » 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβόσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν
Ιδιοκτήτην της «Οικονομίας»
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Έν Αμερική Μ. D. STROY-
ΜΒΟΣ 261 W. 85th Str New-York U.S.A., έν Αγγλία Σουδάν δ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria και έν Βελγίω Κογκό δ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Απο Οτι Βλεπω Και Άκούω

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Η άποκάλυψις εις την όποιαν προέβη καθημερινή έφημερίς—άποκάλυψις σκανδαλώδης και τρομερά—εις βάρος της Έταιρείας του Έλληνικού Λαχείου, φαντασόμεθα ότι δεν θα μείνι χωρίς συνέπειας, όπως έμεινε ή άπο του 1926 γεννημένη σκεπτική κατά της ίδιας Έταιρείας ενώπιον του Εισαγγελέως Πειραιώς καταγγελλία. Πρέπει, ή Έταιρεία αυτή, ή όποία καταχράται τόσον καταφώρας και άνηθίκας τόν Έλληνικόν λαόν και τό Κράτος, να κηρυχθή τάχιιστα έκπτώτως και να έκδιωχθή, ένεργουμένων αυστηροτάτων άνακρίσεων διά τόν τρόπον με τόν όποιον αυτή ενεργεί τάς κληρώσεις, τό δε λαχείον του Έλληνικού Στάλου να περιέλθι εις τό Μετοχικόν Ταμείον του Ναυτικού, τό όποιον δικαιοτάτα τό διεκδικεί. Διότι δεν φαντασόμεθα να έχουν καμμίαν σχέση τά τέκνα του Ίσραηλ με τό αποτέλεσμαν των έλλογών Έταιρειών με τόν Έλληνικόν στόλον.

ΔΕΥΤΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΣΠΑΣΜΟΝ!

Γιά να μην ήσυχάζουμε ποτέ, την γελίτη διεδύχθη ή Ιλαρά, ό Θεός της ατόας, ό τόσον θρηωδής, για τ' άθάδα μικρά παιδία. Άπειροι κρούσματα έχουν σημειωθεί μέχρι της στιγμής και στας δύο πόλεις. Ενεμεταξύ έφασαν τά χελιδόνια, εισήλθε τό καλόν έαρ, δ-πον νάναι φάνει και ό δάγγειος. Μ' άλλους λόγους, μακάριοι όσοι θα φτάσουν αίσίως στο φθινόπωρο! Μακάριοι όσοι την γλυτώσουν. Πάντως γιά να είμαστε έν τάξει άς δώσουμε τόν τελευταίον άσπασμόν. Δεύτε λοιπόν, άδελφοί!

Η ΣΗΡΑΓΕ

Έπεράσατε τελευταία από την σήραγγα της Όμονοίας με τόν ήλεκτρονόν... Άν έπεράσατε, άσφαλώς δεν θα τομήςετα να ξαναπεράσατε... Αί συντελούμεναι εκεί εργασίαι παρουσιάζουν ένα θέαμα τρομερό, κα απληκτικό... Δεξιά σας σκάβουν την νέα σήραγγα, άριστερά σας σκάβουν επίσης, από κάτω τό

διο και από πάνω σας αλωρούνται οι στύλοι και τά θεμέλια του Δημαρχείου, έτσι πού από στιγμή σε στιγμή να περιμένετε να δειχθήτε τό Δημαρχείο κατακέφαλα!... Για να μην ύπάρχη λοιπόν φόβος κανενός τέτοιου άπεικταίου, θα έπρεπε, υποθέτομεν, ένας μηχανικός του ύπουργείου της Συγκοινωνίας να έπιθεωρή καθημερινώς τά συντελούμενα έργα, διότι και μία πέτρα να φύγη εκεί από τό θέση τη, ή καπακολληθή, θα είνε τρομερά...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μιλούν γιά ένα άκάδαρο ζαχαροπλαστέιο.

—Μά είνε τόσο βρώμικα τά είδη του; Είδη του; Ο καταστηματάρχης μούλεγε, έν τούτους, πως τό μέλι του είνε γνήσιο μέλι Υμηττού.
—Μέλι... έμετού δεν λες καλύτερα!...

ΔΗΛΩΣΙΣ

Προς τούς έν Βελγίω Κόγκω άναγνώστας και συνδρομητάς.

Η Διεύθυνσις των περιοδικών μας «Μπουκέτο» και «Οικονομία» ανέθεσε την άντιπροσωπείαν καθ'άπαν τό Βελγικόν Κόγκω (Αφρικής) εις τόν κ. Γεώργιον Άντωνιάδην, έν Elisabethville, εις τόν όποιον ανέθεσε την έγγραφικήν συνδρομητών εις τά περιοδικά μας και την είσπραξιν των συνδρομών. Έλπίζομεν ότι οι έν Βελγίω Κόγκω φίλοι μας θα βοηθήσωσι τόν κ. Άντωνιάδην εις τό έργον της εύχρέστως διαδόσεως της κυκλοφορίας των περιοδικών μας.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΩΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ

ΠΙΘΗΚΟΒΡΟΧΗ!...

Ένα Γαλλικό εγκυκλοπαιδικό περιοδικό αναφέρει τό εξής χαριτωμένο ανέκδοτο, πού συνέβη λίγον καιρό μετά την έφεύρεση του τηλεγράφου.
Τήν εποχή εκείνη ύπήρχε στο Άμβουργο ένα πρωτοτυπάτο «παζαρί ζώων» διευθυνόμενο από κάποιον Χάλεμπεκ. Όλοι οι φιλόζωοι, και οι διευθυνταί ζωολογικών κήπων, όταν ήθελαν να προμηθευθούν κανένα είδος ζώου, έμμερωμένου ή άγριού ζώου κατέφευγαν σ' αυτό.

Μία μέρα, ό διευθυντής κάποιον ζωολογικού μουσείου, θέλοντας να ταστήσει ένα ζευγάρι πιθήκων τοῦ μουσείου του πού είχαν ψοφήσει έστειλε

ΚΕΝΝΙΕΣ

Η κυρία Μαργς Σουαζύ, ή όποία παρ' όλην την έναντίον της καταφοράν του τύπου, έμεινε να παρσιδημή ένταύθα, έδωσε την παρσιδησάν έβδομάδα και διάλεξιν.
—Την διάλεξιν έτίμησαν διά της παρουσίας των «τρείς κ' ό κόσμος», αλλά κ' αυτοί λίγο έλειψαν να σφυρίξουν τόν θηλυκόν αυτόν κομφερανσιέ.

—Τά περίπτωρα της διαρκώς άνακαπομένης Όμονοίας αλλάζουν καθημερινώς θέσιν. Σήμερα βλέπετε ένα περίπτωρο στην άλφα γωνία, αύριο τό βλέπετε πέντε μέτρα παραπέρα και μεθαύριο άλλα δέκα μέτρα πτό κάτω.

—Όπως δε μάς έλεγεν ένας καπνοπώλης της πολυβασανισμένης πλατείας, τό περίπτωρό του, όπότου άρχισαν τά έργα, έχει αλλάξει δέκα φορές θέσι!...

—Ότε δημοδιδάσκαλος νά ήτανδη λαθήφανισμένος από τις μεταθέσεις. Έτοιμάζονται από τώρα άπειρες θεατρικές άποθεωρήσεις γιά τό λαόκασι.

—Μία έξ αυτών έχει άπό συγγραφείς! Συγγραφείς έπί τά λεπτά, ποσοστά δηλαδή, μηδέν!

—Έπιτέλους! τά πρώτα χελιδόνια έκαναν την εμφάνισίν τους εις τόν Άττικόν ούρανόν. Ητοσλδον καιρός διότι έταμα άρχίσιν νά πελατώμεθα ότι δεν θα ήσυχοντοέφρετος.

ρευνες άνεκάλυψε ότι είχε συμβή τό εξής: Ο ύπάλληλος του τηλεγραφείου στον όποιον είχε παραδώσει τό τηλεγράφημά του είχε κάμει λάθος σ' ένα σημείο στίσεως, και τό είχε διαβιβάσει ως εξής:

«Χρειάζομαι μερικούς πιθήκους. Στείλε τό ταχύτερον χίλιους. Άσπασμούς».

Η παραγγελία είνε ή αλήθεια, είχε φανή κάπως... υπερβολική στον Χάλεμπεκ. Συνηθισμένος όμως, καθώς ήταν, νά έκτελή και τις πιο παράξενες παραγγελίες των πελατών του, ανέθεσε σέ δυο υπαλλήλους του να άγοράσουν όλους τούς πιθήκους πού ύπήρχαν στην Γερμανία, και μόλις κατάφερε να συγκεντρώσει τις δυο πρώτες εκατοντάδες, έπευσε να τις άποστείλη στον άνύποπτο πελάτη του!...

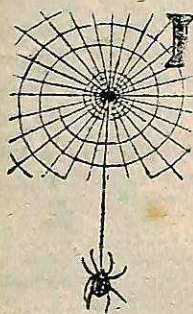
ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΛΙΟΥΖ

Ο βασανισμένος από τὸν ἔρωτα καλλιτέχνης. Ο δωδεκαετής ἐρωτευμένος μαθητής. Ἐστέλλα Ντιμπέρ. ἡ πρώτη ἀγάπη τοῦ Μπερλιόζ. Ἡ πρώτη ἐρωτική ἐξομολόγησις καὶ ἡ πρώτη ἀπογοήτευσίς. Ἡ τρελλὰ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ Ἀμλέρ. «Ἅγιος Γιάκωνος ὁ Νηστευτής». Ὁ ταχυδρόμος τῶν ἐρωτευμένων. Ἐρωτικές ἀτυχίες, κλπ.

ΣΩΣ κανενὸς καλλιτέχνη ἢ ἐρωτική ζωὴ δὲν ὑπῆρξε τόσο τρικυμωμένη, τόσο ταραχώδης, ἀλλὰ καὶ τόσο πονεμένη συγχρόνως, ὅσο τοῦ Γάλλου συνθέτου. Ἐκ τὸ ο ρ ο σ

Μπερλιόζ. Ἀπ' τὰ νεῖτα του ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μουσικοῦ τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἐβασανίστηκε ἀφάνταστα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ βλες τίς θλίψεις καὶ τίς ἀπογοητεύσεις του καὶ τὸν ἐπότισε μὲ βλες τίς πίκρες του.

Ἀπὸ παιδί σχεδὸν ὁ Μπερλιόζ ἔδειξε πόσο φλογερὴ καὶ εἰσαθητικὴ ἦταν ἡ καρδιά του. Τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμη μαθητὴς τοῦ γυμνασίου καὶ μετέφραζε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ πατέρα του τὸ μέρος ἐκείνου τῆς «Αἰνείδος», τὸ ὁποῖο ὁ Βιργίλιος ἐξιστορεῖ τοὺς ἔρωτας τῆς Αἰγυπτίας Βασίλισσας Διδούς μὲ τὸν Αἰνεία, ἀναγκάζονταν νὰ διακόπτῃ τὴ μετάφρασί του γιὰ τὴν συγκινοῦσε μέχρι δακρύων ὁ πόνος τῆς Διδούς γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τῆς ἀπ' τὸν Αἰνεία.

Σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων ὁ Μπερλιόζ ἀισθάνθηκε τὸν πρῶτο του ἔρωτα: Ἀγάπησε μιὰ κόρη, τὴν Ἐστέλλα Ντιμπέρ, ἡ ὁποία ἦταν κατὰ ἔξη χρόνια μεγαλύτερή του. Τὴν ἐγνώρισε στὸ σπίτι μιᾶς θείας του ὅπου πῆγαινε συχνὰ καὶ ἔπαιζε μὲ τὸν ἐξάδελφό του. Ἦταν μιὰ ψηλὴ καὶ λιγνὴ κοπέλλα, μὲ καστανὰ μαλλιά καὶ θαυγάλα, μὲ μάτια ρομβώδη. Ὅσους ὁ Μπερλιόζ συναντοῦσε τὴν Ἐστέλλα στὸ σπίτι τῆς θείας του, δὲν ἔφυγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ τῆς. Τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ παίξῃ πιάνο καὶ ἐνῶ ἐκεῖνη ἔπαιζε, αὐτὸς καθισμένος στὸ πλάνη τῆς, δὲν χόρταινε νὰ τὴν κοιτάξῃ. Ὅταν ἐκεῖνη σηκώνονταν γιὰ νὰ φύγῃ, τὴν ἰκέτευε νὰ μείνῃ λίγο ἀκόμη, καὶ καθὼς τῆς τὸ ἔλεγε αὐτὸ ἡ φωνὴ του ἔτρεψε τόσο ἀπὸ τὴ συγκίνησι, καὶ τόσο θερμὴ ἰκεσία ὑπῆρχε στὰ μάτια του, ὥστε ἡ Ἐστέλλα δὲν ἐβίαισε τὴν δύναμι νὰ τοῦ ἀρνηθῇ καὶ ἔμενε.

Μιὰ μέρα πού ὁ Μπερλιόζ εἶχε μείνει μόνος μαζί μὲ τὴν Ἐστέλλα, μὴ μπορῶντας πια νὰ συγκρατῇ

τῆς, τῆς ἀρπαξε ἔξαφνα τὰ χεῖρα καὶ κλαίοντας τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του. Ἡ Ἐστέλλα προσπάθησε νὰ τὸν καθυσχύσῃ, καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα, δὲν ξαναῆλθε πια στὸ σπίτι τῆς θείας του.

Μολοντοῦ ὁ μέλλων ἐνδοξος μουσικός στὴν ἀρχὴ ἐπαράφηκε πολὺ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τῆς Ἐστέλλας, τὴν ἐλθισμένην πολὺ γρήγορα κατόπιν. Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἄλλωστε ἔφυγε οἰκονομικῶς ἀπ' τὴν ἐπαρχιακὴ πόλιν ὅπου εἶχε γεννηθῇ καὶ ἐγκατεστάθη στὸ Παρίσι, γιὰτὶ οἱ γονεῖς του ἤθελαν νὰ φροντίσουν πια γιὰ τὸ μέλλον του. Ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸν κἀν γιαντὸ, μὲ ὁ Μπερλιόζ πού ἀισθανότανε μὴ ἀκατανίκητη κλίσι πρὸς τὴν μουσικὴ, κατῳρθε νὰ νικήσῃ τίς ἀντιρροήσεις τοῦ πατέρα του καὶ νὰ ἐγγραφῇ στὸ «Κονσέρβατοῦρ» (Ὁδεῖον) τοῦ Παρισιῶ, ὅπου καὶ δὲν ἀργήσῃ νὰ διακριθῇ μὲ τὴν ἀριστερίαν τῶν ἄλλων μα-

Ο Μπερλιόζ

θητῶν. Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀποφοίτησί του ἀπὸ τὸ Κονσέρβατοῦρ, ὅταν πια ὁ Μπερλιόζ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γίνεται γνωστὸς στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους, εἶχε πᾶν ἓνα βράδι στὸ θέατρο «Ὀντέον» γιὰ νὰ δῇ τὸν «Ἀμλέτο» τοῦ Σαίξπηρ ὁ ὁποῖος ἐπαίετο ἀπὸ ἓναν σπουδαῖο θίασο «Ἀγγλων ἡθοποιῶν». Ἡ πρωταγωνίστρια Ἐνριέττα Σμιθσον, ἡ ὁποία ἔπαιζε τὸν ρόλο τῆς «Ὀφελίας» ἐσημεῖωσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Οἱ θεαταὶ τὴν χειροκροτοῦσαν φρενητωδῶς καὶ στὸ τέλος τὴν ἀπεδέωσαν κυριολεκτικῶς. Ἀλλ' ἀνὸλοι οἱ θεαταὶ ἦσαν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸ παίξιμο τῆς Σμιθσον ἔνας ἀπ' αὐτοῦς, ὁ Μπερλιόζ, χωμένος στὸ βάθος τῆς αἰσθήσεως, μόνος σὲ μιὰ γωνιά, ἀισθανότανε κατὰ πολὺ δυνατότερο ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό. Ἦταν ἐρωτευμένος κί-

λας μὲ τὴν νέα καὶ ὡμορφὴ Ἀγγίλιδα ἡθοποιῶ.

Ἀμέσως χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ σὴν ἴδια νύχτα μόλις ἐγύρισε στὸ σπίτι του, κάθησε καὶ τῆς ἔγραψε ἓνα θερμότατο καὶ ξεχειλισμένο ἀπὸ αἶσθημα γράμμα, στὸ ὁποῖο τῆς ἐξομολογεῖτο ὅλο τὸν τρελλὸν ἔρωτά του.

Συγχρόνως δὲ ὁ ἐρωτευμένος μουσικός προσπαθῆσε νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ συνάντησι μὲ τὴ Σμιθσον. Ἀλλ' ἡ νεαρὴ Ἀγγίλιδα, ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη κλείνει τὴν πόρτα στὸν ἐρωτῶντινὸ Μπερλιόζ. Ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, ἀπογοητευμένος καὶ ἀπελπισμένος, περιοριστηκε καὶ τὴν ἔδλεπε μόνος σὲς θεατρικὴς τῆς ἐμφανίσεις. Κάθε φορὰ πού παιζότανε ὁ «Ἀμλέτος», ὁ Μπερλιόζ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ ὄψις πρῶτους στὸ «Ὀντέον». Ὅσο ἡ ἀγάπῃ του ἐντωμεταξὺ μεγάλωνε ὁλοένα. Τρελλὸς ἀπὸ πόνο καὶ ἀπ' ἔρωτα, προσπαθοῦσε νὰ λη-

σμονήσῃ κάνοντας μακροὺς περιπάτους στὰ περὶχωρα τοῦ Παρισιῶ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπέστρεφε συντετριμμένος ἡθικῶς. Ἡ ὥρῃς του φαινόταν τόσο ἀπελπισμένη καὶ εἶχε γίνῃ τόσο ὄχρος, ὥστε οἱ φίλοι του τὸν ἔλεγαν «Ἅγιον Γιάννη Νηστευτή». Μὴν μπορῶντας νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ βλέπῃ τὴν Ἐνριέττα, ἀφῆσε τὸ σπίτι ὅπου καθότανε καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὴν ὁδὸν Ρισελῆ, ἀντίκρου ἀκριβῶς ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ἡ Ἀγγίλις ἡθοποιῶ.

Κάθε μέρα τὴν παραμόνευε ἀπ' τὸ παράθυρό του γιὰ νὰ τὴν δῇ ἔτσι ἀπὸ μακριὰ τὴν ὥρα πού ἔφτανε καὶ πού γύριζε στὸ σπίτι τῆς, ὅταν ἔξαφνα ἓνα πρωὶ, εἶδε τὴν μὲς Σμιθσον ν' ἀνεβαίνει σ' ἓνα ἀμάξι φορτωμένο βελούδες.

Ἐφύγε δριμυτικῶς ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ πῆγαινε στὸ Ἀμστερνταμ.

Ὁ Μπερλιόζ λίγοῦλεψε

νὰ πεθάνῃ τότε ἀπ' τὸν καὶμό του.

Δὲν πέθανε ὡστόσο καὶ ξαναεἶδε τὴν Ἐνριέττα, τὴν ξαναεἶδε μάλιστα περισσότερο ἀπ' ὅτι χρειαζότανε. Πρὶν ὅμως τὴν ξαναεἶδῃ, τοῦ συνέβη κάποιο ἄλλο ἐρωτικὸ περιστατικό. Ὁ φίλος του πιανίστας Χίλλερ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν διδασκαλίαν Μόν, πού ἦταν καὶ αὐτὴ πιανίστρια, δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς φανερώσῃ τὸν ἔρωτά του. Γι' αὐτὸ σκέφθηκε νὰ τῆς τὸν ἐξομολογήθῃ γραπτῶς. Καὶ ὅταν ἔγραψε τὸ ἐρωτικὸ του γράμμα, ἐπεφοβήσε τὸν Μπερλιόζ νὰ τῆς τὸ πᾶν. Ὁ Μπερλιόζ δέχθηκε εὐχαρίστως καὶ ἐπειδὴ ἡ Καμίλλη ἀπάντησε στὸ γράμμα τοῦ πιανίστα, ὁ μουσικός ἀνέλαβε ἔτσι καθήκοντα ταχυδρόμου τῶν δύο ἐρωτευμένων. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἀισθάνθηκε κατὰ νὰ χιπᾷ σὴν καρδίαν του γιὰ τὴν Καμίλλη. Σὲ λίγο μάλιστα τόσο μεγάλωσε τὸ νέον αὐτὸ αἶσθημά του, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὴν παντρευθῇ, ἀρκετὸ ὅτι ὁ φίλος του ἐντομεταξὺ εἶχε πᾶν νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Ὁ Μπερλιόζ ζήτησε τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, οἱ ὁποῖοι δέχτηκαν εὐχαρίστως καὶ ἔτσι ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες. Θὰ γινότανε δὲ γρήγορα καὶ ὁ γάμος, ἂν ὁ Μπερλιόζ δὲν ἔπαιρνε τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη κάποια καταιγὴ ὑποτροπῆς ἢ ὁποῖα τὸν ὑποχρέωνε νὰ πᾶν σὴν Ἰταλία καὶ νὰ μείνῃ δυὸ χρόνια ἐκεῖ, γιὰ νὰ παρακολουθῇ ἀνώτερες σπουδές. Δυὸ χρόνια ἦσαν πολλά. Ἡ Καμίλλη δὲν μπόρεσε νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς καὶ πῆρε ἄλλον σύζυγο. Ὁ Μπερλιόζ, ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ, ἔφυγε τὴν ἴδια μέρα ἀπ' τὴ Ρώμην γιὰ τὴ Γαλλίαν, παίρνοντας μαζί τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀπιστή. Ὅταν ὅμως ἔφθασε σὴν Νίκαιαν ἔξαφνα ὅλο τὸ ἄγριο ἐκείνο μένος τοῦ ἐξαγιάσθη, καὶ ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι ἦταν ἐντελὸς ἡσυχος. Ἀλλωστε στὸ Παρίσι τὸν περιμένε μιὰ εὐχάριστη ἐκπλήξις: ἡ μὲς Σμιθσον ἠρρικότανε πάλιν ἐκεῖ καὶ ἔπαιζε στὸν «Ἀμλέτο».

Ὅταν τὴν ξαναεἶδε ὁ Μπερλιόζ ἀισθάνθηκε πάλιν ν' ἀνδῇ μέσα του ἡ παλὴ ἀγάπη. Περισσότερο ἐρωτευμένος ἀπὸ ὅποτε τὴν ἰκετεύει πάλιν νὰ τὴν ἰδῇ. Ἡ Ἐνριέττα αὐτὴ τὴ φορὰ κάμπτεται καὶ τὸν δέχεται ἐπιτέλους. Πέντε ὁλόκληρα χρόνια χρειάστηκαν στὸ Μπερλιόζ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πρῶτὴ αὐτὴ συνάντησι. Θὰ εὕρισκε

τὸν καὶμό του.

Ὁ Μπερλιόζ

τὸν καὶμό του.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ἡ Κορσικανικὴ «βεντέτα» —

Τὸ «Μακίς» — ἔτσι ὀνομάζεται ὡς γνωστὸν τὸ ἀπέραντο, παρθένο καὶ ἀπρόσιτο δάσος τῆς Κορσικῆς, ὅπου καταφεύγουν οἱ λησταὶ καὶ γενικῶς οἱ φυγόπονοι καὶ οἱ φυγόδικοι — ὅσο πᾶν καὶ ἐρημώνεται ἀπ' τοὺς κατοίκους του. Οἱ τάξεις τῶν Κορσικανῶν ληστῶν ἀραιώνονται ὁλοένα περισσότερο καὶ προβλέπεται ὅτι πολὺ γρήγορα ἡ Κορσικὴ θὰ μεταβληθῇ σ' ἓνα ἔρημο καὶ ἐρημικὸ νησί ὅπως ἦταν ἄλλως τε πρὸ δαίμων ἀκόμη αἰῶνων. Γιατὶ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἰδέαν πού ἐπικρατεῖ, οἱ Κορσικανοὶ δὲν ἦσαν πάντοτε αἰμοδόροι καὶ ἐκδικητικοί. Ἡ κορσικανικὴ «βεντέτα» εἶνε φρούτο πού ἀνθίσει στὸ ὄρατο καὶ ρωμαντικὸ αὐτὸ νησί κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα, ὅταν δηλαδὴ τὸ κατέλαβαν οἱ Γενοβέζοι.

Προσὸ τὴν κυριεύσιν οἱ Γενοβέζοι, ἡ Κορσικὴ εἶχε ἦρθῃ καὶ ἔδημα ἀλλὰ, ἥρεμα καὶ πατριαρχικά. Οἱ Γενοβέζοι ὅμως ἐκμεταλλεύοντο καὶ πλουσιοπρόσχηγί τοῦ προνομιοῦ τοῦ νησιοῦ, δὲν ἀφῖναν τίποτε γιὰ τοὺς κατοίκους του, τοὺς ὁλοῦς καὶ πλέον ὑπέβαλαν σὲ βασανιστήρια, σ' ἐξευτελισμούς καὶ σὲ καταναγκαστικὰ ἔργασις.

Οἱ Κορσικανοὶ σὴν ἀρχὴ ἔκαναν κατ' ἐπανάληψιν παράπονα σὴν Κυβέρνησι τῆς Γένουας γιὰ τὴν ἀπάνθρωπὴ καὶ ἡσυχαστικὴ διαγωγὴν τῶν γέροντες ἀκόμη περισσότερον. Ὁ Μπερλιόζ σκέπτεται νὰ τῆς χίτῃ. Σὲ ἡλικία 58 χρόνων, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ ἔργα του δὲν ἐκέρδιζε τίποτε, ἀναγκάζονταν καὶ νὰ κερδίσῃ λίγα λεπτὰ νὰ κἀν δουλειὰς πού δὲ θὰ καταδεχότανε. Ἦσως νὰ κἀν οὔτε ὅταν ἦταν ἐκκοσ χρόνων!

Σὲ δυὸ χρόνια πέθανε καὶ ἡ σύζυγός του καὶ μιὰ φίλη του ἡθοποιῶς μὲ τὴν ὁποία εἶχε τότε ἓνα τρυφερὸ εἰδύλλιο.

Ὁ διπλὸς αὐτὸς θάνατος τὸν συνέτριψε πια κυριολεκτικῶς. Ἄν καὶ μόλις ἐξηγήθη ὁ Μπερλιόζ φαινόταν πια ἔσχατογόνος.

Καὶ τότε, μὲς σ' ἓνα τραγικὸ νερῶματα, ὁ χυλοβασανισμένος μουσικός, θυμήθηκε τὴν πρῶτὴν παιδικὴν του ἀγάπην, τὴν γλυκαμένην Ἐστέλλα... Τὶ εἶχε γίνῃ τότε τὸ χαρούμενο ἐκείνο αἶγινδ ἀπὸ τῆς ζωῆς του; Ἀλλοίμονο! Ἡ Ἐστέλλα, ὀνομάζεται τὰ ὅρα κυρία Φορεστῆς, εἶνε μιὰ γρηῃ χήρα, μὲ πολλὰ παιδιά πού τὸ μεγάλωμά

γαγὴ τῶν ἀπαλλήλων τῆς, ἢ τὰ παράπονά τους ἐπῆγγαναν στὸν ὄρντο.

Ὅταν εἶδαν πια ὅτι δὲν ἐβρισκαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ δικη τους, ἀποφάσισαν νὰ τὸ πάρουν μὲ τὸ σπαθὶ τους. Τότε ἀρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν ἀντίποινα ἐναντίον τῶν Γενοβέζων ἐπιδρομῶν καὶ νὰ τοὺς ἐκδικούνταν γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τους, μὲ ὅσο φρικτότερο τρόπο μπορούσαν. Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, τὸ σύστημα τῆς ἀντεκδικήσεως διεδόθη εὐρύτατα στὸ ὄρατο νησί καὶ ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐπεκράτησε καὶ σὲς μεταξὺ τῶν σχέσεις τῶν Κορσικανῶν.

— Ἡ Ἀγγλία, ὁ παράδεισος τῶν καπνιστῶν —

Οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε οἱ πρὸς μανιώδεις καπνιστὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀφῆλῃς.

Σ' ὅλη τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχουν διακόσιες τριαντατέσσαρες μεγάλες καπνοβιομηχανικὲς ἐταιρεῖες, ἡ καθεμιά ἀπ' αὐτὰς ὁποῖες ἔχει ἀπὸ πέντε ὡς δέκα ἐργοστάσια καπνοῦ, σιγαρέττων, τσιγάρων καὶ ἐπεξεργασίας καπνοῦ γιὰ πίτες. Ἔτσι δεκαοὶ ὁ ἐπίσημος στατιστικὸς πίναξ περὶ καπνοῦ πού ἐξεδόθη τελευταῖος στὸ Λονδίνο.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ. Ἡ διακόσιες τριαντατέσσαρες αὐτὲς ἐταιρεῖες, ἡ μᾶλλον τὰ ἐργοστάσιά τους, κατασκευάζουν 7.167 εἶδη τσιγάρων καὶ πούρων.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπάρχουν σὴν Ἀγγλίαν ἑξακόσιες μάρκες εἰδῶν προσερχομένων γιὰ τοὺς καπνιστὰς (σιγαρονακτιῶν, ταμπάκων, πιπῶν, κλπ.) καὶ, ἀκόμη ἐννενηντα ἑταιρεῖες σίγινων, Ἀγγλικῆς, Βελγικῆς, Σουηδικῆς καὶ Τσεχοσλοβακικῆς. Γι' αὐτὸ δικαίως, ἡ Ἀγγλία θεωρεῖται ὡς ὁ παράδεισος τῶν καπνιστῶν.

— Ἐφημερίδες Μαύρων —

Οἱ Νέγροι, οἱ ὁποῖοι μέχρι πρὸ λίγων δεκαετηρίδων ἀκόμη, ἐθεωροῦντο σὴν Ἀμερικῇ, ὡς σκλάβοι τῶν λευκῶν, ἀρχίσαν ν' ἀναπτύσσονται σὲ καταπληκτικὸ βαθμὸν, ἀπ' τὸν καιρὸ πού τοὺς ἐδόθησαν ἴσα προνόμια μὲ τοὺς λευκοὺς. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε καὶ ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῶν ἐφημερίδων τῶν.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς ἐκδίδονται σήμερα 500 ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ πού γράφονται αποκλειστικῶς

ἀπὸ Νέγρους. Ἡ περισσότερὴ ἀπ' αὐτὰς ἐφημερίδες αὐτὲς ἔχουν τὴν κυκλοφορίαν πού ὅτε νὰ τὴν ὀνειροπολήσουν δὲν μποροῦν ἢ Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες.

Λόγου χάριν τὸ «Chicago Defender» ἔχει κυκλοφορία 200.000 φύλλων ἡμερησίως, τὸ «Afro American» 120.000 φύλλων, τὸ «The Crisis» 100.000 φύλλων, καὶ ἄλλα τόσα τὸ «Gardian» τῆς Βοστώνης. Ὁ διευθυντὴς μάλιστα τῆς τελευταίας, δόκτωρ Οὐίλιαμ Μόρσε Τρόντερ θεωρεῖται ὡς ἓνας ἀπ' τοὺς σπουδαιότερους καὶ δραστηριότερους δημοσιογράφους τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ 1919, ὅταν ὁ Οὐίλιαμ Τρόντερ ζήτησε νὰ πᾶν σὲς Βερσαλλίαις γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Διάσκεψιν τῆς Εἰρήνης, ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀρχὴ ἀρνήθησαν νὰ τοῦ δώσουν διαβατήριον. Ἐκείνος ὅμως χωρὶς ν' ἀποθαρρυνθῇ, κατάρθωσε νὰ μεταμφιεσθῇ σὲ μάγειρον, νὰ ἐπιβιβάσῃ σ' ἓνα πατεροκράνιο καὶ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως σὲς Βερσαλλίαις, ὅπου παρὰ τὴν ἀντίδρασιν τῆς ἀκολουθίας τοῦ Οὐίλιαμ, ἐπέτυχε τὴν ἀδείαν νὰ παρακολουθήσῃ τίς ἐργασίαις τῆς Διασκέψεως μαζί μὲ τοὺς δημοσιογράφους τῶν ἄλλων χωρῶν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ διάφορα προνόμια ὑπὲρ τῶν Μαύρων.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Γιὰ τὸν ἰδρώτα —

Ὅσοι ἢ ὅσες ἰδρώνετε πολὺ, ἢ ὅσοι ἔχετε τὴν ἀτυχία νὰ μυρξή ὁ ἰδρώτας σας μὴν ἀπελπίσθε, γιὰτὶ ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀπλουσιτάτη:

Ὅταν λούζεσθε προσθέσατε στὸ νερὸ καὶ λίγη ἄμμιαντα.

Εἶνε ἀφάνταστὴ ἡ ἐπίδρασις τῆς σπῆς τοῦ σώματος καὶ στὸν ἰδρώτα.

— Ἡ λαβὴ τῶν μαχαίροπρου-

νῶν — Ἀλλή πάλιν στενοχωρία τῆς νοικοκυρᾶς αὐτῆς. Ἡ λαβὴ τῶν μαχαίροπρουνῶν χαλοῦν. Καὶ χαλοῦν, γιὰτὶ ὅταν τίς πλύνουν, δὲν προσέχουν, ἀλλὰ τίς βάζουν μέσα σὲ πολὺ θερμὸ νερὸ. Ἔτσι λιώνει ἡ λιθοκόλλα καὶ ἐκκαλοῦν.

Γιὰ νὰ μὴν ἐκκαλοῦν ἐν πρώτοις, δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζετε σὲ ζεστὸ νερὸ.

Καὶ γιὰ νὰ τὰ ξανακολλήσετε, ἂν ἐκκαλοῦν, πρέπει νὰ πάρετε δεκαπέντε δράμια ρετσίνας σὲ σκόνη, ἑνδεκα γραμμάρια ἀνθός θείου, σαράντα ἓνα γραμμάρια ἄμμο πολὺ ψιλὴ καὶ τὰ ἀνακατώνετε καλά.

Γεμίσετε, ἔπειτα, μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ τὸν σωλῆνα τῆς λαβῆς, ζεστενετὸ τὸ σίδηρον τοῦ μεταλλοῦ καὶ τὸ βάζετε σὲ τὴν θέσιν του.

Θὰ στερεώσῃ καλά, ὅπως ἦταν πρῶτα, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ τὸ ξαναβάλλετε πια σὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

ΤΟΥ ΑΔ. ΦΑΝ ΜΠΕΒΕΡ

Γενναίου, Βασιλιά τής 'Ελδούβρας. Καί γιοστάσε την άνοδο στο θρόνο του τολμηρού Ρόλφ. Ο Βασιλιάς μας παραιτείται για χάρι του από το θρόνο!

Μεγάλες γιορτές ακολούθησαν τή στέψη του Ρόλφ, και ο λαός που είχε εμπιστοσύνη στην κρίση του 'Αλδερρίχου, δέχτηκε το νέο βασιλιά του με χαρά κι' ενθουσιασμό. Μά κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν αυτός ο Ρόλφ, ο οποίος δεν ήταν άλλος από το χλωμό καλόγερο, με το πονεμένο πρόσωπο, κανείς δεν ήξερε από πού είχε έρθει και αν ήταν από βασιλική καταγωγή. Στην αρχή μερικοί περίεργοι προσεπάθησαν να ρίξουν κάποιο φως στο σκοτεινό αυτό μυστήριο, απέλπισαν όμως πολύ σύντομα, γιατί η καταγωγή του μυστηριώδους καλόγερου ήταν άγνωστη σε όλους. 'Εξ άλλου ο νέος βασιλιάς ήταν τόσο καλός και ακριβοδίκαιος, ώστε έκανε τον λαό να τον λατρεύει και να μην ενδιαφέρεται να άνεβαινε στο θρόνο του όταν θα σκαλοῦσε αυτός τα μάτια.

Ένα βράδυ, τη στιγμή που ο ήλιος, πηγαίνοντας να βασιλεύει, πυρπολούσε ολόκληρο τον πόνο με τις τελευταίες κατωμένες ακτίδες του, ένας μυστηριώδης άνθρωπος ανέβαινε το στενό και ανηφορικό δρόμο που οδηγούσε στον πύργο. Φορούσε τόσο μοναχού, ήταν ευπόλυτος και είχε το κεφάλι του σκεπασμένο κάτω από μια κουκούλα. Οι φρουροί του πύργου, μόλις τον είδαν, τον σταμάτησαν, γιατί δεν άφηναν κανένα ν' ανέβει σε κείνα τα μέρη. Μά ο άγνωστος καλόγερος τους φθόγγισε μονάχα μια λέξη και οι φρουροί του έκαναν τόπο γι' να περάσει ο μυστηριώδης καλόγερος που περπατούσε σιωπηλός, αμίλητος, μαυροπνεύμενος — σαν φάντασμα...

Έτσι, έστρεψε σιγά-σιγά ως το μακρυνό δωμάτιο, όπου ο 'Αλδερρίχος ο Γενναίος παρνούσε τις χρούες και θλιβερές ημέρες του, βασιανόμενος από τη σκέψη πως ο θρόνος του θα έμενε χωρίς διάδοχο.

Τι είπαν οι δυο άνδρες, κατά το διάστημα που έμειναν κλεισμένοι στ' δωμάτιο εκείνο; Αυτό κανείς δεν μπόρεσε να το μάθει, κανείς, ούτε και οι αμύλητοι που είχαν διαρκώς στημένο το αυτί τους πίσω από την πόρτα. Τό μόνο που άντελγήθησαν οι θαλαμηπόλοι, οι οποίοι πήγαν στο δωμάτιο εκείνο μερικές άναμμένες λαμπάδες, ήτανε που είδαν τον 'Αλδερρίχο ν' έχει άγκυλισμένο τον άγνωστο καλόγερο και να τον φιλάει στο μέτωπο. Οι θαλαμηπόλοι πρόεξαν τότε ότι ο μυστηριώδης καλόγερος είχε κρεμασμένο στο στήθος ένα μεγάλο μαλαματένιο σταυρό και ότι στο ωχρό πρόσωπό του, με τη μακρυνή γροίχα γενειάδα του, ήτανε άπλωμένη μια άπειρη Ολίψη.

Την άλλη μέρα ο πύργος φαινότανε σαν ν' είχε αποτινάζει από πάνω του το λάθος του από τον ένερκτο τόνον τόνον. Μόλις βγήκε ο ήλιος, η σάλπικες έσημαναν χαρούμενες το έργο της από τις επάλξεις του πύργου όπως και στα παλιά καλά χρόνια. Καί, όταν πέρασε λίγο ή ώρα, ένας νεαλός του βασιλιά άρχισε να γυρνά την πρωτεύουσα τής 'Ελδούβρας και να διαλαλή στον κόσμο:

«Εν δυνάμει του Κυρίου Ημῶν 'Ιησού Χριστού, ελγούσαστε τη μνήμη του Μεγαλειοτάτου 'Αλδερρίχου του

σο καλά, όσο και το σταυρό. Νίκησε τον έχθρό μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα και γυρνούσε στην 'Ελδούβρα, για να καταθέσει στα πόδια του 'Αλδερρίχου τα λάφυρα τής μάχης. Στο δρόμο όμως που πήγαινε επιστρέφοντας, με το στρατό του στην πατρίδα, άντάνισε, κοντά σ' ένα ποτάμι, που παρνούσε από ένα μικρό χωριό, καμιά δεκαριά κορίτσια, που έπλεναν τα ρούχα τους. Μόλις η κοπέλλες αυτές είδανε μπροστά τους τους ώπλισμένους στρατιώτες, φοβήθηκαν και τρέχοντας στα πόδια. Μια απ' αυτές, μόλις είδε φοβηθή τόσο πολύ, ώστε έπεσε κάτω λιποθυμωμένη. Ο Ρόλφ την πλησίασε για να την συνεφέρει. Μόλις όμως την είδε, η καρδιά του χτύπησε δυνατά. 'Η νέα εκείνη ήτανε ώμορφη σαν τόν ήλιο, άπληρη σαν τή γάλα, με μαλλιά ξανθά σαν τή χρυσάρι. Τέτοια κοπέλλα άνειρευότανε να πάει γυναίκα ο Ρόλφ. Καί τότε, χωρίς να χάσει καθόλου καιρό, την σηκωσε και την έβαλε στ' έργο μπροστά του. Καί την πήγε στον πύργο τής 'Ελδούβρας.

Ο 'Αλδερρίχος ελόγησε το γάμο τους, κλαίνοντας από τη χαρά του.

«Η Βασίλισσα ήταν βαρειά άρρωστη»

ποιο παλιό του έγκλημα και, σιγά-σιγά, με την προσευχή και την άσκητική ζωή τα κατάφερε να γίνει πραγματικός άγιος. Παρουσιάστηκε στο 'Αλδερρίχο για να του ζητήσει τη συνδρομή του για κάποιο φιλανθρωπικό έργο. Καί ο βασιλιάς τον άγάπησε άμέσως τόσο πολύ για την ειλικρίνεια και την τιμιότητά του, ώστε τον ανέβασε στο θρόνο του, υπό τόν βρο όμως να παντρευτεί και ν' άποκτήσει διάδοχο. Ο Ρόλφ λοιπόν έπρεπε να παντρευτεί. Μά ο Θεός, σαν να μην ήθελε να άποκτήσει ο 'Αλδερρίχος διάδοχο, δεν άφισε ούτε μια κόρη από μεγάλων οικογενείων στην πρωτεύουσα τής 'Ελδούβρας. Όλες η κοπέλλες που θα μπορούσαν να γίνουν γυναίκες του Ρόλφ, είχαν πεθάνει, γυμνημένες απ' μια σκληρή και άδυσωπτη Μοίρα. Ο δούπληξ ο 'Αλδερρίχος ήτανε καταδικασμένος να πεθάνει χωρίς να φιλήσει το διάδοχο στο θρόνο του. Έτσι το θέλησε η τύχη...

Έτσι, από λίγο, ο Ρόλφ άναγκάστηκε να φύγει να πάει να πολεμήσει έναν επικίνδυνο έχθρο, πολύ μακρυνό από την 'Ελδούβρα. Ο άνθρωπος αυτός ήξερε να κρατάει το ντουφεκι του

Ολίψη, εκείνη όμως δεν μπορούσε να διώξει από την ψυχή της το φριχτό προαίσθημα ότι δεν θα ξανάβλεπε το Ρόλφ.

Πράγματι, από κείνη τη μέρα άρχισε να αισθάνεται το αίμα της να χύνεται σταγόνα-σταγόνα από τις φλέβες της, και τη ζωή της να φεύγει σιγά-σιγά, έδωσε τα όρματα που βλέπουν οι έτοιμοθάνατοι και τα οποία την έδούλυναν σε άνεκλάλητη ένσταση... Έτρεψε άρρωστη βαρειά, πολύ βαρειά...

Δύο μήνες πέρασαν απ' τόν καιρό που έφυγε ο Ρόλφ. Καί η γυναίκα του καταλαβαίνει καλά ότι δεν θα μπόρει να παλαίψη με το μυστηριώδες χέρι του θανάτου που την είχε άγγιξει, καταλαβαίνει ότι, πρίν γυρίσει ο άντρας της αυτή θα έχει κλείσει τα μάτια...

Και μια ώραία σεληνολουσμένη νύχτα, ενώ τ' άρδνια καλειδούσανε μεθυμένα μες στις πυκνές φυλλωτίες τών δένδρων, η γυναίκα του Ρόλφ έπληξε στην επιθανάτιο αγωνία. Κανένας από τους σοφούς γιατρούς, που είχανε καλέσει γύρω από το νοσητήριο-κορεδάκι της, δεν μπόρεσε να παρατείνη για λίγες μονάχα ήρες τη ζωή της. 'Η σκέψη σούστησε σιγά-σιγά από το μυαλό της. Μια όμνηλη άπλωθηκε μπροστά στα μάτια της.

Άξαφνα σάλπικες άκούστηκαν από μακρυνά. Ήταν ο Ρόλφ, που γυρνούσε νικητής με το στρατό του. Τό έργο του πετούσε στον άέρα, γιατί ο γενναίος βασιλιάς βιαζότανε να σφίξει στην άγκυλιά του την αγαπημένη του γυναίκα. Μόλις έφτασε στον πύργο, πήδηξε κάτω από τόν άλοό του κι' έτρεξε άμέσως άπάνω. Τή στιγμή όμως που παρνούσε τόν κατωφλιό της κάμαρας σταμάτησε σαν άπολιθωμένος, βλέποντας γυναίκες μαυροφρεμένες να προσεύχονται γονατιστές μπρος στο κορεδάκι τους, κάτω από τόν ωχρό φως τών κερίων. Στο κορεδάκι ήτανε άπλωμένη μια λευκοντυμένη γυναίκα, με τα άγνα γέλια σπαρμένα στο στήθος. Ο Ρόλφ κατάλαβε. Χτύπησε δυνατά τόν κεσάλι του με τόν γέρι του — που σορούσε άκόνη τόν σιδερένιο γάντι τής έστρατείας — κι' έπεσε καταγής άναίσθητος...

Βαθύτατη, άορητη Ολίψη κατέλαβε ήλη την 'Ελδούβρα από τόν ήμερο που πέθανε η Βασίλισσα. 'Απ' όλους όμως πού πολύ είχε καταβλήσει ο Ρόλφ. Κανείς δεν ανενγώριζε πεία τόν γενναίο και τολμηρό βασιλιά στο κουρασμένο και άπογορευμένο πρόσωπο τού άνθρώπου αυτού, που περπατούσε σκυφτός και καμπουριασμένος, α να βιαζότανε να γυρίσει μιάν ώρα άργότερα στη μάνα γή. Ούτε η παρακλήσεις τών άξιωματικών του, ούτε συμβουλές τού 'Αλδερρίχου δεν μπόρεσαν να τόν άποσπάσουν από τή βαρειά μελαγχολία του και να τόν ξανακάνουν να πάρη τή έρωτα και ν' έλθει να πολεμήσει τούς έχθρους τής 'Ελδούβρας. Τήν άγαπούσε τόσο πολύ τή γυναίκα του! Όταν τήν κατέβασαν κάτω από τόν γάμο, στο είκογενεακό κοιμητήριο τών βασιλέων τής 'Ελδούβρας, λίγο έλειψε να σπάσει τόν κεσάλι του στα μάμαρα τού τοίχου. Μ' άλλη δυσκολία τόν συνεκράτησαν φίλοι του.

Τότε οι γιατροί, βλέποντας ότι ο

Ρόλφ θα τραλλινότανε από τήν άπελπισία του, κατέφυγαν σ' ένα έσπνο μέσον για να τόν κάνουν να γ' με τήν άυπαπτή. Έπρεζαν μια χέρνια κοῦκλα, όμοια με τήν πεθάνειν βασιλίτσα και τήν έάπλωναν πάνω στο κορεδάκι της. Ο Ρόλφ δεν ήτανε βέβαια τόσο άρρωστος, ώστε να μη καταλαβαίνει τόν στρατηάη τών γιαντιών. Μά η άληθεια ήτανε ότι άντελαβάνετο και μόνοι του πως αν έβλεπε μπροστά του τήν αγαπημένην τόν γυναίκα, έτοιμα και κερνία, θ' έχονταν τόν πόνο του και θ' άπαρηγοούτανε λιγάκι.

Και από κείνη τη μέρα ο Ρόλφ δέβγχε καθόλου έξω από τόν δωμάτιό του: Καθότανε από τόν πύλο ως τόν βράδυ και κύτταζε τή μεγάλη κερνία κοῦκλα, που ήτανε έαπλωμένη στο κορεδάκι — όμοια και άπαράλληλη με τήν πεθάνειν βασιλίτσα.

Σιγά-σιγά όμως, όσο παρνούσε ο καιρός, ο Ρόλφ άρχισε να καταλαβαίνει από μια τερατώδη και άπραγματική έλπίδα. 'Ηθελε να δώσει ζωή στην άψυχη κοῦκλα. Μά πῶ θ' άπορούσε ν' άνοητ' τα κλειστά χείλη της, να έμφυσή τόν κρύο και άκίνητο βλέμμα της; Τού χάχου τήν παρακαλούσε νύχτα και μέρα να σηκωθεί από τόν κορεδάκι, να περπατήσει λίγες μέρες στο δωμάτιο. Εκείνη ήτανε πάντοτε έαπλωμένη, άκίνητη, στο κορεδάκι — τόσο κοντά, μά και τόσο μακρυνά τού!...

Όστόσο, μια νύχτα, ενώ ο Ρόλφ άγρυπνούσε στο προσέφαλό της, εκείνη φάνηκε σαν νάρχιζε να παίρνει ζωή. Ο Ρόλφ όπισθοχώρησε, κατατρομαγμένος. Καί είδε τότε τήν κερνία κοῦκλα να σηκώνεται από τόν κορεδάκι. Τό πρόσωπό της έλαμπε από μια παιδιάστικη χαρά και τή χείλη της ήτανε μισάνοιχτα, σαν να ήθελαν να πούνε κάτι. Έκανε ένα βήμα και άπλωσε τή χείρα της πρὸς τόν Ρόλφ. Εκείνος τήν άρπάξε — ανατριχιάζοντας από ένα μυστηριώδη τρόμο — και τήν έσφιξε στην άγκυλιά του.

Όχι, δεν ήτανε άυπαπτή! Κάτω από τή λεπτή έσθητα της ένοιωσε τήν καρδιά της να χτυπάει σαν φοβισμένο πουλί. Τό χεράκι της έτρεμε! Έχε άναστήσει! Έχε άναστήσει η πεθάνειν βασιλίτσα!

Σε λίγο εκείνη, βλέποντας ότι ο

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΛΟΙ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

[Μία ώραία Σκανδιναβική παράδοση]

«(Από τόν άνεκτίμητο και άνεξάντλητο θησαυρό τών λαϊκών θρύλων και παραδόων τής Σκανδιναβίας, παίρνω με τόν παρακάτω διαμάντι: τήν έρωτική ιστορία τού 'Αγβαρτ και τής Συσένης, πού έξοκολούθει μέχρι σήμερα να σκορπά δυνάτα οίγη συνεινήσεως στην κορδιά όλων τών φρατευμένων τού Βορρά. Τήν ώραία αυτή παρῶδου τήν άνωφει πρώτος ο Σάξων ο Γραμματικός, ένας από τούς παλαιότερους χρονοικογράφους τής Σκανδιναβίας)»

Ο 'Αγβαρτ είχε παντρευτεί κρυφά τήν ώραία Συσένη, θυγατέρα τού άρχοντα Σίγκαρ. Τήν εποχή όμως εκείνη ο Σίγκαρ έτυχε να χάσει τούς δυο γιούς του και η άπελπισία του

«Υστερα από μια άπεγνωσμένη πάλη»

ήταν τόσο, ώστε έδωσε διαταγή να μην επιτρέψουν σε κανένα άπολόως τήν είσοδο στον πύργο του. Ο 'Αγβαρτ όμως ήθελε πολύ να ξανάει τήν αγαπημένη του τή Συσένη, μά και δεν τολμούσε ν' άψηφήσει τή διαταγή τού πατέρα της. Τότε, στην άπελπισία του, άποφάσισε να τού μιλήσει με τού άδωστ θάρρος. 'Η φωνή της ήτανε γλυκιά και μελωδική. 'Επλεξε τήν μπράτσα της γύρω από τόν λαιμό του και άρχισε να τού φιλίζει στ' αυτί μεθυστικά έρωτικά λόγια.

Ο Ρόλφ έσπρευτηκε τότε και άρχισε και κείνος να τής λέη πόσο τήν αγαπούσε, πόσο είχε υποφέρει τόν τελευταίο αυτό διάστημα που δεν τή είχε κοντά του.

Σε λίγο ο ήλιος θα προβάλλει πίσω από τή βουνά, τού είπε έαφνικά η κείνη. 'Ελα να φύγουμε μαζί.

Ο Ρόλφ τήν άρπάξε στην άγκυλιά του και θέλησε να τήν τραβήξει πρὸς τόν διάδρομο.

Όχι, από κεί, τού είπε η γυναίκα του. Θά μας δούν οι φρουροί και οι στρατιώτες, και δεν θα μάς άφίσουν να περάσουμε. Καλύτερα να φύγουμε από δω...

Και τού έδειξε τόν μεγάλο παρόθυρο, μέσα από τόν οποίο φαινόταν άκόμα η γλυκή σελήνη.

Ο Ρόλφ τή σήκωσε πρὸς τόν πύλο.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

Όταν νύχτωσε, ο 'Αγβαρτ μήχκε στα διαμερίσματα τών γυναικών τής άκολουθίας τής Συσένης. Εκείνες τόν έπληραν για πραγματική γυναίκα και έσπευσαν να πλύνουν τα πόδια του, σύμφωνα με τή έθιμα τής εποχής.

του να συλλάβουν τόν τολμηρό αυτό νέο που είχε άψηφίσει τις διαταγές του και είχε μπει με δόλο μέσα στον πύργο του. 'Υστερ' από μιάν άπεγνωσμένη πάλη, ο 'Αγβαρτ υπέκυψε μπροστά στο πλήθος τών άντιπάλων του. Τόν έσυραν τότε μπροστά στο συναθροισμένο πλήθος, τόν έδασαν και τόν κατέδικαν σε θάνατο...

Ο 'Αγβαρτ βρίσκεται τώρα μπροστά στην άρχόννη. Σε λίγο θά είνε νεκρός. 'Η μοναδική όμως σκέψη, η οποία τόν βασανίζει στις τρομερές αυτές στιγμές, είνε αν η Συσένη μείνει πιστή στον όρκο που τού είχε δώσει, ή αν θά πείσκει μόνος.

Φύλακες, είπε γαφνικά στους στρατιώτες, μια χάρη έχω να σας ζητήσω, τήν τελευταία... Κρεμάστε τόν στρατιωτικό μανδύα σ' αυτό έδω τόν δέντρο, μπροστά μου. Άφιστε τόν να κυματιστ' στον άέρα, να μου θυμίζει τα παλιά μου κατορθώματα. 'Η θέα τού θα μου κάνει πού γλυκό τόν θάνατο.

Οι στρατιώτες δεν τού άρνήθηκαν αυτή τη χάρη και κρέμασαν τόν μανδύα τού έτοιμοθανάτου άπάνω στο δέντρο. Με τόν μεσον όμοις αυτό ο 'Αγβαρτ θά άνηγγαλε στη Συσένη ότι έπλησίαζε τόν τέλος του. Έτσι είχαν συμφωνήσει...

Εντωμεταξύ η Συσένη είχε κάμει στον πύργο όλες τις προετοιμασίες της για να πεθάνει κι' αυτή. Έρωτησε τις υπηρέτριες της αν ήθελαν να τήν άκολουθήσουν στο μακρυνό ταξίδι της κι' εκείνες δέχτηκαν, γιατί τήν έλάτρευαν. Τότε άφισαν σε μια γωνία τού δωματίου ένα μεγάλο σωρό από έβλα. Κατόπιν έπέρασαν θηλείες από τή δοκάρια τής όροφής και περίμεναν έτοιμες ν' ανέβουν στα θρανία και να κρεμαστούν. Εντωμεταξύ έπιναν διαρκώς κρασί για ν' άπομακρύνουν από τή σκέψη τους τήν τρομερή εικόνα τού θανάτου.

Μία υπηρέτρια φύλαγε σκυφτός ο 'Ενα παράθυρο τού πύργου. Μόλις είδε τόν μανδύα τού 'Αγβαρτ να κυματιστ' στον άέρα, είδοποίησε άμέσως τή Συσένη. Εκείνη έβαλε τότε φωτιά στον πύργο και όλες η υπηρέτριες, σπρωχόμενες με τή πόδια τους τα θρανία έπάνω στα οποία είχαν ανέβει, κρεμάστηκαν στο κενό μαζί με τήν κυρία τους.

Ο 'Αγβαρτ είδε τις φλόγες να ύψωνται πάλι απ' τόν πύργο, βγαίνοντας από τόν δωμάτιο τής Συσένης, τόν δωμάτιο εκείνο που τόσο καλά τή ήξερε.

«'Η Συσένη έμεινε πιστή στον όρκο της», σάφηνισε. Καί ύστερα συνέχισε μεγαλοφώνως, άποτεινόμενος στους στρατιώτες:

— Έμπρός! κάνετε σύντομα, φρουροί! Άφιστε με να κρεμαστώ στον άέρα, να κυματισώ σαν τόν μανδύα μου!...

«'Η Συσένη, πόσο γλυκιά μου είνε η σκέψη ότι πεθάνω μαζί σου. Βλέπω τις φλόγες, άκούω τή φωτιά που τριζοβολά! Μού τόν υποσχέθηκες, άγαπημένη μου και κράτησες τήν υπόσχεσή σου!... 'Ησουν δική μου στη ζωή — δική μου και στο θάνατο!... Ποιος θα μπόρεσει στο μέλλον να μάς χωρίσει; Σε μένα μονάχα άρέσκεις, Συσένη!...

Μά ο δήμιος έσπευσε τότε να τελειώσει τόν άπαίσιο έργο του. 'Υστερ' από λίγες στιγμές τόν σώμα τού 'Αγβαρτ έάλεσε κι' αυτό κρεμασμένο στο κενό!...

ΑΔ. ΦΑΝ ΜΠΕΒΕΡ

Η ΜΑΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΟΦΑΝΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Οι τρέλλες των συλλεκτών. Μία συλλογή δοντιών από εγκληματίες. Τα μαλλιά των μεγαλειτέρων εγκληματιών του κόσμου. Η φρικαλεότερη συλλογή. Κομμένα και τεχνητά πόδια. Κλειδιά από κουνόβρες κι' ετικέτες από μπουλάκια. Τρεις χιλιάδες φλυτζάνια ταχυγού. Τα καζάνια των άτμηρηχανών. Οι συλλογές των βασιλέων, κλπ.

Ο να μαζεύει κανείς γραμματόσημα, πίπες και αυτόγραφα είναι βέβαια μια μανία που να μην δέν την έχουν βλοι οι άνθρωποι, αλλά η οποία δικαιολογείται και συγχωρείται. 'Υπάρχουν άλλοι που συλλέκουν πιά, ιδιότροποι απ' τους προηγούμενους, οι οποίοι συνηθίζουν να μαζεύουν κομμάτια, πινάκια κι' ετικέτες από ποδρά. Αυτούς απλοΰστατα μπορεί να τους χαρακτηρίσει κανείς ως μονομανείς. Τό να μαζεύει όμως κανείς δόντια ή μαλλιά κακούρων ή άλλα παρόμοια εξωφρενικά αντικείμενα, είναι μια μανία που πρέπει να θεωρηθεί ως τρέλλα.

Δόντια, και μάλιστα δόντια καταδικών, οι οποίοι κρεμάστηκαν (ως γνωστόν, στην 'Αγγλία οι καταδικασμένοι εις θάνατον απαγχονίζονται) κατά τα τελευταία διακόσια χρόνια στην 'Αγγλία, μαζεύει ο λόρδος Ράντολφ Τσώρτσιλ. 'Η σχετική συλλογή του βρίσκεται στον μεγάλο φεουδαλικό πύργο του στην κομητεία Σόμσερσετ. 'Η μασσέλες των κακούρων καθώς και τα δόντια τους, βρίσκονται τοποθετημένα επάνω σε κόκκινα βελούδινα μαξιλαράκια και βαλμένα μέσα σε γυάλινες θήκες. Μπρος από κάθε θήκη βρίσκεται μια κομψή μπρούτζινη καρτέλα, επάνω στην οποία είναι χαραγμένα όλα τα στοιχεία με την ιστορία του κακούρου. Τό δόγμα, ο τόπος και ο χρόνος της γεννήσεως του μακαρίτη, στον οποίον ανήκαν άλλοι από τα δόντια αυτά, καθώς και το εγκλημα, εξ αιτίας του οποίου καταδικάσθη εις θάνατον, αναγράφονται λεπτομερώς.

'Ασφαλώς το «ταΐρι» του λόρδου Τσώρτσιλ είναι ο 'Αμερικανός μίστερ Πόουελ από το Ντέρεντ των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Απτός πάλι δείχνει ιδιαίτερα προτίμηση για τα μαλλιά των διασώμων εγκληματιών. 'Η συλλογή του δεν καταλαμβάνει τόσον χώρον όσον η συλλογή του 'Αγγλου λόρδου, γιατί αποτελείται μόνον από τα γένεια κι' από τα μαλλιά των έξαιρετικά μεγάλων εγκληματιών. Κάθε αντικείμενο της συλλογής του μίστερ Πόουελ βρίσκεται σ' ένα ξεχωριστό σακκουλάκι, τοποθετημένο μέσα σ' ένα ιδιαίτερο συρτάκι ενός μεγάλου επίπλου. 'Επάνω σε κάθε σακκουλάκι είναι γραμμένος ένας αριθμός. Οδηγούμενος κανείς από τον αριθμό αυτόν μπορεί να βρει μέσα στον ειδικό κατάλογο του μίστερ Πόουελ κάθε πληροφορία σχετική με το άτομον, από οποίον ανήκαν άλλοι τα γένεια ή τα μαλλιά. 'Η πληροφορία του Πόουελ είναι τελειότερη από του λόρδου Τσώρτσιλ, γιατί εκτός από τις διαφορές χρονολογίας βρίσκει κανείς κολλημένη πλάι σ' αυτές και τη φωτογραφία του καταδικώ.

Η πιο εξωφρενική όμως, αλλά και η πιο φρικαλέα συλλογή του είδους

αυτού είναι δίχως άλλο η συλλογή ενός γνωστού 'Ιταλού χειρουργού, η οποία βρίσκεται στην θαυμασία βίβλια του κοντά στο Ράπαλλο. 'Η συλλογή αυτή αποτελείται από κάθε είδους τεχνητά πόδια, αλλά και από αληθινά πόδια, τα οποία αναγκάστηκε να κόψει ο 'Ιταλός χειρουργός κατά τις αναρίθμητες επιχειρήσεις που έκανε στη ζωή του. 'Η συλλογή αυτή, ασχέτως της φρικαλεότητάς της, έχει μεγάλη επιστημονική αξία, γιατί δείχνει την μεγάλη εξέλιξη των τεχνικών ποδιών κατά τους τελευταίους αιώνες. Βλέπει κανείς σ' αυτήν το απλό ξύλινο πόδι του τρομερού ληστοπειρατού Λόγκ Τζών Σιλβερ, το οποίο, κατά την παράδοσι, το μεταχειριζόταν και ως όπλον εναντίον των εχθρών του, όπως επίσης βλέπει και τα σύγχρονα τεχνητά πόδια των Γάλλων ορθοπεδικών με τον πολύπλοκο μηχανισμό, με τα οποία μπορεί κανείς να χορεύει, να τρέχει και να περπατά θαυμάσια. 'Η συλλογή αυτή πιάνει δύο μεγάλες αβούσσες. Στην μία βρίσκονται μέσα σε μεγάλες γυάλινες θήκες γεμάτες με οινόπνευμα περί τα 50 κομμένα πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια.

αυτού είναι δίχως άλλο η συλλογή ενός γνωστού 'Ιταλού χειρουργού, η οποία βρίσκεται στην θαυμασία βίβλια του κοντά στο Ράπαλλο. 'Η συλλογή αυτή αποτελείται από κάθε είδους τεχνητά πόδια, αλλά και από αληθινά πόδια, τα οποία αναγκάστηκε να κόψει ο 'Ιταλός χειρουργός κατά τις αναρίθμητες επιχειρήσεις που έκανε στη ζωή του. 'Η συλλογή αυτή, ασχέτως της φρικαλεότητάς της, έχει μεγάλη επιστημονική αξία, γιατί δείχνει την μεγάλη εξέλιξη των τεχνικών ποδιών κατά τους τελευταίους αιώνες. Βλέπει κανείς σ' αυτήν το απλό ξύλινο πόδι του τρομερού ληστοπειρατού Λόγκ Τζών Σιλβερ, το οποίο, κατά την παράδοσι, το μεταχειριζόταν και ως όπλον εναντίον των εχθρών του, όπως επίσης βλέπει και τα σύγχρονα τεχνητά πόδια των Γάλλων ορθοπεδικών με τον πολύπλοκο μηχανισμό, με τα οποία μπορεί κανείς να χορεύει, να τρέχει και να περπατά θαυμάσια. 'Η συλλογή αυτή πιάνει δύο μεγάλες αβούσσες. Στην μία βρίσκονται μέσα σε μεγάλες γυάλινες θήκες γεμάτες με οινόπνευμα περί τα 50 κομμένα πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια.

αυτού είναι δίχως άλλο η συλλογή ενός γνωστού 'Ιταλού χειρουργού, η οποία βρίσκεται στην θαυμασία βίβλια του κοντά στο Ράπαλλο. 'Η συλλογή αυτή αποτελείται από κάθε είδους τεχνητά πόδια, αλλά και από αληθινά πόδια, τα οποία αναγκάστηκε να κόψει ο 'Ιταλός χειρουργός κατά τις αναρίθμητες επιχειρήσεις που έκανε στη ζωή του. 'Η συλλογή αυτή, ασχέτως της φρικαλεότητάς της, έχει μεγάλη επιστημονική αξία, γιατί δείχνει την μεγάλη εξέλιξη των τεχνικών ποδιών κατά τους τελευταίους αιώνες. Βλέπει κανείς σ' αυτήν το απλό ξύλινο πόδι του τρομερού ληστοπειρατού Λόγκ Τζών Σιλβερ, το οποίο, κατά την παράδοσι, το μεταχειριζόταν και ως όπλον εναντίον των εχθρών του, όπως επίσης βλέπει και τα σύγχρονα τεχνητά πόδια των Γάλλων ορθοπεδικών με τον πολύπλοκο μηχανισμό, με τα οποία μπορεί κανείς να χορεύει, να τρέχει και να περπατά θαυμάσια. 'Η συλλογή αυτή πιάνει δύο μεγάλες αβούσσες. Στην μία βρίσκονται μέσα σε μεγάλες γυάλινες θήκες γεμάτες με οινόπνευμα περί τα 50 κομμένα πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια.

αυτού είναι δίχως άλλο η συλλογή ενός γνωστού 'Ιταλού χειρουργού, η οποία βρίσκεται στην θαυμασία βίβλια του κοντά στο Ράπαλλο. 'Η συλλογή αυτή αποτελείται από κάθε είδους τεχνητά πόδια, αλλά και από αληθινά πόδια, τα οποία αναγκάστηκε να κόψει ο 'Ιταλός χειρουργός κατά τις αναρίθμητες επιχειρήσεις που έκανε στη ζωή του. 'Η συλλογή αυτή, ασχέτως της φρικαλεότητάς της, έχει μεγάλη επιστημονική αξία, γιατί δείχνει την μεγάλη εξέλιξη των τεχνικών ποδιών κατά τους τελευταίους αιώνες. Βλέπει κανείς σ' αυτήν το απλό ξύλινο πόδι του τρομερού ληστοπειρατού Λόγκ Τζών Σιλβερ, το οποίο, κατά την παράδοσι, το μεταχειριζόταν και ως όπλον εναντίον των εχθρών του, όπως επίσης βλέπει και τα σύγχρονα τεχνητά πόδια των Γάλλων ορθοπεδικών με τον πολύπλοκο μηχανισμό, με τα οποία μπορεί κανείς να χορεύει, να τρέχει και να περπατά θαυμάσια. 'Η συλλογή αυτή πιάνει δύο μεγάλες αβούσσες. Στην μία βρίσκονται μέσα σε μεγάλες γυάλινες θήκες γεμάτες με οινόπνευμα περί τα 50 κομμένα πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια.

αυτού είναι δίχως άλλο η συλλογή ενός γνωστού 'Ιταλού χειρουργού, η οποία βρίσκεται στην θαυμασία βίβλια του κοντά στο Ράπαλλο. 'Η συλλογή αυτή αποτελείται από κάθε είδους τεχνητά πόδια, αλλά και από αληθινά πόδια, τα οποία αναγκάστηκε να κόψει ο 'Ιταλός χειρουργός κατά τις αναρίθμητες επιχειρήσεις που έκανε στη ζωή του. 'Η συλλογή αυτή, ασχέτως της φρικαλεότητάς της, έχει μεγάλη επιστημονική αξία, γιατί δείχνει την μεγάλη εξέλιξη των τεχνικών ποδιών κατά τους τελευταίους αιώνες. Βλέπει κανείς σ' αυτήν το απλό ξύλινο πόδι του τρομερού ληστοπειρατού Λόγκ Τζών Σιλβερ, το οποίο, κατά την παράδοσι, το μεταχειριζόταν και ως όπλον εναντίον των εχθρών του, όπως επίσης βλέπει και τα σύγχρονα τεχνητά πόδια των Γάλλων ορθοπεδικών με τον πολύπλοκο μηχανισμό, με τα οποία μπορεί κανείς να χορεύει, να τρέχει και να περπατά θαυμάσια. 'Η συλλογή αυτή πιάνει δύο μεγάλες αβούσσες. Στην μία βρίσκονται μέσα σε μεγάλες γυάλινες θήκες γεμάτες με οινόπνευμα περί τα 50 κομμένα πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια.

πο το ταβάνι κι' άλλα είναι στερεωμένα στο έδαφος, μερικά δέ απ' αυτά είναι τόσο μεγάλα, ώστε φθάνουν ως το ταβάνι!

Πολλοί συλλέγουν δοχεία κάθε είδους. 'Η πιο αξιοπερίεργη είναι η συλλογή ενός πλουτίου από την Σποκχόμμη, η οποία περιλαμβάνει δοχεία κάθε είδους, κάθε μέγεθος και κάθε εποχής. Μπορεί κανείς σ' αυτήν να βρει βάζα, κανάτια και πιάτα από μαρμαρό, από γυαλί, από πορσελλάνη, από μέταλλο, από ξύλο, άρχαιες υδρίες, αρχαία πινάρια και μικροσκοπικές φιάλες από αμβρόσιο. Μία παρόμοια συλλογή έχει και ένας γνωστός Σεουόρεκζος δικηγόρος, ο 'Αβελ Σμιθ. Αυτός όμως, δεν συλλέγει: παρά δοχεία μεγάλου διαμετρήματος.

Μία μανία που φαίνεται αρκετά έμπερος σ' όλες αυτές που αναφέραμε παραπάνω, είναι η μανία της συλλογής ζωντανών. Παραδόξως όμως εδώ έχει το ρεκόρ ένας Γερμανός και όχι 'Αμερικανός. 'Ο Γερμανός αυτός είναι ο Βερολινέζος νευρολόγος Γκέττ, ο οποίος έχει σχηματίσει μια μοναδική συλλογή αυτού του είδους. Παραδόξως πάλι είναι η μανία ενός 'Αμερικανού γεροντιστά, ο οποίος

αυτού είναι δίχως άλλο η συλλογή ενός γνωστού 'Ιταλού χειρουργού, η οποία βρίσκεται στην θαυμασία βίβλια του κοντά στο Ράπαλλο. 'Η συλλογή αυτή αποτελείται από κάθε είδους τεχνητά πόδια, αλλά και από αληθινά πόδια, τα οποία αναγκάστηκε να κόψει ο 'Ιταλός χειρουργός κατά τις αναρίθμητες επιχειρήσεις που έκανε στη ζωή του. 'Η συλλογή αυτή, ασχέτως της φρικαλεότητάς της, έχει μεγάλη επιστημονική αξία, γιατί δείχνει την μεγάλη εξέλιξη των τεχνικών ποδιών κατά τους τελευταίους αιώνες. Βλέπει κανείς σ' αυτήν το απλό ξύλινο πόδι του τρομερού ληστοπειρατού Λόγκ Τζών Σιλβερ, το οποίο, κατά την παράδοσι, το μεταχειριζόταν και ως όπλον εναντίον των εχθρών του, όπως επίσης βλέπει και τα σύγχρονα τεχνητά πόδια των Γάλλων ορθοπεδικών με τον πολύπλοκο μηχανισμό, με τα οποία μπορεί κανείς να χορεύει, να τρέχει και να περπατά θαυμάσια. 'Η συλλογή αυτή πιάνει δύο μεγάλες αβούσσες. Στην μία βρίσκονται μέσα σε μεγάλες γυάλινες θήκες γεμάτες με οινόπνευμα περί τα 50 κομμένα πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια. Στην άλλη πάλι βλοι οι τοίχοι είναι τοποθετημένα με ζύλινα και με υατρικά πόδια.

ποιος μαζεύει γάτες. Αυτού όμως η μανία συνδυάζεται και με τη ζωοφιλία. Γιατί δεν μαζεύει παρά γέρικες και πεισματμένες γάτες, που τις βόσκει εγκαταλειμμένες στο δρόμο.

Τις μεταφέρει κατόπιν στο σπίτι του, όπου τις καλοτρεφεί. 'Η τσέπη του είναι γεμάτη από κάθε είδους μεξεδάκια, τα οποία χρησιμοποιεί για να δολοφονήσει τους μέλλοντες τροφίμους του. 'Η μανία των διαφόρων συλλογών έχει κολλήσει τελευταία και στους έστερμένους, οι οποίοι στην δημοκρατική μας εποχή, μη έχοντας άλλη δουλειά, θέλουν να βρουν ένα τρόπο για να περνάν τον καιρό τους. 'Ετσι ο πρώην Κάιζερ έχει καταρτίσει μια πρώτης τάξεως συλλογή στρατιωτικών σπολών, περφόρη με όλον τον κόσμο, η οποία βρίσκεται ακόμη τώρα στο μουσείο του Βερολίνου.

Πιο ιδιόρρυθμη είναι η συλλογή του βασιλιάς 'Αλφόνσου της 'Ισπανίας, ο οποίος φυλάει με θρησκευτική προσοχή όλα τα αντικείμενα από τα οποία έχει κινδυνεύσει η ζωή του. 'Ετσι βρίσκει στην κατοχή του το εικονομαχικό μηχανήμα που έπροέκυψε από έναν έτών να τινάζει το αμάξι του στον αέρα, καθώς και όλες τις βόμβες και τα υπόλοιπα φονικά όργανα που χρησιμοποιήσαν οι αναρχικοί στις πολυάριθμες απόπειρές τους εναντίον του. 'Επίσης έχει φυλαγμένο, μαζί με τα άλλα αντικείμενα της συλλογής του, το δέρμα του αλόγου που σκοτώθηκε όταν επέταξαν κατά την ήμερα των γάμων του μια βόμβα εναντίον του βασιλικού αμαξίου, καθώς και την πέτρα, επάνω στην οποία χτύπησε το κεφάλι του και κόντεψε να σκοτωθεί, όταν ήταν μικρός.

Άλλος συλλογέας ήταν ο ένοβαν βασιλέας Κωνσταντίνος, ο οποίος έμάζεψε όπλα από πορσελάνη. 'Ηταν μανιωδώς συλλέκτης στο είδος και στη συλλογή του ανεπαισθητόντος όλως ή εποχής και όλες η ποιότητες.

Ο βασιλέας της 'Ιταλίας συλλέγει παλαιά νομίσματα και ο βασιλέας της Νορβηγίας Χάκον έχει συλλογές από γιοιονπέδιλα, από τα οποία πολλά κατασκευάζει μόνος του κατά τις ώρες της σχολής του. 'Η βασίλισσα της Ρουμανίας έχει την ίδια μανία με την 'Αμερικανίδα ηθοποιό Νόρα Μπαίνι. Και η δύο τους έχουν αληθινό πάθος να μαζεύουν κάθε είδους μπουλάκια και μπουκαλάκια αρωματών. Γι' αυτό όλοι οι εργοστασιάρχαι αρωματών τους στέλνουν κάθε καινούργιο μπουκάκι που βγαίνουν στην αγορά, με το όποιο η παράδοξος αυτές συλλέκτριες πλουτίζουν τη συλλογή τους.

Οι γεωματοσυσυλλέκται και οι βιβλιοσυλλέκται ανήκουν πια στην παλαιά... μόδα. 'Η συλλογές τους όμως έχουν το πλεονέκτημα ότι αξίζουν πραγματικά, και ότι όσο παλαιότερο ποσότητος γίνονται. 'Ετσι το ακριβότερο βιβλίο είναι ένα αντίγραφο της 'Αγίας Γραφής, που το πώσσε ο Γουτεμβέργιος και έχει αξία 90.000 δολλαρίων, το δε πολυτιμότερο γεωματοσυσυλλέκτης βρίσκεται στην κατοχή του 'Αμερικανού κ. Χίντ, ο οποίος για να αποκτήσει ένα γεωματοσυσυλλέκτη του είδους σάντς της Γουινέας έπληρωσε 86.000 δολάρια!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΠΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Να σάς συλλάβουν! φώναζε ο Χόλμς. Μα αυτό είναι σί' αλήθεια διασκεδ... πολύ ενδιαφέρον. Και για ποιο λόγο θα σάς συλλάβουν;

— Για τη δολοφονία του 'Ιωνά 'Ολντακ, από το Λόβερ Νόργουον. Καθώς τον άκουσε, η όψη του φίλου μου πήρε μία έκφραση, η οποία φανέρωνε το ενδιαφέρον που του προκαλούσε αυτή η υπόθεση.

— Αλήθεια! είπε. Και ακριβώς πρό ολίγου έλεγα στο φίλο μου από δω, τον κ. Γουάτσον, ότι τον τελευταίο καιρό η ενδιαφέρουσες εγκληματικές υποθέσεις σπανίζουν στο Λονδίνο.

Ο επισκέπτης μας άπλωσε το χέρι του που έφερε και πήρε τον 'Ημερήσιο Τηλέγραφο, ο οποίος βρισκόταν απάνω στα γόνατά του Χόλμς.

— Αν εδιδάσαστε, είπε, τις λεπτομέρειες του εγκλήματος, θα καταλαβαίνατε άμεσα το σκοπό της επισκέψεώς μου... Μου φαίνεται πως όλος ο κόσμος μιλάει για μένα και για τη δυστυχία μου.

Εσφύλισε την εφημερίδα και την άνοιξε σε μια από τις μεσαίες της σελίδες.

— Ορίστε, είπε. Επιτρέψατέ μου να σάς διδάσω... 'Ακούστε, κύριε Χόλμς. Νά ο τίτλος: «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΒΕΡ ΝΟΡΓΟΥΝΤ. Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΟΛΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΟΥ. ΥΠΟΨΗΛΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΡΗΜΟΥ. ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ». Αυτά τα ίχνη παρακολουθού τον Χόλμς, οι αστυνομικοί και είμαι βέβαιος πιστοποιήσας ότι θα τους οδηγήσουν προς μένα. Με παρακολουθούν από το σταθμό του Λόντον Μπρίτζ και περιμένουν μόνο το ένταλμα από τον ανακριτή για να με συλλάβουν. Αυτό (α συντηρή την καρδιά της φωνής μου μετέρας!)

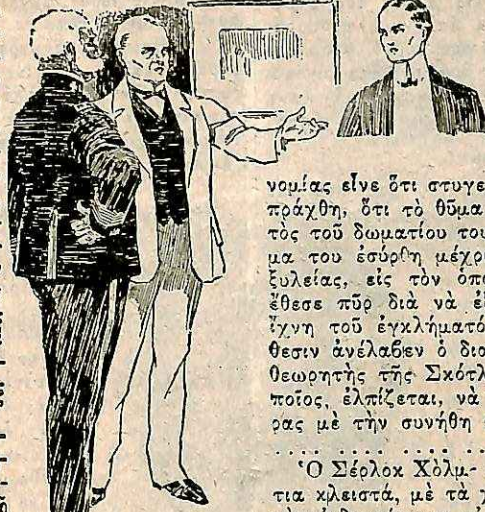
Ναι, θα της συντηρή την καρδιά. 'Εννοσε τα χέρια του σαν να ικέτευε το φίλο μου, ενώ συγχρόνως σάλευε δεξιά και αριστερά στο κάθισμά του.

Κότταζε με το πιο ζωηρό ενδιαφέρον αυτό τον άνθρωπο, ο οποίος είχε εις βάρος του μία τόσο σοβαρά κατηγορία. 'Ηταν ξανθός, με μία ωμορφιά άνοστη, με μάτια γαλάζια φοβισμένα, με χείλη λεπτά και δειλά. Θά ήταν πάνω-κάτω είκοσιεφτά χρόνων. 'Η στάσις του και η συμπεριφορά του φανέρωναν άνθρωπο καλοαναθρεμμένο. 'Από την τσέπη του έλαφρο το έ-πανωφοριό έβγαλε ένα μάτσο χαρτί.

— Έν πρώτοις πρέπει να επωφεληθώ του χρόνου που μάς μένει ακόμα διαθέσιμος, είπε ο Χόλμς. Γουάτσον, έχεις την καλωσύνη να πάρης αυτή την εφημερίδα και να διαβάσης το σχετικό άρθρο.

Πήρα τον 'Ημερήσιο Τηλέγραφο και κάτω από τους τίτλους που μάς είχε διαβάσει προηγουμένως ο επισκέπτης μας, διάβασα τα ακόλουθα: «Κατά το τέλος της παραδούσης νυκτός και κατά τις πρώτες πρωινές

ώρας, διεδραματίσθη εις το Λόβερ Νόργουον γεγονός πολύ σοβαρόν, το οποίον παρουσιάζει όλας τις πιθανότητας του εγκλήματος. 'Ο κ. 'Ιωνά 'Ολντακ ήτο μία από τας πλέον γνωστάς προσωπικότητας του προαστείου αυτού, όπου από πολλών ετών είχαν εγκαταστήσει τα γραφεία του ως εργολάβος οικοδομών. Άγαμος, ηλικίας 52 ετών, κατοίκει εις το Ντήν Ντην Χάουζ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σόντεχαμ και ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου ὁδοῦ. 'Εθεωρεῖτο παρ' ὧν ὡς πολὺ ἐκκεντρικὸς εἰς τὰς συνήθειάς του και πολὺ περιορισμένος εἰς τὴν ζωὴν. 'Απὸ τινων ἐτῶν εἶχε ἀποσυρθῆ ἐν ἐπιχειρήσεσιν του, ἀπὸ τὰς ὁποίας, ὡς λέγουσιν, εἶχε σχηματίσει μεγάλην περιουσίαν. Μία μικρὴ αὐλὴ, περιέχουσα οἰκοδομικὴν ἐξυλίσαν, εὐρίσκειτο εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς οἰκίας του. Κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα, περὶ τὸ μεσο-νύκτιον, ἐγένετο ἀντιλήπτον ὅτι μέρος τῆς οἰκίας αὐτῆς καίετο. Οἱ πυρσὸς ἐστάθησαν ἀμέσως ἐπὶ τόπου, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς οἰκίας ἦτο ἔρημα, τὸ πῦρ εἰς μετὰ πολλὴν ἐντωμεταξὺ εἰς ὀλόκληρον τὴν αὐλήν. Μέρη τῆς στιγμῆς εἰσίνης τῆς οἰκίας δὲν παρουσιάσθη τίποτε τοῦ ἔκτακτου, ἀλλ' ἡ συγχρόνως μετὰ τὴν πυρκαϊά πιστοποιήσας ἐξαφάνισις τοῦ εργολάβου ἔκαμε τὰς ἀρχὰς να σχηματίσουν υπονοίας ὅτι προέκειται περὶ εγκλήματος και να προσβούν εἰς σχετικὰς ἐρευνάς. 'Εκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ δωματίου του ἀπεδείχθη ὅτι ἡ κλίνη του ἦτο ἀθικτος, ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιόν του, ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ἦτο ἀνοικτόν και ὅτι σημαντικὸς ἀριθμὸς σπουδαίων ἐγγράφων εἶχε ριφθῆ φυρὸν μίγδην εἰς τὸ δωματίον. 'Επίσης ἀνεκαλύφθησαν ἰχνη πάλης. Κηλίδες αἱματος εὐρέθησαν εἰς τὸ δωματίον, καθώς και εἰς τὴν λαθὴν μίαν οἰκίαν. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. 'Ιωνά 'Ολντακ ἐδεχθῆ πολὺ ἀργὰ χθὲς τὴν ἑσπέραν μίαν ἐπισκεψίν. 'Εγκριθεὶς ὅτι ἡ ράβδος ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐπισκεπτήν, ὁποῖος ἦτο ὁ Τζών 'Εκτωρ Μάκ Φάρλαν, συνεταιρὸς τῶν Γκράχαμ και Μάκ Φάρλαν, Γκράχαμ Μπιούλντινγκ 426. 'Η 'Αστυνομία πιστεύει ὅτι εἶχε εἰς χείρας τῆς τὴν ἀποδείξει τῆς ἐνοχῆς του και δὲν εἶνε ἀμφίβολον ὅτι σοβαρὰ γεγονότα θὰ ἐπακολουθήσουν.

— Μα, ἡν ἀδεία σου, θά ἤθελα ν' ἀκούσω τὴ διήγησί σου

— 'Ακούστε, κύριε Χόλμς, ὅτι ἡ ἀποδείξις αὐτῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας δὲν παρουσιάσθη τίποτε τοῦ ἔκτακτου, ἀλλ' ἡ συγχρόνως μετὰ τὴν πυρκαϊά πιστοποιήσας ἐξαφάνισις τοῦ εργολάβου ἔκαμε τὰς ἀρχὰς να σχηματίσουν υπονοίας ὅτι προέκειται περὶ εγκλήματος και να προσβούν εἰς σχετικὰς ἐρευνάς. 'Εκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ δωματίου του ἀπεδείχθη ὅτι ἡ κλίνη του ἦτο ἀθικτος, ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιόν του, ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ἦτο ἀνοικτόν και ὅτι σημαντικὸς ἀριθμὸς σπουδαίων ἐγγράφων εἶχε ριφθῆ φυρὸν μίγδην εἰς τὸ δωματίον. 'Επίσης ἀνεκαλύφθησαν ἰχνη πάλης. Κηλίδες αἱματος εὐρέθησαν εἰς τὸ δωματίον, καθώς και εἰς τὴν λαθὴν μίαν οἰκίαν. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. 'Ιωνά 'Ολντακ ἐδεχθῆ πολὺ ἀργὰ χθὲς τὴν ἑσπέραν μίαν ἐπισκεψίν. 'Εγκριθεὶς ὅτι ἡ ράβδος ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐπισκεπτήν, ὁποῖος ἦτο ὁ Τζών 'Εκτωρ Μάκ Φάρλαν, συνεταιρὸς τῶν Γκράχαμ και Μάκ Φάρλαν, Γκράχαμ Μπιούλντινγκ 426. 'Η 'Αστυνομία πιστεύει ὅτι εἶχε εἰς χείρας τῆς τὴν ἀποδείξει τῆς ἐνοχῆς του και δὲν εἶνε ἀμφίβολον ὅτι σοβαρὰ γεγονότα θὰ ἐπακολουθήσουν.

— Μα, ἡν ἀδεία σου, θά ἤθελα ν' ἀκούσω τὴ διήγησί σου

— 'Ακούστε, κύριε Χόλμς, ὅτι ἡ ἀποδείξις αὐτῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας δὲν παρουσιάσθη τίποτε τοῦ ἔκτακτου, ἀλλ' ἡ συγχρόνως μετὰ τὴν πυρκαϊά πιστοποιήσας ἐξαφάνισις τοῦ εργολάβου ἔκαμε τὰς ἀρχὰς να σχηματίσουν υπονοίας ὅτι προέκειται περὶ εγκλήματος και να προσβούν εἰς σχετικὰς ἐρευνάς. 'Εκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ δωματίου του ἀπεδείχθη ὅτι ἡ κλίνη του ἦτο ἀθικτος, ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιόν του, ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ἦτο ἀνοικτόν και ὅτι σημαντικὸς ἀριθμὸς σπουδαίων ἐγγράφων εἶχε ριφθῆ φυρὸν μίγδην εἰς τὸ δωματίον. 'Επίσης ἀνεκαλύφθησαν ἰχνη πάλης. Κηλίδες αἱματος εὐρέθησαν εἰς τὸ δωματίον, καθώς και εἰς τὴν λαθὴν μίαν οἰκίαν. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. 'Ιωνά 'Ολντακ ἐδεχθῆ πολὺ ἀργὰ χθὲς τὴν ἑσπέραν μίαν ἐπισκεψίν. 'Εγκριθεὶς ὅτι ἡ ράβδος ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐπισκεπτήν, ὁποῖος ἦτο ὁ Τζών 'Εκτωρ Μάκ Φάρλαν, συνεταιρὸς τῶν Γκράχαμ και Μάκ Φάρλαν, Γκράχαμ Μπιούλντινγκ 426. 'Η 'Αστυνομία πιστεύει ὅτι εἶχε εἰς χείρας τῆς τὴν ἀποδείξει τῆς ἐνοχῆς του και δὲν εἶνε ἀμφίβολον ὅτι σοβαρὰ γεγονότα θὰ ἐπακολουθήσουν.

» ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ. — Διεδόθη, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ φύλλον μας ἐπέθετο ὑπὸ τὰς πιεστικὰς, ὅτι ὁ κ. Τζών 'Εκτωρ Μάκ Φάρλαν συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ δολοφονίᾳ τοῦ κ. 'Ιωνά 'Ολντακ. Τὸ βέβαιον ἐν τούτοις εἶνε ὅτι ἐξεδόθη ἐνταλμα ἐναντίον του. 'Η γενομένη εἰς Νόργουον ἐρευνα ἐφάρεεν εἰς φῶς πολλὰς ἀποδείξεις ἐναντίον του. 'Επὶ πλέον ἐκ τῶν ἰχνῶν τῆς πάλης εἰς τὸ δωματίον τοῦ δυστυχικοῦ εργολάβου ἐγκριθεὶς ὅτι τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου αὐτοῦ, εὐρισκόμενα εἰς τὸ ἰσόγειον, ἦσαν ἀνοικτά και ἀνεκάλυψαν τὸ ἔχον ἐνὸς βαρέος ἀντικειμένου ἢ σωματος, τὸ ὅποιον ἐσφύρη μέλει τοῦ σωρὸς τῶν ξύλων. 'Επιπλέον λέγεται ὅτι ἀνεκαλύφθησαν ἀνθρώπινα λείψανα ἀπηνθρακωμένα εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκίας. 'Η γνώμη τῆς 'Αστυνομίας εἶνε ὅτι στυγερόν εγκλημα διεπράχθη, ὅτι τὸ ὅμα ἐδολοφονήθη ἐν τῷ δωματίῳ του και ὅτι τὸ πτώμα του ἐσφύρη μέχρι τοῦ σωρὸς τῆς οἰκίας, εἰς τὸν ὅποιον ὁ δολοφόνος ἔθεσε πῦρ διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ ἰχνη τοῦ εγκλήματος του. Τὴν ὑπόθεσιν ἀνέλαβεν ὁ διακεκομμένος ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, ὁ ὁποῖος, ἐλπίζοντα, νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας μετὰ τὴν συνήθη του ἱκανότητα...

— 'Ακούστε, κύριε Χόλμς, ὅτι ἡ ἀποδείξις αὐτῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας δὲν παρουσιάσθη τίποτε τοῦ ἔκτακτου, ἀλλ' ἡ συγχρόνως μετὰ τὴν πυρκαϊά πιστοποιήσας ἐξαφάνισις τοῦ εργολάβου ἔκαμε τὰς ἀρχὰς να σχηματίσουν υπονοίας ὅτι προέκειται περὶ εγκλήματος και να προσβούν εἰς σχετικὰς ἐρευνάς. 'Εκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ δωματίου του ἀπεδείχθη ὅτι ἡ κλίνη του ἦτο ἀθικτος, ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιόν του, ὁποῖον εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ἦτο ἀνοικτόν και ὅτι σημαντικὸς ἀριθμὸς σπουδαίων ἐγγράφων εἶχε ριφθῆ φυρὸν μίγδην εἰς τὸ δωματίον. 'Επίσης ἀνεκαλύφθησαν ἰχνη πάλης. Κηλίδες αἱματος εὐρέθησαν εἰς τὸ δωματίον, καθώς και εἰς τὴν λαθὴν μίαν οἰκίαν. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. 'Ιωνά 'Ολντακ ἐδεχθῆ πολὺ ἀργὰ χθὲς τὴν ἑσπέραν μίαν ἐπισκεψίν. 'Εγκριθεὶς ὅτι ἡ ράβδος ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐπισκεπτήν, ὁποῖος ἦτο ὁ Τζών 'Εκτωρ Μάκ Φάρλαν, συνεταιρὸς τῶν Γκράχαμ και Μάκ Φάρλαν, Γκράχαμ Μπιούλντινγκ 426. 'Η 'Αστυνομία πιστεύει ὅτι εἶχε εἰς χείρας τῆς τὴν ἀποδείξει τῆς ἐνοχῆς του και δὲν εἶνε ἀμφίβολον ὅτι σοβαρὰ γεγονότα θὰ ἐπακολουθήσουν.

— 'Ακούστε, κύριε Χόλμς, ὅτι ἡ ἀποδείξις αὐτῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας δὲν παρουσιάσθη τίποτε τοῦ ἔκτακτου, ἀλλ' ἡ συγχρόνως μετὰ τὴν πυρκαϊά πιστοποιήσας ἐξαφάνισις τοῦ εργολάβου ἔκα

ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΟΥΝΑ

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΡΙΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Όπου οι παλαιοί ληστές φιλοδοξούσαν να πεδάνουν από βόλι. Τα ιδεώδη των σημερινών ληστών. Τι κάνουν οι ληστές μετά την άμνηστία των. Οι «παρεκτενέδες» των ληστών. Η συνεργασία των με τους αστυνομικούς και οι προδοσίες των. Πώς πληρώνονται από τις αρχές οι καταδότες των ληστών. Το κόλπο των αστυνομικών κλπ.

Οι ληστές της παλιάς εποχής είχαν πολλές φιλοδοξίες. Μία όμως από τις πιο μεγάλες φιλοδοξίες τους ήτο και αυτή: Να πεδάνουν από βόλι!

Γι' αυτό και έλεγαν: «Ο κλέφτης πηγαίνει από βόλι».

Ενόμιζαν φυσικό για τον ληστή μόνο το θάνατο στο κλαρί, όπως οι παλιότεροι θαλασσινοί ενόμιζαν γι' αυτούς φυσικό θάνατο να πνιγούν μαζί με το καράβι των.

Όταν έπληθαι να πεθάνει κανείς ληστής από αργόσσεια, οι σύντροφοί του τον έκλαιγαν για την άτυχία του. Δεν τον έκλαιγαν γιατί πέθανε, τον έκλαιγαν μόνο για τον άφαιστικό θάνατό του. Το ίδιο και οι παλιοί ναυτικοί και οι πειρατές. Θεωρούσαν μεγάλη δυστυχία το να πεδάνουν στη στεριά.

Σήμερα οι ληστρονικές αυτές φιλοδοξίες ανήκουν πελά στην ιστορία. Οι τωρινοί ληστές κατ'εξοχήν πώς να κάνουν χρήματα και πώς να σκοτώσουν κατόπιν κανένα σύντροφο των για να πάρουν άμνηστεια.

Ύστερα από την άμνηστεία τους, αγοράζουν κανένα κτήμα και το καλλιεργούν, γίνονται αγροφύλακες ή τσοπάνηδες, κάνουν τον χαπάτη ή τον ζαμπόρο, και παίρνουν και τον οδό κομματάρχου στον τόπο των. Αν τύχη όμως και βαρεθούν την ήσυχνη αυτή ζωή ξαναβγαίνουν στο κλαρί, αν και πολλές φορές σ' αυτό συντελούν οι Άρχαι και η Αστυνομία που για κάθε κλοπή ή ληστεία θεωρεί υπεύθυνους τους άμνηστευμένους ληστές, τους προφυλάττει και τους κάνει έτσι την ελεηνηκή τους ζωή ανυπόφορη, αναγκάζοντάς τους να πάρουν και πάλι το θούνα.

Γι' αυτό μερικοί ξεφυγνοληστές, αφού πάρουν την άμνηστειά τους, φεύγουν από την επαρχία τους και πηγαίνουν να εγκατασταθούν σε κάποιο μακρινό αστικό κέντρο. Εκεί δεν ξέρουν ούτε τα πρόσωπα, ούτε τα πράγματα και έτσι περνούν τον καιρό των ανενόχλητων από την Αστυνομία. Η όποια δεν έχει λόγους σ' ένα ξένο τόπο να τους υποπτεύεται.

Εκτός όμως από τους πραγματικούς ληστές, οι όποιοι κυττάζουν να σιγοντρέψουν τα οικονομικά των και να ησυχάσουν, υπάρχουν και οι λεγόμενοι «παρεκτενέδες» των ληστών. Αιτίοι είναι οι κρυφοί, οι άγνωστοι ληστές που συμπαράττονται σε μια ληστεία μ' ένα γνωστό ληστή, πέρνουν το μερίδιό του, και β-

στερα γυρίζουν στο χωριό των και ζουν ως φιλόνομοι και φιλήσυχoi πολίτες. Πολλές φορές όστόσο οι ίδιοι οι παρεκτενέδες ανακαλύπτονται από τα όργανα της χωροφυλακής και συλλαμβάνονται, αλλά τις πιο πολλές φορές οι αστυνομικοί θεωρούν συμφέρον τους να πιάσουν φίλους των τους παρεκτενέδες. Τους υπόσχονται ότι θα κερδίσουν περισσότερα βοηθώντας το Κράτος παρά τους ληστές κι' έτσι οι παρεκτενέδες, στον όποιον ο ληστής έχει πλήρη εμπιστοσύνη, βρίσκουν εύκαιρα και τον προδίδει, ή τον σκοτώνει και πέρνει το τίμημα της επι- κηρύξεως ή καταδότης.

Οι αστυνομικοί που ξέρουν καλά την δουλειά των ενεργούν με μεγάλη μυστικότητα και ο παρεκτενές που συνεργάζεται με τα άποσπάσματα για την εξόντωση των ληστών, δεν αποκάλυπτε α- σκεδόν ποτέ. Και αυτό από- μνη το μερίδιό του από το ποσόν της επικηρύξεως του ληστού, στην εξολοθρευση του όποιο συντελέσει, το πέρνει με μεγάλη μυστικότητα από την Έπι- τροπή Ασφαλείας, χωρίς αυτός να παρουσιασθή ποθενά, δια της με- σολαβήσεως συνήθως κάποιου αξιωματικού της Χωροφυλακής.

Όσοι πολλές φορές ο «παρεκτενές» ή ο υποδαυτής ενός ληστού ή όποιος κατόπιν τον προδίδει στάς αρχές ή τον σκοτώνει δολίως, γίνεται αντιληπτός από τους άλλους ληστές. Και έτσι αν δεν σπεί- σουν να φύγουν από τον τόπο του, θα χάσει σίγουρα το κεφάλι του. που

θα του το πάρει κάποιος άλλος ληστής, εκδικούμενος τον προδομένο συνάδελφό του.

Η Έπιτροπή Ασφαλείας που έδρεύει στην πρωτεύουσα κάθε Νομού, δεν βλέπει το περιεχόμενο των φακέλων μέσα στους όποιους σημειώνονται οι καταδότες. Τους φακέλους αυτούς τους ανοίγει μετά την εξόντωση ή την σύλληψη του ληστού, ένα μόνο συνήθως μέλος της επιτροπής. Αυτό πέρνει τα χρήματα από το Δημόσιο Ταμείον και τα δίνει εις τον καταδότη.

Για να μη γίνεται αντιληπτός ο καταδότης τα όργανα της χωροφυλακής έχουν βοηθό δια- φόρους τριτο- πους. Μερικοί από αυτούς ελ- νε εξυπνίστατοι και αξίζουν να αναγραφ ο υ ν έδω.

Όδηγούν τον καταδότη στο αστυνομικό κα- ταστήμα στο ό- πειον έχ ο υ ν προηγ ο υ μέ- νως φέρει και ληστών, δεν αποκάλυπτε α- σκεδόν ποτέ. Και αυτό από- μνη το μερίδιό του από το ποσόν της επικηρύξεως του ληστού, στην εξολοθρευση του όποιο συντελέσει, το πέρνει με μεγάλη μυστικότητα από την Έπι- τροπή Ασφαλείας, χωρίς αυτός να παρουσιασθή ποθενά, δια της με- σολαβήσεως συνήθως κάποιου αξιωματικού της Χωροφυλακής.

Όσοι πολλές φορές ο «παρεκτενές» ή ο υποδαυτής ενός ληστού ή όποιος κατόπιν τον προδίδει στάς αρχές ή τον σκοτώνει δολίως, γίνεται αντιληπτός από τους άλλους ληστές. Και έτσι αν δεν σπεί- σουν να φύγουν από τον τόπο του, θα χάσει σίγουρα το κεφάλι του. που

θα του το πάρει κάποιος άλλος ληστής, εκδικούμενος τον προδομένο συνάδελφό του.

Η Έπιτροπή Ασφαλείας που έδρεύει στην πρωτεύουσα κάθε Νομού, δεν βλέπει το περιεχόμενο των φακέλων μέσα στους όποιους σημειώνονται οι καταδότες. Τους φακέλους αυτούς τους ανοίγει μετά την εξόντωση ή την σύλληψη του ληστού, ένα μόνο συνήθως μέλος της επιτροπής. Αυτό πέρνει τα χρήματα από το Δημόσιο Ταμείον και τα δίνει εις τον καταδότη.

Για να μη γίνεται αντιληπτός ο καταδότης τα όργανα της χωροφυλακής έχουν βοηθό δια- φόρους τριτο- πους. Μερικοί από αυτούς ελ- νε εξυπνίστατοι και αξίζουν να αναγραφ ο υ ν έδω.

Όδηγούν τον καταδότη στο αστυνομικό κα- ταστήμα στο ό- πειον έχ ο υ ν προηγ ο υ μέ- νως φέρει και ληστών, δεν αποκάλυπτε α- σκεδόν ποτέ. Και αυτό από- μνη το μερίδιό του από το ποσόν της επικηρύξεως του ληστού, στην εξολοθρευση του όποιο συντελέσει, το πέρνει με μεγάλη μυστικότητα από την Έπι- τροπή Ασφαλείας, χωρίς αυτός να παρουσιασθή ποθενά, δια της με- σολαβήσεως συνήθως κάποιου αξιωματικού της Χωροφυλακής.

Όσοι πολλές φορές ο «παρεκτενές» ή ο υποδαυτής ενός ληστού ή όποιος κατόπιν τον προδίδει στάς αρχές ή τον σκοτώνει δολίως, γίνεται αντιληπτός από τους άλλους ληστές. Και έτσι αν δεν σπεί- σουν να φύγουν από τον τόπο του, θα χάσει σίγουρα το κεφάλι του. που

θα του το πάρει κάποιος άλλος ληστής, εκδικούμενος τον προδομένο συνάδελφό του.

Η Έπιτροπή Ασφαλείας που έδρεύει στην πρωτεύουσα κάθε Νομού, δεν βλέπει το περιεχόμενο των φακέλων μέσα στους όποιους σημειώνονται οι καταδότες. Τους φακέλους αυτούς τους ανοίγει μετά την εξόντωση ή την σύλληψη του ληστού, ένα μόνο συνήθως μέλος της επιτροπής. Αυτό πέρνει τα χρήματα από το Δημόσιο Ταμείον και τα δίνει εις τον καταδότη.

Για να μη γίνεται αντιληπτός ο καταδότης τα όργανα της χωροφυλακής έχουν βοηθό δια- φόρους τριτο- πους. Μερικοί από αυτούς ελ- νε εξυπνίστατοι και αξίζουν να αναγραφ ο υ ν έδω.

Όδηγούν τον καταδότη στο αστυνομικό κα- ταστήμα στο ό- πειον έχ ο υ ν προηγ ο υ μέ- νως φέρει και ληστών, δεν αποκάλυπτε α- σκεδόν ποτέ. Και αυτό από- μνη το μερίδιό του από το ποσόν της επικηρύξεως του ληστού, στην εξολοθρευση του όποιο συντελέσει, το πέρνει με μεγάλη μυστικότητα από την Έπι- τροπή Ασφαλείας, χωρίς αυτός να παρουσιασθή ποθενά, δια της με- σολαβήσεως συνήθως κάποιου αξιωματικού της Χωροφυλακής.

Όσοι πολλές φορές ο «παρεκτενές» ή ο υποδαυτής ενός ληστού ή όποιος κατόπιν τον προδίδει στάς αρχές ή τον σκοτώνει δολίως, γίνεται αντιληπτός από τους άλλους ληστές. Και έτσι αν δεν σπεί- σουν να φύγουν από τον τόπο του, θα χάσει σίγουρα το κεφάλι του. που

που. Εντούτοις όλα αυτά άποτε- λούν σκηνοθεσία.

Κανένας άνθρωπος δεν δέρνε- ται. Ο βούρδουλας πέφτει πάνω στον καναπέ, ή σε κανένα ρούχο και ο καταδότης φωνάζει δυνατά σάν να δέρνεται αυτός. Λίγη πε- ριά κατόπιν στη μύτη και κανένα γρατσούνισμα στο πρόσωπο συμ- πληρώνει την σκηνοθεσία. Έτσι ο καταδότης βγαίνει από το αστυνο- μικό τμήμα καμπουριασμένος και σέρνοντας τα πόδια του από το ξύλο. Το πρόσωπό του φαίνεται κα- τανάρκικο και ματωμένο. Ποιος να φαντασθή ότι όλα αυτά είναι ψέμα- τας;

Ύστερα από λίγες ημέρες οι έ- φημερίδες δημοσιεύουν την είδηση της εξόντωσης κάποιου τρομερού ληστού. Ο καταδότης τότε σπεύδει πρώτος να συλλληφθή την οικογέ- νεια του ληστού και να δοκιμαθή ότι θα βγή στο κλαρί για να εκδικηθή το αίμα του χαμένου καπετάνιου.

Πολλές φορές μάλιστα για να μην υποψιαστούν οι ληστές τους καταδότες, οι αρχές εκπομπίζουν στα ψέματα και προσοικονών τους τε- λευταίους σε κανένα νησί. Παρ' ό- λα αυτά όμως, οι ληστές ή οι συγ- γενείς των ανακαλύπτουν πολλές φορές τον ένοχο της προδοσίας... Τότε ή τιμωρία του καταδότη και της οικογενείας του από τους άλλους ληστές είναι φοβερά σκληρή αι- ματηρά και άμελετική.

Ανάλογα όμως κόλπα για να γελώσουν τους αστυνομικούς χρησι- μοποιούν και οι ληστές. Για να προφυλάξουν τους φίλους των που τους υποπτεύονται τα όργανα κα- ταδιώξεως, κάνουν και αυτοί, ότι κάνουν οι αστυνομικοί. Πιάνουν τους φίλους των, τους αρχίζουν στο ξύλο με το τσαρούχι ή με καμμιάν αγκλίτσα, τους δένουν και τους αλ- ματωτίζουν.

Η αιχμαλωσία αυτή γίνεται πα- νηγυρική εμπρός στα μάτια πολ- λών χωρικών που σπεύδουν τρο- μαγμένοι να αναγγείλουν την είδη- σιν στον πλησιέστερο αστυνομικό σταθμό. Και ύστερα από όλίγες ή- μέρες, γράφουν οι έφημερίδες, ότι συνελήφθη ο τάδε λωμην, από τον όποιον οι ληστές ζητούν υπέρογκα λύτρα.

Την ψευτοαιχμαλωσίαν αυτήν οι αστυνομικοί είναι επιφορεμένοι να την διαλευκάνουν. Οι χωροφύ- λακες και οι αξιωματικοί της χωρο- φυλακής, ιδίως όσοι υπηρετούν στα καταδικαστικά άποσπάσματα, είναι τρομερά καχύποπτοι. Δεν πιστεύ- ουν, κατ' αρχήν, ότι υπάρχουν θύ-

Τύπος παρακτενέ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ

ΟΙ ΜΟΝΑΡΧΑΙ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Η παρδόξος αντίθεση της ζωής στην Άσία. Άρχοντες και μεγατάνες που ζουν με μυθώδη πολυ- τέλεια, ενώ ο λαός πεινά. Ίνδοι μαχαραγιάδες που περνούν τον καιρό τους στα μεγάλα κοσμικά κέντρα της Ευρώπης. Το θαυματοπράγματο του μαχαραγιά του Ίνδου. Που βρίσκεται το μεγαλύτερο διαμάντι του κόσμου. Τα ταξίδια και η ακολουσία των μαχαραγιάδων. Όπου τα μεγάλα ευρωπαϊ- κά ξενοδοχεία μεταβάλλονται εντός μίας ημέρας σε καλάνια της Χαλιμάς. Η άπιστία της ώρας Μαχαρρανής και η εκδικησία του συζύγου. Η επέμβαση της Άγγλιας. Η ώραία Αμερικανίδα που γο- ητεύει το μαχαραγιά. Ο πρώην αυτοκράτωρ της Κίνας φοιτητής στην Ξφόρδη, κλπ.

Ο Μαχαραγιάς της Πατιάλα, ο ό- ποιος φημίζεται ως διασημός σκο- πευτής.

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου δεν βλέπει κανείς τόσες αντιθέσεις, όσες στις μακρινές χώρες της Άπω Ανατολής. Εκεί οι ηγεμόνες και γε- νικώς όλοι οι μεγατάνες και οι άρ- χοντες, είναι μυθώδως πλούσιοι και ζουν μέσα στη μεγαλειότητα, χλιδή και πολυτέλεια, ενώ, αντιθέτως, ο λαός βρίσκεται βοθισμένος στην πιο μεγάλη άβυσσότητα. Τέτοια είναι ή φτώχεια και ή δυστυχία με την όποια ζουν οι διάφοροι λαοί της Άσίας, ό- πτε, αν αυτό το πράγμα συνέβαινε σε όποιοδήποτε κράτος της Ευρώπης, θα είχε προκαλέσει χωρίς άλλο την πιο αιματηρή επανάσταση, ή όποια δεν θα άφινε στη θέση τους ούτε βασιλείς, ούτε πρίγκιπας, ούτε κανέναν από τους άριστοκράτες!...

Οι λαοί όμως της Άσίας είναι πολύ μοιρολάτρες και υπομονητικοί και γι' αυτό ούτε τους περνάει σχεδόν πο- τέ από το μυαλό τους ή ιδέα να ση- κώσουν κεφάλι έναντι των ηγεμό- νων τους. Άλλωστε οι περισσότεροι από τους έξωτικούς αυτούς ηγεμόνες, πολύ λίγον καιρό μένουν στα κρά- τη των. Ξέρουν κι' αυτοί οι ίδιοι ότι το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι ν' αφήνουν τις σκοτούρες της πολιτι- κής στους πρωθυπουργούς των και να περιορίζονται στον τίτλο τους, στην επιχορήγησή τους και στα παλάτια τους. Οι διάφοροι μάλιστα Ίνδοι μα- χαραγιάδες είναι μόνον φίλοι τω όν- τι αρχόντες των χωρών τους. Αυ- τοί περνούν τον καιρό τους στις Ευ- ρωπαϊκές λουτροπόλεις και σε άλλα μεγάλα κοσμικά κέντρα της Δύσεως, ζοδεύοντας εκεί αφειδώς τ' ανεξάν- τηλα εκατομμύρια τους.

Ένας απ' αυτούς είναι και ο νυν Μαχαραγιάς τής Πατιάλα. Το ήγε- μονικό του όνομα είναι Άττουάλα και θεωρείται ως ένας από τους πλουσι- τέρους μονάρχες της γης. Είναι απο- λωπαρχικός άρχων και για όλος του τις πράξεις, για ότιδήποτε κάνει στο κράτος του δεν είναι υπεύθυνος παρά οπληρωμένος από το κράτος. Ο πα- τριάρχας του κράτους. Οι παρουσιαζόμενοι ως αλ- μάλωτοι, θεωρούνται από τους ά- στυνομικούς ως συμπαράττοντες με τους ληστές, ως σκηνοθετούντες ψευδείς αιχμαλωσίας. Έτσι οι αιχ- μαλωτίζόμενοι αντί να γοιτών λάδι, βρίσκουν τον υπελά τους πολλές φορές.

Κ. ΦΑΛΑΤΙΤΣ

μόνον απέναντι του έαυτού του και απέναντι του Άγγλου αντιβασιλέως των Ίνδων. Στην πρωτεύουσά του βρίσκεται το περίφημο θαυματοπράγ- μα του, το όποιον έχει όχι μόνον το πιο ώραία πράγματα του κόσμου, αλ- λά και τα πιο πολύτιμα. Έκεί μέσα βρίσκεται, μεταξύ των άλλων, και το ξακουστό διαμάντι «Σαντά», που θεω- ρείται ως ο μεγαλύτερος πολύτιμος λίθος του κόσμου.

Πρό όλίγου καιρού ο μαχαραγιάς τής Πατιάλα έβλεπε να κάνει ένα μι- κρό ταξίδάκι, να κάνει δηλαδή τον γύρο του κόσμου. Η συνοδεία του που τον ακολουθούσε στο ταξίδι αυτό, ά- πετελείτο από εξήντα πέντε πρόσω-

πούν απέναντι του έαυτού του και απέναντι του Άγγλου αντιβασιλέως των Ίνδων. Στην πρωτεύουσά του βρίσκεται το περίφημο θαυματοπράγ- μα του, το όποιον έχει όχι μόνον το πιο ώραία πράγματα του κόσμου, αλ- λά και τα πιο πολύτιμα. Έκεί μέσα βρίσκεται, μεταξύ των άλλων, και το ξακουστό διαμάντι «Σαντά», που θεω- ρείται ως ο μεγαλύτερος πολύτιμος λίθος του κόσμου.

Πρό όλίγου καιρού ο μαχαραγιάς τής Πατιάλα έβλεπε να κάνει ένα μι- κρό ταξίδάκι, να κάνει δηλαδή τον γύρο του κόσμου. Η συνοδεία του που τον ακολουθούσε στο ταξίδι αυτό, ά- πετελείτο από εξήντα πέντε πρόσω-

πούν απέναντι του έαυτού του και απέναντι του Άγγλου αντιβασιλέως των Ίνδων. Στην πρωτεύουσά του βρίσκεται το περίφημο θαυματοπράγ- μα του, το όποιον έχει όχι μόνον το πιο ώραία πράγματα του κόσμου, αλ- λά και τα πιο πολύτιμα. Έκεί μέσα βρίσκεται, μεταξύ των άλλων, και το ξακουστό διαμάντι «Σαντά», που θεω- ρείται ως ο μεγαλύτερος πολύτιμος λίθος του κόσμου.

Ένας άλλος μεγάλος Άσιατής μο- νάρχης, «πρώην» και αυτός, είναι ο Άλντορ Αυτοκράτωρ της Κίνας, ο ό- ποιος εξεδήμησε από την άπραντη γλώσσά του, όπου ή δυναστεία του έ- χαλινε που χλιετοπόδας και πλέον, κατόπιν ήρωας επαναστάσεως του κι- νεζικού λαού. Ο λεπτός και χλωμός αυτός άνθρωπος, ο όποιος άλλοτε λα- γόταν Χτσουάν-Τούγκ κι' έθεωρείτο από τους υπηκόους του ως Θεός, φέ- ρει τώρα το δημοκρατικόν όνομα Πού- Γι' και ζει στο Τσιέν-Σιν υπό την προ- τασίαν τής Ταϊβάνας, σ' ένα ανε- πλάς απλό σπίτι. Έχει μαζί του και τις δύο γυναίκες του, από τις ό- ποιες τη μια την είχε παντρευθή όταν ήταν ακόμη Αυτοκράτωρ. Ο κύριος Πού-Γι' μιλάει θανυσία άγγλικά, έ- ρει άσπληνης μάλλον κόσσεως και αλμυροχολικό χαρακτήρος. Εφέτος έ- συγε προσωρινώς από την Ταϊβανία και πήγε στην Άγγλια, όπου παρα-κολουθεί τα μαθήματα πού Πανεπιστι- μίου της Ξφόρδης, πόγμα που το επιθυμώσας διακώς προ πολλού. Νό- νεται πολύ απλά και ζει πολύ άπο- πρηγμένα και ποτε κανείς άμα τον συναντήσει, δεν θα βάλει με το νού του ότι βρίσκεται απέναντί στον πρώην Αυτοκράτορα της Κίνας, απέναντι στον Πίον του Ουρανού, όπως τον έλεγαν.

Ο Μαχαρνιας του Ίνδου με την Αμερικανίδα σύζυγό του, που ησπάρθη το Βουδισμό

πα. Σε όποια πόλη κι' αν επήγαινε, στο Λονδίον, στο Παρίσι ή στο Βε- ρολίνον, νοίκιαζε άμέσως δώδεκα πατώματα των μεγαλύτερων ξενοδο- κείων, τα όποια εντός μίας ημέρας διαμεριζόταν κατά τον ανατολικό ρυ- θμό, όσως ώστε να είναι άξια να φι- λοξενήσουν έναν Άσιατή ηγεμόνα. Έννοείται ότι, όταν έφτανε, άφινε όλα τα πολύτιμα έπιπλα και τ' άλλα αντικείμενα, με τα όποια είχε στολί- σει το διαμέρισμά του, στον εύτυχη

μας, Σε όποια πόλη κι' αν επήγαινε, στο Λονδίον, στο Παρίσι ή στο Βε- ρολίνον, νοίκιαζε άμέσως δώδεκα πατώματα των μεγαλύτερων ξενοδο- κείων, τα όποια εντός μίας ημέρας διαμεριζόταν κατά τον ανατολικό ρυ- θμό, όσως ώστε να είναι άξια να φι- λοξενήσουν έναν Άσιατή ηγεμόνα. Έννοείται ότι, όταν έφτανε, άφινε όλα τα πολύτιμα έπιπλα και τ' άλλα αντικείμενα, με τα όποια είχε στολί- σει το διαμέρισμά του, στον εύτυχη

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΛΕΜΠΟΝ

Ένας άνθρωπος παθολογικό φαινόμενο εγκληματικότητας. Ένας περίεργος ποιάς. Εύσεβης, θρησκός, αφέλης και... εγκληματίας! Ένας τρομερός άνθρωποφάγος. Τό πάθημα του Δημάρχου του Καμπραί. Η καθαίρεσις του δικαστού πρό του πλήθους. Ένα θηρίο μαινόμενο μέσα στο θέατρο. Η δεσποινίς με τὸ ἄδω ἑρωτικό μυδιότερη. Τὸ τέλος τοῦ τρομοκράτου, κλπ.

ΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πρῶτους θρησκώδεις πρωτεργάτας τῆς αἰματηρᾶς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἦσαν καὶ ὁ Ἰωσήφ Λεμπόν. Ἡ ἀνωμαλὸς ἐκείνη περίοδος τῆς Γαλλικῆς Ἱστορίας — καὶ ὁλοκληρῶς τῆς ἀνθρωπότητος — εἶδε βέβαια πολλὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα, πολλοὺς σκοτεινοὺς ἀνθρώπους, εἰ ὅποιοι μπόρουν μὲ τὸ σπαθὶ καὶ μὲ τὸ αἷμα νὰ ἀποκτείνουσιν μιὰ ὀλιθερῆ διασημότητα. Μὰ ὁ Ἰωσήφ Λεμπόν τοὺς ξεπέρασε ὅλους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν παθολογικὸ αἰνιγμένο εγκληματικότητος, ἐπάρσεως καὶ ματαιοδοξίας.

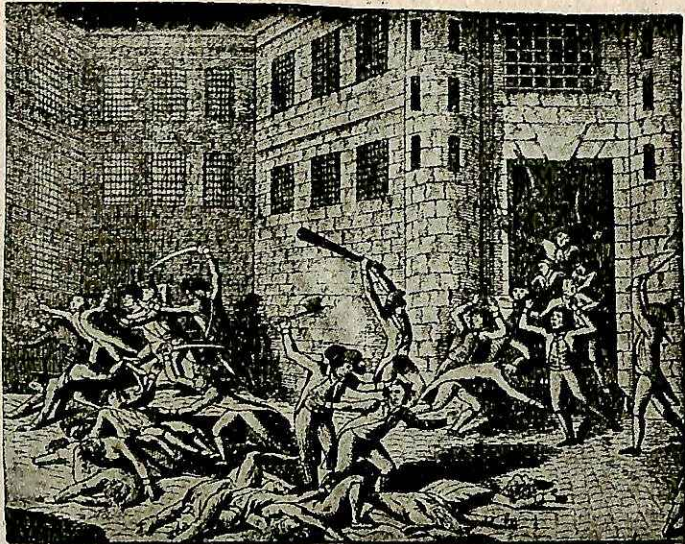
Ὁ Ἰωσήφ Λεμπόν ἦταν γυιὸς ἐνὸς στρατιωτικοῦ. Ἀπὸ νεαρὰς ἡλικίας εἶχε δεῖξει ἀκαταμάχητο κλίσι στὸ εγκλημα καί... στὰ θεία. Πῶς μποροῦσε τώρα νὰ συμβιβάζῃ τὰ δύο αὐτὰ ἀσυμβίβαστα πράγματα, αὐτὸ εἶνε δικό του μυστικόν. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι, ὅσα μεγάλωσε λίγο, μίπηκε σὲ μιὰ ἱερατικὴ σχολὴ καί, μετὰ παρόλεως ἀρκετοῦ χρονικοῦ διαστήματος, διωρίστηκε ἱερεὺς στὸ Νεβίλ-Βιτάς. Θὰ ἦταν τότε εἰκοσι εἴρη ἔτων. Οἱ ἄλλοι παπάδες τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴ μεγάλη ἀφοσίωσίν του στὰ θεία — περνοῦσε ὁλόκληρες νύχτες γονατισμένος στὰ κρῦα μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας — τὸν συμπαθοῦσαν γιὰ τὴν ἀφέλειά του — καθόταν ὁλόκληρες ὥρες καὶ συζητοῦσε μὲ τὰ καναρινία πού εἶχε μὲς στὸ κελλί του — συγχρόνως ὅμως καὶ τὸν φοβότανσαν γιὰ τὴν περιέργη καὶ ἀγρία κακία πού εἰδειχνε μερικὲς φορές. Ὅσο γιὰ τοὺς κατόικους τοῦ μικροῦ ἐκείνου χωριοῦ, τὸν μισοῦσαν ὅλοι γιὰ τὸ δύστροπο καὶ ἐλεεινὸν χαρακτῆρα του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐξερόχην ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις. Ὁ Ἰωσήφ Λεμπόν πέταξε τότε ἀπὸ πάνω του τὴν σκεπὴ τοῦ τοῦ ἱεροῦ καὶ φώρεσε τὸν κόκκινον σκούφο τοῦ ἐπαναστάτου δημοκράτου. Ἦσαν πράγματα ἄγνωστα ἐπαναστάτης; Πίστρευσε στὴ δημοκρατικὴ ἰδεολογία; Ὅλοι οἱ Γάλλοι ἱστορικοὶ ἀμφισβάζουν πολὺ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων του. Καὶ ὅλοι παραδέχονται ὅτι ὁ Λεμπόν προσχώρησε στὴν Ἐπανάστασι, ἐπειδὴ μονάχα ἔτσι τοῦ παρεχόρετο ἡ ἐλευθερία νὰ κορέσῃ τὰ αἰμοδρόμα ἑστικὰ του. Ὁ λύκος στὴν ἀνεμοῦλη χαίρεται. Καὶ ὁ Λεμπόν, μόλις μωροτοχυστὰ, ἔσπευσε νὰ τεθῇ μὲ τὸ μέρος τῶν ἀνταρτῶν, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴ μοναδικὴ αὐτὴ εὐκαιρία τῆς ἁράδας ἀνθρώποφάγης.

Πῆγε στὸ Παρίσι, ἀνακατόνηκε στὴν κοσμοϊστορικὴ ἐκείνη σφραῖς Γάλλων μετὰ Γάλλων καί, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τρομοκρατίας ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις (Κοινοβούμιον), ἀναγνωρίζοντας τὴς ἐκαιρετικὲς υπηρεσίες του, στήν ὑπόθεσιν τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸν ἔβαλε στὸ Ἀρχαῖον, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ. Ἐπεί, μιὰ μέρα, ὁ Ἰωσήφ Λεμπόν ξαναβρόθηκε στὸ Νεβίλ-Βιτάς — τὸ χωριὸ αὐτὸ ἦναι στὸ νομὸ τοῦ Ἀρδῆς — ἀπόλυτος ἄρχων τότε. Τὰ εγκλήματα πού διέπραξε τὸ

τέρας αὐτὸ στὴν περιφέρεια ἐκείνη, εἶνε ἀμέτρητα καὶ ἀνεκδιήγητα. Διέταξε τὴ θανατικὴ καταδίκη χιλιάδων ἀνθρώπων, ἀντιφρονούντων στὴ δημοκρατικὴ πολιτεύματα, καὶ περπατοῦσε μὲς στὴς πόλεις καὶ στὰ χωριά μ' ἕνα γυμνὸ σπαθὶ στὸ χέρι, μὲ δύο πιστόλια στὴ μέση καὶ μὲ κόκκινον τρυφερό στὸ κεφάλι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Λεμπόν δὲν θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ εἰκοσι ὀκτὼ ἔτων. Ἡ κομπορημοσύνη καὶ ἡ φιλαυτία του εἶχαν φτάσει στὸ κατακόρυφο. Εἶχε διακόψει κάθε δεσμὸ γιὰ τὸ παρελθόν. Δὲν ἤθελε νὰ ξέρη κανένα ἀπὸ τοὺς παλτοὺς φίλους του. Καὶ ἀλλοίμονο σὲ κείνον πού θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ ὑπενηθίσθῃ ὅτι εἶχε κάνει ἄλλοτε

Σφαγαὶ εὐγενῶν κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν (Λιθογραφία τῆς ἐποχῆς)

παπάς!... Ὁ Λεμπόν θὰ τοῦ ἔκοβε ἀμέσως τὸ κεφάλι!... Ποίος ἔξερ; Ὅσως νὰ τὸ καταλάβαινε καὶ μόνος του ὅτι δὲν ἦταν παιὶς ἄγιος οὐτε καὶ νὰ θυμᾶται τὸ παρελθόν του, ἴσως νὰ πονοῦσε πραγματικὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κατανικήσῃ τὸ δαίμονα τῆς αἰμοδιψίας πού φώλιαζε μέσα του καὶ νὰ ζητοῦσε νὰ λησμονήσῃ γιὰ καλὰ τὴν κατὰπτωσίν του μὲς στὸ εγκλημα καὶ τὴ θηριωδία... Ποίος μποροῦσε νὰ ξέρῃ τί γινότανε μέσα στὴ σκοτεινὴ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Μιὰ μέρα ἀνέβηκε μόνος του στὸ καμπαναριὸ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας τοῦ Νεβίλ-Βιτάς καὶ ἄρχισε νὰ σιμᾶν τὴν καμπανὰ. Καὶ ὅταν ὅλοι οἱ χωρικοὶ μαζεύτηκαν τρομαγμένοι στὴν ἐκκλησίαν, ὁ Λεμπόν ἀνέβηκε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι στὸν ἄμβωνα — στὸν ἴδιον ἐκεῖνον ἄμβωνα, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἄλλοτε, ὅταν ἦταν παπάς, εἶχε πῆ τόσα λόγια ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς συμφιλότητος — καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ στὸ

πλήθος πού τὸν κύτταζε μὲ ὀρθανοῦχα μάτια.

— Ποίος ἀπ' ὅλους ἐσᾶς, πού μὲ μισοῦσατε καὶ μὲ περιφρονοῦσατε τὸν καιρὸ πού ἤμουν ἕνας ἀσπῆς παπάς, θὰ φανταζότανε ὅτι θὰ ξαναρχοῦμαι ἐδῶ μὲ τὴν ἀπεριόριστη δύναμιν τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ;

Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τοῦ ἀντιμιλήσῃ, γιὰτὶ ὅλοι καταλάβαιναν ὅτι κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσίαν τους.

— Αἰπαῖν ἀπὸ σᾶς σεβασμὸ καὶ ὑπόληψιν — συνέχισε ὁ πρωτότυπος αὐτὸς ἱεροκρυφῶς — εἰδεὶν ἄλλοίμονο καὶ τρισαλλοῖμόν σας! Καταλάβατε, — Καταλάβατε! τοῦ ἀποκρίθηκε ἕν χορῶ τὸ ἐκκλησίασμα.

Ἄρχισε νὰ πηδάῃ πάνω ἀπὸ τὰ θεώρεϊα καὶ τὰ καθίσματα τῆς πλατείας, ὡς ὅπου ἔφτασε στὴ κληρῶ. Ἐμοῖαζε μὲ ἐξαγριωμένο θηρίο. Τὸ στόμα του ἄφριζε ἀπὸ τὴ λύσσα. Πολλὲς κυρεὶ λιγοθύμησαν ἀπὸ τὸ φόβο τους ὅταν εἶδαν τὸν ἀφηνιασμένο αὐτὸ ταῦδρο ὄρθον στὴ σκηνή, νὰ πάλῃ τὸ σπαλὶ του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ ἀπειλῇ τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας.

— Τί ἀναίδεια εἶνε αὐτὴ ἡ δική σας, φώναξε ὁ Λεμπόν, νὰ μὴ δειχγετε τὸν παραμικρὸ σεβασμὸ ἀπέναντι ἐνὸς ἀντιπροσώπου ἐκείνου πέντε ἐκατομμυρίου ἀνθρώπων!... Νᾶ, ἐκείνες — ἡ κυρίες δὲν σκωθώθηκαν καθόλου ἀπὸ τὴ θέσιν τους, ὅταν μίπηκα στὸ θεωρεῖο. Ἄν ζούσαμε στὸν παλιὸ καιρὸ καὶ ἔμειναν κανέναν πρίγκηψ στὸ θέατρο, ἢ ἀ σκηνόνασσε ὅλοι στὸ ποδάρκ! Τώρα πού ἔχουμε δημοκρατίαν, κανεὶς δὲν σκωθώθηκε ὅταν μίπηνω ἐγώ, πού εἰμαι ὡστόσο μεγαλύτερος καὶ ἀπὸ ἕνα βασιλεῖα!...

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σηκωθοῦν ὅλοι ὄρθοι καὶ νὰ ὑποκλιθοῦν μπρὸς στὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ ὠρύεται πάνω στὴ σκηνή. Ὅταν ὅμως ὁ Λεμπόν εἶδε πρᾶν' αὐτοὺς, ὅτι τὸν σέβονταν ὅλοι, τοῦ πέρασε ἡ μὴνις, ξανάκατος στὴ θέσιν του καὶ μπόρεσε ν' ἀργίσῃ ἡ παράστασις!...

Ὅπως ὅλοι οἱ τῶρ' ἄνθρωποι, ἔτσι καὶ αὐτὸς ἦταν φιλόπονος στὸ ἔπακρο. Φανταζότανε διαρκῶς ὅτι ἐξῆρταν συνομιλίες ἐναντίον του καὶ φοβότανε καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἴσιον του. Ὅταν ἔβλεπε δύο πολίτας νὰ μιλοῦνε κρυφὰ γιὰ κάποια ὑπόθεσιν τους, τοὺς θεωροῦσε ὑπόπτους καὶ τοὺς ἐστέλνε ἀμέσως στὴ φυλακή. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ νομοῦ Ἀρδῆς ἐπέναντιον αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Ἰωσήφ Λεμπόν, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ διαμαρτυρηθῇ φανερά, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι αὐτὸ ἱσοδυναμοῦσε μὲ τὴ θανατικὴ καταδίκη του.

Μιὰ μέρα ὁ Λεμπόν, καθὼς περπατοῦσε στὸ δημόσιον δρόμο τοῦ χωριοῦ, συνάντησε μιὰ γυναικὴ μὲ τὴν κόρη της πού κοινοῦσαν σὲ Φλαμανδικὴν διόλεκτο. Ἡ γλῶσσα αὐτῆς σκανδαλίστηκε τὸν τρομοκράτη, ὁ ὁποῖος φαντάστηκε ἀμέσως, κατὰ τὴ συνήθειά του, ὅτι συνομιλοῦσαν ἐναντίον του. Σταμάτησε τότε τὴς δύο γυναῖκες καὶ τὴς ρώτησε τί λέγανε.

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει ἐμένα τί λέμε ἐμεῖς; τοῦ εἶπε ἡ κόρη, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἐγνώριζε στὸ πρόσωπον.

Ἡ ἀνδράς αὐτὴ ἀπάντησε: πού ἐξώργισε τὸν Λεμπόν, ἔγινε ἄρρηχτ' νὰ εἰσέλθῃ στὴ φυλακὴ ἡ ἡμετέρα κόρη, ἡ ἡμέτερα κόρη καὶ ὁ πατέρας της.

Μιὰ ἄλλη μέρα, ἐκεῖ πού περπατοῦσε στὴν ἐξοχὴ, εἶδε μιὰ νέα ἑσπλόμενὴ στὸ χορτάρι, νὰ διαβάζῃ ἕνα βιβλίον. Τὴν πλησίασε καὶ τῆς πῆρε ἀπὸ τοῦ βιβλίου μὲς ἀπὸ τὰ χεῖρά, γιὰ νὰ δῇ τί ἦταν. Τὸ βιβλίον ἦταν ἕνα ἄφο ἑρωτικὸ μυθιστόρημα. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού τὸ ἐπέστρεψε στὴ νέα, ἐκείνη εἶχε τὴν ἀπρονοήσια καὶ τὴν ἀφέλεια νὰ τοῦ πῇ γελώντας: — Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαια ὑποκρῶ, ἔ;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Ἡ ἰσοτροπία τῆς Τύχης.

Στὸ Καζίνο τοῦ Μόντε Κάρλο, πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων συνέβη ἕνα ἀπίστευτον γεγονός, μοναδικὸν στὰ χαρτοπαικτικὰ χρονικά τῶν αἰώνων καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ μὲ τὸ μυαλὸ του οὔτε ὁ πρὸ εὐφάνταστος συγγραφεὺς τοῦ κόσμου.

Κάποιος κύριος ἐπῆγε μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του στὴν αἰθουσα τῆς ρουλέτας γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του. Κάθηκε σ' ἕνα τραπέζι, διάλεξε ἕναν ἀριθμὸν, τὸ 27, ἐπεντάρισε ἕνα ποσὸν σ' αὐτόν, ἔπειτα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι ἀπάνω στὰ δύο του χέρια καὶ ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ 27, περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ μυλilιέρης ἔριξε τὴν μιλilια καὶ βίαν ἐκείνη ἔπεσε, φώναξε: — Εἰκοσι ἑπτὰ, κόκκινον, κερδίζει! Ὁ κρουπιέρης ἐπλήρωσε τὸν παίκτη, ὁ ὁποῖος ἀτάραχος μάζεψε μπουστανὰ τοῦ τὰ κέρδη, ἄφησε τὴν ἀρχικὴν τοῦ μῖζα ἀπειραχτὴ ἐπάνω στὸ 27, καὶ ξαναπεριμένε ἀκίνητος. Σὲ λίγο πάλι τὸ 27 κέρδισε.

Ὁ κρουπιέρης ἐπλήρωσε στὸν παίκτη τὰ κέρδη του, χωρὶς φρεσινὰ νὰ περῶξῃ τὴν ἀρχικὴν του πῶστα ἐπάνω ἀπ' τὸ 27.

Ὅταν ξαναρίχθηκε ἡ μιλilια ἔπεσε πάλι στὸν ἴδιον ἀριθμὸν. Ὁ κρουπιέρης ξαναπλήρωσε καὶ ἄφησε ἀπειραχτὴ τὴν πῶστα στὸ 27.

Ὁ διευθυντὴς βλέποντας τὴν τύχη τοῦ παίκτην ἄλλαξε τὸν μιλilιέρην γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ γούρι, ἀλλὰ πάλι ἔπεσε τὸ 27.

Αὐτὸ ἐπανεπλήρωσε πολλὰς φορές ἀκόμη τὴν σειρὰ. Ὅλοι οἱ παίκτες ἐκύτταζαν ἐκθαμβοὶ καὶ μὲ κάποιον φθόνον τὸν τυχερὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἀτάραχος, ἔμεινε μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένον στὰ χέρια του, καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ 27, ἀμίλητος, ἀκίνητος, χωρὶς καὶ νὰ μαζεύῃ τὰ κέρδη του τὰ ὁποῖα τὸν στοίβαζε κάθε τόσο ὁ κρουπιέρης μπροστὰ του.

Εἶχε φθάσει πειρὰ νὰ κερδίσῃ μισὸ ἐκατομμύριον γαλλικὰ φράγκα. Τότε ἡ γυναῖκα του τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλα, ἀρεκετὰ ἐκέρδισες σήμε-
ρα... Πάμε νὰ φύ-
γουμε.

Ἐκεῖνος ὅμως οὐ-
τε τῆς ἀπάντησε,
οὔτε σάλεψε καθό-
λου ἀπ' τὴ θέσιν του.
Σὲ λίγο πάλι ἡ γυ-
ναῖκα του τὸν ἐ-
σκούντησε, λέγον-

τας του πὼς ἦταν ὥρα νὰ φύγουν. Μάοιτε αὐτὴ τήφορὰ τῆς ἀπάντησε.

Πεισιμονήν γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ συζύγου της, ἔσκυψε κοντὰ του καὶ τοῦ τράβηξε τὸ ἕνα χέρι ἀπ' τὸ πρόσωπόν του. Μὰ τότε μὲ κατὰλη-
ξι καὶ τρόμο, εἶδε πὼς ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν νεκρὸς!...

Εἶχε πεθάνει πρὸ πολλῆς ὥρας καὶ ὅμως ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ κερδίζῃ καὶ τὰ κέρδη συνεχισσοῦντο σὲ μεγάλες ποσότητες μπροστὰ του.

Ὅλο τὸ καζίνο ἀναστατώθηκε. Ἡ Τύχη εἶχε εὐνοήσει ἕναν πε-
θαμμένο!...

Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ καζίνου δὲν ἐννοοῦσε νὰ δάσῃ στὴν γυναῖκα τοῦ πεθαμμένου τὰ κέρδη του, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τὰ εἶχε κερδίσει ἀδυνασθητῶς. Ἀλλὰ ἐκείνη χωρὶς ν' ἀναλυθῇ σὲ δάκρυα γιὰ τὸν πεθαμμένο, ἔβαλε τὴς φω-

νὲς καὶ τοὺς ποδέρρισε πρὸς τὰς δημοφιλῆς σκάνδαλον. Ἐτοὶ ἀναγ-
κάστηκαν νὰ τῆς τὰ δώ-
σουν. Τότε ἐκείνη βγήκε
θηριακῶς ἀπὸ τὸν κα-
ζίνο, κοιβαλὼντας ἀπ' τὸ
ἕνα μέρος τὸν νεκρὸ συ-
ζυγὸν τῆς καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο
τὰ μακαβρία κέρδη του!

Γ' φάρμακον τῆς γρίπ-
πης

Ἡ γρίπη ἔκανε καὶ
ἐφέτος θραύσι ο' ὅλες
τὴς χώρες τοῦ κόσμου, χωρὶς ἡ ἐπι-
στήμη, παρ' ὅλας τὰς πρὸόδους
αὐτῆς, νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὴν καταπολε-
μῇ.

Καὶ ὅμως ὡς πρὸ ἑκατὸν ἀκόμη
ἔτων ἡ ἀνθρωπότης χρησιμοποιοῦ-
σε ἕνα φάρμακον, τὴν «θηριακήν»
πού ἦταν ἕνα καὶ ἕνα ἐναντίον τῆς
γρίππης καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ συνταγὴ
διδάσθη διὰ μέσον τῶν αἰώνων ἀπὸ
τὴν ρωμαϊκὴν ἐποχὴ μέχρι τῆς Γαλ-
λικῆς Ἐπαναστάσεως.

Τὸ φάρμακον αὐτὸ τὸ εἶχε ἐπι-
νοήσῃ ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους Ἑλ-
ληνας γιατροὺς τῆς ἀρχαιότητος,
ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐξακριβωθῇ ποῖος ἄ-
κριβως. Κατ' ἄλλους ἦταν ὁ Ἑλ-
λην γιατρός τοῦ Νέρονος Ἀνδρο-
μάχης καὶ κατ' ἄλλους ὁ μέγας Γα-
ληνός, τοῦ ὁποῖου σοῖζεται ἀκόμη
στὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανῶν, γραμ-
μένῃ σὲ μιὰ περγαμνῇ, συνταγὴ
κατασκευῆς τῆς «θηριακῆς». Ἡ
κατασκευὴ εἶνε πολὺπλοκή καὶ ἔχει
ἕνα σορὸ διαιτυ-
πώσεις καὶ διαδι-
κασίας.

Κατὰ τὴν συν-
ταγὴν τοῦ Γαληνοῦ
ἡ «θηριακή» κα-
τασκευάζεται ἀπὸ
...ἐξήντα τέσσα-
ρα (ἀρ. 64) δι-
α-

φορά συστατικά, μετὰ τῶν ὁ-
ποίων κυριώτερον εἶνε τὰ ἑξῆς:

Πιπερὶδρις, εἷσα ἐνὸς ὀρισμέ-
νου εἶδους μολόχας, πιπέραι μου-
ρο, δίκταμο τῆς Κρήτης, σπόροι πετρο-
σελῆνου, ὅπιο φαρμακευτικόν, ψῆχα
φομιοῦ μπαγιάντικου καὶ ξεροῦ, λι-
βάνι, ἀσφάλτος τῆς Ἰουδαίας, μό-
σχος, μύρρο, νεφρὰ κάστορος, καρ-
διά ὀνίας ἀποξηραμένη στὸν ἥλιο
καὶ ἄλλα. Ἀπὸ ἀνακατέψῃ κανεὶς
ὅλα αὐτὰ τὰ συστατικά, τὰ τρίβει,
ὥσπου νὰ γίνονιν σκόνῃ, τὴν ὁποία
κοσκινίζει καὶ ἔπειτα τῇς ῥίχνει καὶ
λίγην τερεβινθίνην. Τ' ἀνακατεῦει
τότε καὶ πάλι καὶ ῥίχνει μέσα κρη-
μὶ μπουρσοκο καὶ μελὶ ἄσπρο. Ὅταν
περὶ τὸ μίγμα αὐτὸ μεταβληθῇ σὲ
πολτὸν, ψήνεται πρὸ φούρνου καὶ κό-
βεται σὲ μικρὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα
ἐκτίθενται γιὰ νὰ ξεραθοῦν ἐπὶ
πολλοὺς μῆνες σὲ μέρος προσήμι-
ον καὶ ἀσφαλὲς καὶ ἔπειτα τριβόνται σὲ
σκόνῃ καὶ κοσκινίζονται.

Ἡ σκόνῃ αὐτὴ ἦταν ἡ «θηρια-
κή», τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ φάρμα-
κον γιὰ πολλὰς ἀρρώστιας, ἀλλὰ
πρὸ πάντων γιὰ τὴν γρίππην.

Πρὶν νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι κατ'
ἄλιν τὸν Μεσαίωνα μέχρι τοῦ
19ου αἰῶνος, ἡ κατασκευὴ τῆς θη-
ριακῆς γινόταν ἀπὸ ὅλους μάζῃ
τοὺς φαρμακοποιοὺς μιᾶς πόλεως,
ἢ ἐκείνην πομπὴν. Ἐπακολουθοῦσε
ἡ μεγάλη ἱεροτελεστία, ἐπὶ ὁποία παρίσταντο πάν-
τες ὅλες ἡ ἀρχεῖς τῆς πόλεως.

Ἀκόμη καὶ στὰ 1790, σὲς πα-
ρανομίαν δηλαδὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐ-
παναστάσεως, ὅπως ἀναφέρουν ἡ
ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, ἡ κατα-
σκευὴ τῆς θηριακῆς ἔγινε μὲ μεγα-
λοπρεπὴ τελετὴν τὴν ὁποία παρευρέ-
θησαν ὁ δῆμαρχος τῶν Παρισίων,
ὁ βουλευτὴς τῆς Ἐθνικοῦλευσεως,
οἱ προτάσεις τῶν Πανεπιστημίων,
ὅλοι οἱ καθηγηταὶ τῆς ἱατρικῆς καὶ
φαρμακευτικῆς καὶ ἡ ἄλλες Ἀρχεῖς
τῆς πόλεως.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΑΓΟΣ ΣΤΟ ΣΠΗΤΙ

Θέλετε νὰ φτιάξετε πάγο γιὰ τὸ
σπίτι σας; τώρα προπᾶντων πού
ἔρχεται τὸ καλοκαίρι, φέροντας
ἴσως μαζί του τὸ δάγγειον.

Πᾶστε ἕνα μεγάλο γυάλινο ἢ
πορσελάνινο ἀγγεῖο καὶ βάλτε μέσα
100 γραμμάρια θεικοῦ ὀξέως τοῦ
ἔμπορίου, πενήντα γραμμάρια νεροῦ
καὶ 300 γραμμ. θεικοῦ νατρίου.

Μέσα στὸ μίγμα αὐτὸ, βάλτε ἕνα
ἄλλο μικρότερον δοχεῖο, τὸ ὁποῖον
γεμίζετε μὲ καθαρὸ νερό. Σκεπάστε
το καὶ κινήστε τὸ ἐλαφρῶ. Ἐπειτα
ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ νερό
τοῦ μικροῦ δοχείου θὰ παγώσῃ.

Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ μπορείτε νὰ
παγώνετε καὶ τὸ νερό.
Ἡ ἐργασία ὅμως αὐτὴ, πρέπει
νὰ γίνῃ σὲ δροσερὸ μέρος τοῦ σπι-
τιοῦ, ὅπως π. χ. σὲ ὑπόγειον κλπ.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κάτω από το γραμμάκι αυτό, αντί να πορεύετο, βρισκόταν ένα σύμπλεγμα, το οποίο η αδελφή παρέδωσε μ' ένα άλλο σύμπλεγμα που υπήρχε σε μία επιτολή, την οποία πήρε από το μοναστήρι.

— Τώρα, αγαπητή μου Έλενη, είπα, πρέπει να χωριστούμε...

— Πώς; Τόσο γρήγορα; απάντησε η Έλενη.

— Ναι, Έλενη μου, μου δίνουν την άδεια να κοιμηθώ εδώ, αλλά εγώ σου το εξομολογώμαι, προτιμώ να φύγω από άποψη. Θέλω να γυρίσω το γρηγορώτερο στο μοναστήρι μας, σ' όποιο συνθήματα να ζω και στο οποίο ευχαριστούμαι. Θα λυπηθώ μόνο που δεν θα είσαι εσύ πια κοντά μας.

Η Έλενη, δακρυρροή, αγκάλιασε την αγαθή μοναχή. Ομοίωσαν με θλίψη τα παιδικά της χρόνια, τα οποία είχε περάσει στο μοναστήρι, ανάμεσα στις αδελφές, που τόσο την αγαπούσαν.

Και η αδελφή Θηρεσία έκλαιγε κι εκείνη. Τό άπρόοπτο αυτό γεγονός, την είχε συγκινήσει τόσο, ώστε έτοιμαζόταν να φύγει χωρίς να φάει, όταν υπαινιγνόντας πάλι μέσα η κυρία Ντερός, ειδοποίησε τις δύο γυναίκες ότι το φαί ήταν έτοιμο. Συγχρόνως ειδοποίησε τη Θηρεσία ότι, αν έφτανε αμέσως, θα έμενε νηστική, γιατί όλα τα παγνύσματα του δρόμου ήταν κλειστά. Την παρεκάλεσε λοιπόν να φάει μαζί με την Έλενη τη τουλάχιστον να πάρει μερικές τροφές μαζί της. — Υποπάρ, απ' αυτό η Θηρεσία έκαισε στο στομάχι, και έφαγε λίγα φρούτα. Η Έλενη όμως δεν άγγιξε κανένα από τα φαγητά. Έπειτα σηκώθηκαν κι η δυο και η Θηρεσία, αφού φίλησε άκρια μια φορά την Έλενη, έτοιμάστηκαν να φύγει.

Η Έλενη θέλησε να τη συνοδεύσει ως το άμαξί της, κι η κυρία Ντερός, είπε ότι δεν θα ήταν καθόλου φρόνιμο να εκτεθεί στα μάτια των ξένων, οι οποίοι έμεναν στο ξενοδοχείο. Τότε η Έλενη ζήτησε να δει τον κηπουρό. Μόλις τον είδε να έρχεται, άρχισε να φάει τις τσέπες της, με τούτο κάκω, γιατί τα λίγα χρήματα που είχε βρισκόντουσαν μέσα στα κιβώτια μαζί με τα ρούχα της.

Η κυρία Ντερός την είδε που φαχνόταν, κατάλαβε τι ήθελε και την έρωτησε:

— Δεσποινίς, μήπως σάς χρειάζεται τίποτε;

— Μάλιστα, απάντησε η Έλενη, θα ήθελα να δώσω κάτι στον φτωχό αυτόν άνθρωπο, για να με θυμάται...

Η κυρία Ντερός έβγαλε τότε και έδωσε στην Έλενη είκοσιπέντε λουδοβίκια, τα οποία αυτή αμέσως έδωσε στον κηπουρό.

Επιτέλους έφτασε πια να χωριστούν. Ο χωριανός αυτός ήταν πολύ δδωνηρός, τόσο για τη μοναχή, όσο και για την Έλενη. Κι αμέσως, μετά την αναχώρησή της αδελφής Θηρεσίας, η Έλενη έτρεξε στο παρόδιό, μα επειδή το βότρε κλειστό, κλόλησε το αυτί της σ' αυτό κι άκουσε κλάσαν τον κρότο του άμαξιού, ο οποίος δεν άργησε να σβήσει...

Η Ολβίς της ήταν τόσο, ώστε σχεδόν λησμονη σιαράστηκε σε μία πολυθρόνα.

Η κυρία Ντερός πλησίασε την Έλενη,

της έδειξε το δωμάτιο όπου (α κοιμόταν και της είπε:

— Αν χρειασθείτε τίποτε, δεν έχετε παρά να χτυπήσετε το κουδούνι και αμέσως θα παρουσιασθώ ή θαλαμηπόλος σας...

— Ίσως μάλιστα άπαφε να δεχθείτε και κάποια επίσκεψη...

— Επίσκεψη! φώναξε η Έλενη διακόποντάς την.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εξακολουθήσε εκείνη, την επίσκεψη κάποιου συγγενούς σας...

— Μήπως του συγγενούς εκείνου, ο οποίος με προστατεύει και φροντίζει για μένα; ρώτησε με αγωνία η Έλενη.

— Μάλιστα, του συγγενού σας ο οποίος φροντίζει για σας από την ημέρα που γεννηθήκατε, δεσποινίς...

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Έλενη βάζοντας το χέρι της επάνω στην καρδιά της... Και είπατε πως ο συγγενής μου αυτός θα έλθει να με δει...

— Έτσι υποθέτω, γιατί έχει μεγάλη επιθυμία να σας γνωρίσει, απάντησε η κυρία Ντερός.

— Οχι, δεσποινίς, δεν μου επιτρέπεται αυτό...

— Ποιος σας το απαγορεύει;

— Ο ίδιος ο συγγενής σας, ο οποίος (α έλθει να σας επισκεφθεί.

— Και σεις είστε υποχρεωμένη να συμμορφωθείτε με τας θέλησεις και

ανάγκη... Πιστέψατέ με, είπε η κυρία Ντερός.

— Και ποιός θα είναι αυτός ή προσφύλαξίς; ρώτησε η Έλενη με κάποιο τρέμου.

— Δεν πρέπει να δώτε το πρόσωπο που θα έλθει να σας επισκεφθεί, γιατί, αν αργότερα το συναντήσετε και πάλι, δεν κάνει να το αναγνωρίσετε...

— Ρώτε το πρόσωπο που θα μ' επισκεφθεί θα φοράει προσωπίδα;

— Οχι, δεσποινίς, αλλά όλα τα φώτα που είναι εδώ θα σβήσουν...

— Και θα μείνουμε μόνοι στο σκάτος; ρώτησε με τρόμο η Έλενη.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Φαντάζομαι ότι θα παρευρεθείτε και σεις σ' αυτή τη συνάντηση...

— Έτσι δεν είναι, κυρία Ντερός;

— Οχι, δεσποινίς, δεν μου επιτρέπεται αυτό...

— Ποιος σας το απαγορεύει;

— Ο ίδιος ο συγγενής σας, ο οποίος (α έλθει να σας επισκεφθεί.

— Και σεις είστε υποχρεωμένη να συμμορφωθείτε με τας θέλησεις και

Μα τη στιγμή εκείνη η κυρία Ντερός, αφού υποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά στην Έλενη, έβγαλε έξω κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Η ΣΥΝΟΜΩΣΙΑ

Ένω συνδέβαιναν όλα αυτά, σ' ένα άλλο δωμάτιο του ίδιου ξενοδοχείου ένας άνθρωπος με κυνηγετική ένδυμα, καθόταν μπρος στη φωτιά του τζακιού και πίνανε το χιόνι από τις μύτες του, ξεφυλλίζοντας συγχρόνως διάφορα έγγραφα.

Ο άνθρωπος αυτός είχε το βλέμμα ζωρό, μύτη γερακιού και μέτωπο πλατύ. Ξεφυλλίζοντας τα έγγραφα μιλούσε μόνος του:

— Διόβολε! έλεγε ο Μονταράν, δεν με γέλασε. Οι Βοστώνι συνοικισμένοι στα γαρά. Ένας από αυτούς ξεκίνησε κι έλας για το Παρίσι. Χούμ!

— Ριά να καλέσουμε τον Ταπέν να δούμε τι θα μας πει.

Συγχρόνως χτύπησε ένα ασχέμιο κουδούνι που βρισκόταν στο τραπέζι. Η πόρτα του δωματίου άνοιξε και παρουσιάστηκε κάποιος. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο ύποπτος: εκείνος ταξιδιώτης με τον οποίο μιλούσε κουρά στο Ουντόν ο υπηρέτης του Γάστωνος, ο «Οδεν».

— Μ' εκάλεσατε, κύριε; ρώτησε χωρίς να προχωρήσει ούτε βήμα στο δωμάτιο.

— Εσ είσαι, Ταπέν; μουμύρισε ο άγνωστος που καθόταν μπρος εις το τζάκι.

— Έγώ, κύριε.

— Τι νέα μου φένεις;

— Σπουδαία, κύριε, σπουδαία...

— Κλείσε την πόρτα, έμπα μέσα και λέγε.

— Ο ιππότης, κύριε, ταξιδεύει για το Παρίσι. Άνθρωποι μου τον παρακολούθησαν αργύρως...

— Πού βρίσκεται τώρα;

— Στο ίδιο αυτό ξενοδοχείο, κύριε, που βρισκόμαστε και μείς.

— Τού έδωσαν δουμάτιο στο ισόγειο, όπως διάταξα.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ένα δωμάτιο, χωρίς παραπέτασμα στα παράθυρα;

— Ακριβώς.

— Και τι κάνει τη στιγμή αυτή;

— Δειπνεί. Τον υπηρείει ο υπηρέτης του, τον οποίο πρέπει να εξετάσετε μόνος σας. Από αυτόν θα μάθετε ότι ζητήσατε.

— Τι είδους άνθρωπος είναι ο υπηρέτης του;

— Διαβολάνθρωπος. Λέγεται «Οδεν» και είναι μισο-Νορμανδός και μισο-Βρετόνος.

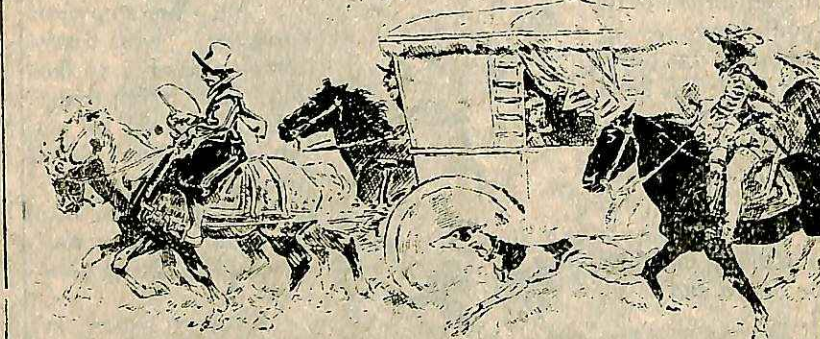
— Καλά... Φρόντισε να μου τον στείλεις εδώ όταν βής ευκαιρία. Πές μου ακόμα. Άνοίξατε την τρύπα που σάς είπα στο δωμάτιο του ιππότη;

— Μάλιστα.

— Πολύ καλά, πήγαινε...

Όταν ο άγνωστος έμεινε μόνος, έσχυσε το κεφάλι στο στήθος του, έμεινε μερικές στιγμές στη στάση αυτή κι έπειτα άρχισε πάλι να μονολογεί:

(Ακολουθεί)

Η συνοδεία ήταν μεγαλοπρεπής...

— Ω! ψιθύρισε η Έλενη χλωμάζοντας έσφανα, νομίζω ότι δεν θα μπορέσω ν' αντέξω...

Η κυρία Ντερός, βλέποντας την Έλενη να χλωμαίζει και να κλονίζεται, έτρεξε και την εκράτησε μέσα στο χέρι της.

— Τόσο πολύ τρομάζεστε, της είπε, επειδή θα σας επισκεφθεί κάποιος από αυτούς που σας αγαπούν και φροντίζουν για σας;

— Οχι, απάντησε η Έλενη, αυτό που αισθάνομαι δεν είναι φόβος αλλά συγκίνησης, δυνατή συγκίνησης...

Δεν με προειδοποίησατε άλλωστε ότι θα έρχοταν άποψη, και η άπρόοπτος αυτή είδησις με κάνει να τ' άχνω...

— Πρέπει επίσης να ξέρετε, εξακολουθώ η κυρία Ντερός, ότι ο συγγενής σας αυτός, που θα έλθει να σας επισκεφθεί, είναι υποχρεωμένος να λήβηθες τις δυνατές προσφυλάξεις...

— Και για ποιά λόγο; ρώτησε με περιέργεια η Έλενη.

— Σ' αυτό, δεσποινίς, δεν μου επιτρέπεται, δυστυχώς, να σας απαντήσω...

— Θεέ μου! μά έπαυσε καμιά ανάγκη να λάβη τόσες προσφυλάξεις;

— Υπάρχει μεγάλη

Και λέγοντας αυτά, διευθύνθηκε προς την πόρτα.

— Ρώστε μ' άινετε μόνη; φώναξε με αγωνία η Έλενη.

— Σας αφήνω για να προστομασθήτε...

— Αλλά, κυρία...

Η κυρία Ντερός πλησίασε την Έλενη,

τας διαταγές του προσώπου αυτού;

— Είμαι όχι μόνο υποχρεωμένη να το υπακούω, αλλά και να το σέβωμαι...

— Τότε θα είναι κανείς ισχυρός με γιστάν της Γαλλίας;

— Μάλιστα, δεσποινίς...

— Και είναι συγγενής μου;

— Είναι ο πλησιέστερος συγγενής σας, δεσποινίς, απάντησε η κυρία Ντερός και σηκώθηκε από τη θέση της.

Τότε η Έλενη την έπιασε από τα χέρια και της είπε ικετευτικά:

— Κυρία Ντερός, σάς παρακαλώ, σάς ικετεύω, μη με αφήσετε!... Μη φύγετε πριν μου φανεώσετε μερικά πράγματα!... Μη μ' αφήσετε θυμωμένη στις τρομερές αμφιβολίες μου...

Μα η κυρία Ντερός της απάντησε σοβαρά:

— Σας είπα και προηγουμένως, δεσποινίς, ότι μου έχει απαγορευθεί αυστηρά ν' απαντήσω σε μερικές ερωτήσεις σας... Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ δυστυχώς να κάνω διαφορετικά...

Και λέγοντας αυτά, διευθύνθηκε προς την πόρτα.

— Ρώστε μ' άινετε μόνη; φώναξε με αγωνία η Έλενη.

— Σας αφήνω για να προστομασθήτε...

— Αλλά, κυρία...

Η κυρία Ντερός πλησίασε την Έλενη,

της έδειξε το δωμάτιο όπου (α κοιμόταν και της είπε:

— Αν χρειασθείτε τίποτε, δεν έχετε παρά να χτυπήσετε το κουδούνι και αμέσως θα παρουσιασθώ ή θαλαμηπόλος σας...

— Ίσως μάλιστα άπαφε να δεχθείτε και κάποια επίσκεψη...

— Επίσκεψη! φώναξε η Έλενη διακόποντάς την.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εξακολουθήσε εκείνη, την επίσκεψη κάποιου συγγενούς σας...

— Μήπως του συγγενούς εκείνου, ο οποίος με προστατεύει και φροντίζει για μένα; ρώτησε με αγωνία η Έλενη.

— Μάλιστα, του συγγενού σας ο οποίος φροντίζει για σας από την ημέρα που γεννηθήκατε, δεσποινίς...

— Ω, Θεέ μου! φώναξε η Έλενη βάζοντας το χέρι της επάνω στην καρδιά της... Και είπατε πως ο συγγενής μου αυτός θα έλθει να με δει...

— Έτσι υποθέτω, γιατί έχει μεγάλη επιθυμία να σας γνωρίσει, απάντησε η κυρία Ντερός.

— Οχι, δεσποινίς, δεν μου επιτρέπεται αυτό...

— Ποιος σας το απαγορεύει;

— Ο ίδιος ο συγγενής σας, ο οποίος (α έλθει να σας επισκεφθεί.

— Και σεις είστε υποχρεωμένη να συμμορφωθείτε με τας θέλησεις και

ανάγκη... Πιστέψατέ με, είπε η κυρία Ντερός.

— Και ποιός θα είναι αυτός ή προσφύλαξίς; ρώτησε η Έλενη με κάποιο τρέμου.

— Δεν πρέπει να δώτε το πρόσωπο που θα έλθει να σας επισκεφθεί, γιατί, αν αργότερα το συναντήσετε και πάλι, δεν κάνει να το αναγνωρίσετε...

— Ρώτε το πρόσωπο που θα μ' επισκεφθεί θα φοράει προσωπίδα;

— Οχι, δεσποινίς, αλλά όλα τα φώτα που είναι εδώ θα σβήσουν...

— Και θα μείνουμε μόνοι στο σκάτος; ρώτησε με τρόμο η Έλενη.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Φαντάζομαι ότι θα παρευρεθείτε και σεις σ' αυτή τη συνάντηση...

— Έτσι δεν είναι, κυρία Ντερός;

— Οχι, δεσποινίς, δεν μου επιτρέπεται αυτό...

— Ποιος σας το απαγορεύει;

— Ο ίδιος ο συγγενής σας, ο οποίος (α έλθει να σας επισκεφθεί.

— Και σεις είστε υποχρεωμένη να συμμορφωθείτε με τας θέλησεις και

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΘΡΙΤΙΚΟΥ

Ο στρατηγός Χ... , αφού έγλεν- τησε καλά τα νιάτα του, προσεδίλ- θη στα γαράματα από αρθρίτιδα. Έν- νοείται ότι αυτό δεν τον εμπόδιζε να εξακολουθώ να τιμά το καλό κρασί και τας αντιπροσώπους του ωραίου φύλου.

Μιά μέρα, πήγε να τον επισκεφθεί στο σπίτι του, ένας φίλος του, ο δούξ Υ... Ο υπηρέτης του είπε ότι ο κύριός του είχε πάθει: νέα προσβολή αρθρίτιδος. Ο δούξ έμπηξε αμέσως στο δωμάτιο του και οι δύο άνδρες άρχισαν να συνομιλούν. Ο στρατηγός φαινόταν λίγο ταραγμένος κι έκυσ- ταζε διαρκώς πίσω από το παραπέ- τασμα. Ο δούξ ακολουθώσε την δι- αύθυνση του βλέμματός του και είδε το παραπέτασμα ήταν πεταμένο έ- να γυναικείο παπούτσι...

Ο δούξ χαμογέλασε. Είχε κατα- λάβει. Μα δεν το έδειξε.

— Αχ! φίλε μου, του είπε σε λί- γο ο στρατηγός, αισθάνομαι σήμερα ανυπόφορο πόνο στα πόδια...

Τότε ο δούξ σηκώθηκε, πλησίασε στο παραπέτασμα, έσκυψε, πήρε το γυναικείο παπούτσι και το έδειξε στο φίλο του, λέγοντας σοβαρώτατα:

— Μα είναι φυσικό, αγαπητέ μου, να σου πονούν τα πόδια... αφού φο- ρείς τόσο στενά και μικρά παπούτσια!

— Άρρησε κατόπιν το γυναικείο πα- πούτσι στα γόνατα του στρατηγού κι έφυγε γελώντας.

ΤΟΥ ΑΓΑΘΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δεν είμαι εγώ φιλόποτος, μα αν θές (να με μαθούς

δός μου, αφού πρώτα πιθς έσύ, την (κούπα τη χρυσή.

Θα τη δεχτώ, γιατί άμα σ' αυτό χεί- (λη την άγγισις,

πώς από τέτοιον κεραστή να μη δε- (χτώ κρασί;

Δίνει μου ή κούπα το φίλι πού έσύ (θα της χάρισις

και ψιθυρίζει μου γλυκά πως έχεις (πιθ' κι' έσύ.

Και πού το ξέρετε αυτό; τον ερώτησα.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, γιατί εκείνη την ώρα σταύρωσαν και το Χριστό, που αυτός τον επρόδωσε.

Δεν προσπάθησα καθόλου να του εξηγήσω ότι ήταν πολύ φυσικό τα πεινασμένα γουρούνια να φάνε τον κύριό τους, ο οποίος θα είχε πεθάνει έσφανα καμιά νύχτα... Κι αν του το έλεγα, δεν θα το πίστευε...

Όσο για το σπασμό που ήταν χα- ταγμα να καταστρέφουν όλα τα θρη- σκευτικά βιβλία και χειρόγραφα που κατέχουν. Έτσι υπολογίζεται ότι μόν- ο στην Όξφορντ, μέσα σε μία μέρα κάηκαν βιβλία αξίας άρκετών χιλιά- δων λιρών.

Στα 1549, ο βασιλεύς της Άγ- γλίας Έδουαρδος ο Ζ' παρήγγειλε στους υπηκόους του με ειδικό δια- ταγμα να καταστρέψουν όλα τα θρη- σκευτικά βιβλία και χειρόγραφα που κατέχουν. Έτσι υπολογίζεται ότι μόν- ο στην Όξφορντ, μέσα σε μία μέρα κάηκαν βιβλία αξίας άρκετών χιλιά- δων λιρών.

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

Και έτσι τα περίφημα βιβλία της μεγάλης Άλεξανδρινής Βιβλιοθήκης μοιράστηκαν στα δημόσια λουτρά της

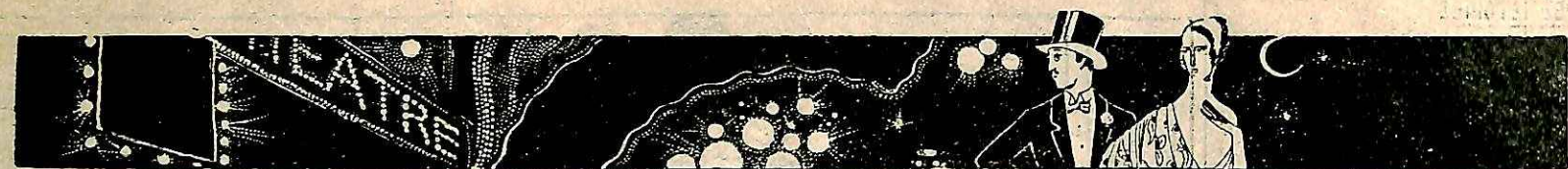
ΑΠΟΜΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πώς ένας Δομινικανός κατέστρεψε τη βιβλιοθήκη ενός μεγάλου σεφύ. Όπου οι Έφραιοι καίνε τα βιβλία τους. Ένας βασιλεύς που διατάσσει την καταστροφή τών θρησκευτικών βιβλίων. Δυσ- σέρετα και πολύτιμα βιβλία που πετιούνται στη θάλασσα. Τα βιβλία της περιφέρειας βιβλιοθήκης της Άλεξανδρείας. Τα βιβλία της Κνίδου και της Κωνσταντινιούπολεως κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και σε προηγούμενο φύλλο γράφα- με για τις καταστροφές που έχουν υποστεί τα βιβλία εξ αιτίας της α- μαθείας και της ασυνειδησίας όρισμέ- νων ανθρώπων. Σήμερα θα σας ανα- φέρουμε μερικές ακόμα.

Κατά τον ΙΕ' αιώνα, ζούσε στην Ισπανία ένας διάσημος ποιητής και λόγιος, ο μαρκήσιος Δον Έρρικος της Άραγωνας, ο οποίος καταγινόταν ι- διαίτερως με τη μελέτη των άποκρύ- φων επιστημών και είχε καταρρίψει πλουσιωτάτη βιβλιοθήκη από φιλοσο- φικά και μαγικά βιβλία κείμενα. "Ο- ταν απέθανε ο πείριφος αυτός σο- φός, ο βασιλεύς της Καστίλλης Ιω- άννης ο Β' εφόρτισε δολοκλήρη τη βιβλιοθήκη του σε δύο μεγάλα αμά- ξια και την απέστειλε στον πνευμα- τικό του, έναν άεστο Δομινικανό ιε- ρέα, ονόματι Λόπε ντε Βαριέντο, για να την εξετάσει και να την κα- τατάξει. Ο αμαθέστατος θύμος αυτός κληροικός, επειδή βρωθήκε να έπι- θεωρήσει και να κατατάξει τα βιβλία σύμφωνα με τη θέληση του βασιλέως, προτίμησε να τ'...</

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ

ΤΟΥ PAUL MARGUERITE

— Αγαπημένο μου παιδί — είπε ο μαρκήσιος ντε Κρουά — Λού, σ' το δεύτερο γιο του Ραϊμόνδο — Ξέρεις καλά ότι, αν αυτό εξηγήται από μένα, ο γάμος σου θα γινάτο αθροιάς. Αναγνωρίζω ότι η δεσποινίς ντε Σαιντάντ είχε προικισμένη με τα μεγαλύτερα προτερήματα και είμαι βέβαιος ότι θα ζήσετε ευτυχισμένοι. Εγώ, αν ήμουν στη θέση των γονέων της, θα σε δέχονταν με κλειόμενα μάτια.

— Μα δεν μπορώ να τους κατηγορήσω για τη δυσπιστία που αισθάνονται απέναντί σου; Ήξ αιτίας των νεανικών σου σφαλμάτων. Κατασπατάλησες την πατρική σου κληρονομία και τρεις φορές σου εκθέτω την κατάσταση. Έτσι η προσωπική μου περιουσία έχει ελαττωθεί κατά πολύ και η προίκα που είμαι αναγκασμένος να δώσω στην αδελφή σου Βεατρίκη μου απαγορεύει να κάνω κάθε νέα θυσία για σένα.

— Τα δυο εκατομμύρια φράγκα που οι Σαιντάντ σου ζητούν ως ελάχιστη ένδοξη, αυτά τα δυο εκατομμύρια φράγκα, ούτε σύ, ούτε εγώ, αγαπητή μου Ραϊμόνδο τα έχουμε. Έτσι γιατί ξοδεύεις πολλά, περισσότερα στη νεότητά σου, κι' εγώ, γιατί η συνειδήσ μου μου επιβάλλει να φιλάω αυτά τα τελευταία απομεινάδια της περιουσίας μου για το γάμο της Βεατρίκης, την οποία πρέπει να παντρεύω όπως και τις μεγαλύτερες αδελφές της.

— Ο αδελφός σου ο Ζωρζ, πάλι, έχει μεγάλα οικογενειακά βάρη και δεν μπορεί να σε βοηθήσει.

— Εκτός δε από τον παλιό μας πύργο του Βυρέ, στην Ωβέρνη, όπου θ' αποσυρθώμε μιά μέρα η μητέρα σου κι' εγώ, δεν έχουμε κανένα άλλο κτήμα που να μπορούμε να το υποθηκεύσουμε.

— Οι Κρουά — Λού, δόξα τῷ Θεῷ, ούτε εμπόριο έκαναν ποτέ, ούτε έπαιζαν στο χρηματιστήριο για ν' αποκτήσουν καμιά από τις μεγάλες σημερινές περιουσίες. Η μόνη σου περιουσία είναι ο βασιλιάς του λοχαγού, τον οποίον έχεις στους Κυνήγους της Αφρικής, οι τίτλοι σου πάλι είναι το ακριβόδοτο όνομά μας, η αξία σου και η τρεις πληγές σου.

— Παρατήρησον, λοιπόν, αγαπητό μου παιδί, απ' αυτόν τον άπραγματικό γάμο. Ο πόθος μου να είσαι βέβαιος, είναι κι' αυτό ίδιος με το δικό σου, γιατί σ' πάντοτε ήσουν το πιο αγαπημένο μου παιδί και η ελπίδα σου θα με γέμιζε χαρά. Η μητέρα σου σιμεριζέται τη λύπη μου και οι δυο μας δεν κάνουμε τίποτε άλλο πια να κατηγορούμε τον έναν μας γιατί σ' αγαπήσαμε τόσο τρυφερά. Αν σ' είχαμε αγαπήσει λιγότερο, δεν θα σε είχαμε αφήσει να σκορπίσης τόσο τρελ-

λά την περιουσία σου, και σήμερα θα ήσουν πλουσιότερος...

— Ο άνθρωπος, ο οποίος κατηγορούσε τον εαυτό του με τόσο ευγενική αξιοπρέπεια, ήταν ένας ήλικιωμένος κύριος, γυμνός από τα χρόνια, καρφωμένος από την αρθρίτιδα στην πολυθρόνα του, με ο οποίος διατηρούσε ακόμα την ελπίδα του αντίληψι και την εξαιρετική του καλοσύνη.

— Απέναντί του, με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα, ο Ραϊμόνδος, ψηλός, εκφραστικός, ήλιοφωμένος, με το μετωπο χαλαρωμένο στη μέση από μια σπαθιά, με τη ροζέττα της Λεγεώνας της Τιμής στη μπουτονιέρα του, στε-

ναν άνθρωπο άρρωστο και λίγο τρελό, απάντησε: — Καλά, πατέρα μου... Είναι δικαιο να πληρώσω τα σφάλματά της νεότητάς μου... Αφού φεύγω για να συναντήσω το σύνταγμα μου...

— Τι θέλεις να πής; — Τίποτα... Θα πάω να δω τη Λουκία, γα να την ενθαρρύνω, να την παρηγορήσω... Είναι τρυφερή και λεπτή, και η άρνησής των γονέων της θα την συντρίψει... Η δυστυχισμένη Λουκία, θυσιάζει για ένα ζήτημα χαμηλά...

— Ναί, έκανε ο Ραϊμόνδος με λύσσα. Θυσιάζεται για τα χρήματα. Τι αβλιότης! Να μην μπορώ κανείς να βοηθήσει αυτό το πονό...

— Θάρρος, Ραϊμόνδο! του απάντησε η Βεατρίκη και τόν άφησε.

Η Βεατρίκη του έπι σε τα χέρια...

— Αλλά κι' αυτή έτρεφε προς τον αδελφό της πραγματική λατρεία κι' η μόνη της επιθυμία ήταν να παντρευτεί αυτός της Λουκία, με την οποία ήταν στενές φίλες.

— Έ, λοιπόν; τον ερώτησε.

— Φεύγω αύριο, απάντησε ο Ραϊμόνδος. — Έκείνη του έπιασε τα χέρια και, κοιτάζοντάς τον κατάματα, τον ερώτησε: — Την αγαπείς;... Έ;...

— Όχι, απάντησε γλυκά η νέα. Θα δεχθείτε, τόσο έσείς, όσο κι' ο Ραϊμόνδος. Έξ άλλου, η απόφασίς μου είναι ανέκκλητη. Μα μην νομίζετε πως θυσιάζω!... Όχι!... και λέγοντας αυτά η Βεατρίκη έκανε κατά κόρον για το ήρωικό της ψέμμα.

— Όχι!... Δεν θα το είχα αυτό το θάρρος... Σας λέω μόνον ότι τίποτε δεν με ενδιαιφέρει στον κόσμο αυτόν, εκτός από τη... επιθυμία να σάς δω ειρηνικά και από τη σωτηρία της ψυχής μου... Γι' αυτό σάς ζητώ την άμεση εγκατάστασί σας... Έπίσης σάς βεβαιώνω να προσηλυτιστεί τη μητέρα μου και το Ραϊμόνδο να δεχθούν κι' εκείνοι... Δεν θέλω να υπαρχει, και μια θυσία, η οποία δεν υπάρχει, και να μου δώσουν μια τιμή, της οποίας

— Όχι! Βεατρίκη! φώναξε η Λουκία. Να μην τον ξαναϊδώ πια!...

— Μου απαγόρευσαν να τον ξαναϊδώ!... Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου μου έκαναν μια φοβερή σκηνή... Ό, Θεέ μου!... για το χρήμα!... για το χρήμα!

— Ό, Θεέ μου, τι θα σκέπτεται αυτός για μένα;... Τι θα κάνει τώρα;... Μ' αγαπά το λιγίστον;... — Ναί, αγαπημένη μου, σε λατρεύει... Μ' έβαλε να σου δώσω σ' ό,τι δεν θ' αγαπήσει ποτέ άλλη από σένα... Μα χάθηκε τάχα κάθε έλπίς; Δεν μπορείς να πείσεις τους γονείς σου;...

— Γιατί με ρωτάς αφού το ξέρεις;... Όχι, δεν θα υποκύψουν πο-

— Πού είχε η Λουκία; ρωτούσε έπειτα από μιά ώρα η Βεατρίκη την καμαριέρα της Σ. Σαιντάντ.

— Η κυρία βγήκε έξω, της απάντησε εκείνη κάπως στενοχωρημένη, και μου συνέστησε να μη δεχθώ κανένα, γιατί η δεσποινίς είναι λίγο διάθετη...

— Θέλω να τη δω! επέμεινε η Βεατρίκη με τόνο που δεν επιδεχόταν καμιά αντίρρηση.

— Έτσι σε λίγο βρέθηκε στην κάμαρη της Λουκίας, η οποία βρισκόταν σφιγμένη στο κρεβάτι της κι' όλο-λο έλασπάζονταν.

— Αγαπημένη μου!... Αγαπημένη μου!... της φώναξε μ' άγνωση.

Και η Βεατρίκη έτρεξε μέσα στην αρχαλιά της με λυγμούς αγάπης και θλίψεως.

— Ό, Βεατρίκη! φώναξε η Λουκία. Να μην τον ξαναϊδώ πια!... Μου απαγόρευσαν να τον ξαναϊδώ!...

— Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου μου έκαναν μια φοβερή σκηνή... Ό, Θεέ μου!... για το χρήμα!... για το χρήμα!

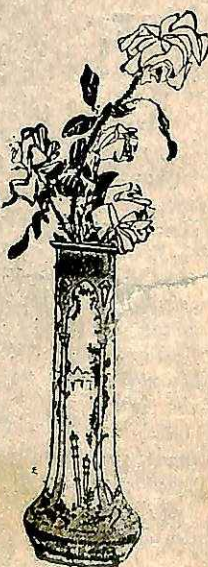
— Ό, Θεέ μου, τι θα σκέπτεται αυτός για μένα;... Τι θα κάνει τώρα;... Μ' αγαπά το λιγίστον;... — Ναί, αγαπημένη μου, σε λατρεύει... Μ' έβαλε να σου δώσω σ' ό,τι δεν θ' αγαπήσει ποτέ άλλη από σένα... Μα χάθηκε τάχα κάθε έλπίς; Δεν μπορείς να πείσεις τους γονείς σου;...

— Γιατί με ρωτάς αφού το ξέρεις;... Όχι, δεν θα υποκύψουν πο-

— Όχι! Βεατρίκη! φώναξε η Λουκία. Να μην τον ξαναϊδώ πια!... Μου απαγόρευσαν να τον ξαναϊδώ!... Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου μου έκαναν μια φοβερή σκηνή... Ό, Θεέ μου!... για το χρήμα!... για το χρήμα!

— Ό, Θεέ μου, τι θα σκέπτεται αυτός για μένα;... Τι θα κάνει τώρα;... Μ' αγαπά το λιγίστον;... — Ναί, αγαπημένη μου, σε λατρεύει... Μ' έβαλε να σου δώσω σ' ό,τι δεν θ' αγαπήσει ποτέ άλλη από σένα... Μα χάθηκε τάχα κάθε έλπίς; Δεν μπορείς να πείσεις τους γονείς σου;...

— Γιατί με ρωτάς αφού το ξέρεις;... Όχι, δεν θα υποκύψουν πο-

τέ!... Τι πρέπει να κάνω;...

— Να περμένεις...

— Να περμένεις;... Τι;...

— Την εφημερίδα σου.

— Όχι!... Βεατρίκη, πιστεύεις πως

θα μπορέσω ποτέ να παντρευτώ παρα

τη θέλησι του πατέρα μου και της μη

τέρας μου, οι οποίοι από τώρα με βιά

ζουν να πάω άλλον;... Μα δεν θα

το κάνω ποτέ αυτό, γιατί θα πεθάνω...

— Όποτε τον αγαπάς;...

— Όχι!... Μα αμφιβάλλεις κι' αυτό,

Βεατρίκη;

— Τότε η Βεατρίκη της είπε με φωνή

σταθερή:

— Κούταξέ με καλά!... Μη γάνης

τις ελπίδες σου... Θα τον παντρευτείς

το Ραϊμόνδο. Εγώ σου το λέω...

— Πώς;

— Αυτό είναι το μυστικό μου!...

— Πατέρα μου, είπε την άλλη μέ

ρα το πρωί η Βεατρίκη γονατίζοντας

μπροστά στο γέρο μαρκήσιο, έχοντας

να σάς ζητήσω μιά χάρι. Σκέφτηκα πο

λύ το μέλλον μου και είδα ότι τα έχω

σπασμένα... Δεν με τραβούν καθόλου... Η

θεία χάρις μ' έχει φωτίσει και θέλω

να βρω την ευτυχία μου στο Χριστό.

— Απευθύνου λοιπόν σε σάς, τον πατέ

ρα μου και καλύτερό μου σύμβουλο,

και σάς παρακαλώ να μου επιτρέψετε,

επιτυγχάνοντας κι' αυτό και τη συγ

κατάθεσι της μητέρας μου, ν' αποσυρθώ

σ' ένα μοναστήρι, όπου να προσεύχο

μαι κάθε μέρα για σάς...

— Παιδί μου, ψιθύρισε ο μαρκή

σιος ντε Κρουά — Λού προσπαθώντας

ν' ανασηκωθεί, τί λές; Δεν πιστεύω

ότι θέλεις να μās εγκαταλείψεις...

— Πουόν άλλον, εκτός από σένα, θα έχου

με στο γυρατάι μας; Η αδελφός σου

αγαπούν τόσο συζύγιον τον περισσότε

ρο από μās και ζουν μέσα στον κό

σμο απολαμβάνοντας τις χαρές του.

— Μα έσύ, είμαι βέβαιος πως ήμα παν

τρεντής, δεν θα μās ξεχάσεις ποτέ...

— Κι' έτσι θα έχουμε την ευτυχία στα

γυρατάι μας να χορεύουμε στα γόνα

τά μας τα εγγονάκια μας...

— Πατέρα, είπε η Βεατρίκη μ' έ

να φωτεινό χαμόγελο, ενώ τα μάτια

της φωτίζοντοσαν από μιά λάμψη α

γάπης και θυσίας; θα χορεύετε στα

γόνατά σας τα παιδιά του Ραϊμόνδου,

γιατί ο Ήσους Χριστός, ο θεός μου

σύζυγος, θα με πάρει πτωχή και χο

ρίς προίκα...

— Όχι!... στέναξε ο μαρκήσιος Κρουά

— Λού, σάν να τον είχαν χτυπήσει στην

καρδιά... Καταλαβαίνω τώρα... Θυσι

άζωαι κι' αυτόν!... Μα αυτός ο ίδιος

θ' άρνηθη τη θυσία σου... Φαντάζεσαι

ότι μπορώμε να δεχτούμε;...

— Ναί, πατέρα, απάντησε γλυκά η

νέα. Θα δεχθείτε, τόσο έσείς, όσο κι'

ο Ραϊμόνδος. Έξ άλλου, η απόφασίς

μου είναι ανέκκλητη. Μα μην νομίζε

τε πως θυσιάζω!... Όχι!... και λέ

γοντας αυτά η Βεατρίκη έκανε κατά

κόρον για το ήρωικό της ψέμμα.

— Όχι!... Δεν θα το είχα αυτό το θάρ

ρος... Σας λέω μόνον ότι τίποτε δεν

με ενδιαιφέρει στον κόσμο αυτόν, εκ

τός από τη... επιθυμία να σάς δω ει

ρηνικά και από τη σωτηρία της ψυχής

μου... Γι' αυτό σάς ζητώ την άμεση

εγκατάθεσί σας... Έπίσης σάς

βεβαιώνω να προσηλυτιστεί τη μητέρα

μου και το Ραϊμόνδο να δεχθούν κι'

εκείνοι... Δεν θέλω να υπαρχει, και

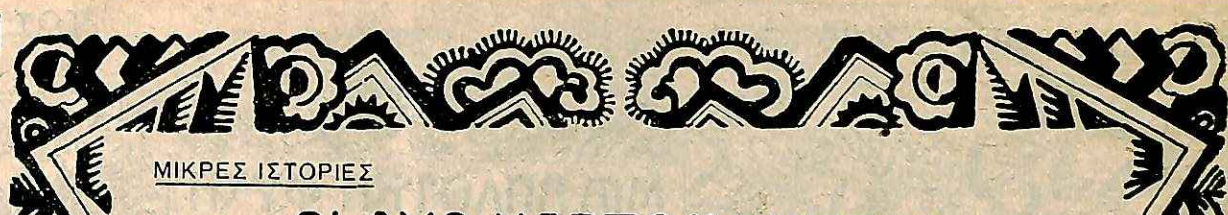
μια θυσία, η οποία δεν υπάρχει, και

να μου δώσουν μια τιμή, της οποίας

— Γιατί με ρωτάς αφού το ξέρεις;... Όχι, δεν

θα υποκύψουν πο-

— Όχι! Βεατρίκη! φώναξε η Λουκία. Να μην τον ξαναϊδώ πια!... Μου απαγόρευσαν να τον ξαναϊδώ!... Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου μου έκαναν μια φοβερή σκηνή... Ό, Θεέ μου!... για το χρήμα!... για το χρήμα!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΣ

Ένας φημισμένος χαρτομάντης της Κούδας. Πώς κατάφερε τους ναυτικούς να πηγαίνουν με τα δουλεμπορικά πλοία. "Όπου τ' άλλα πλοία μένουν χωρίς πλήρωμα" Η απελπισία των πλοιάρχων. Στο στρατηγικό διοικητή της νήσου. "Όπου ο μάντης καλείται να δείξη την τέχνη. Μία προφητεία του στρατηγού που πραγματοποιείται άμέσως κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Όταν ο στρατηγός Ταχόν ήταν διοικητής της Κούδας, ζούσε

στην πρωτεύουσα της νήσου Άδωννα

ένας χαρτομάντης, ο οποίος φημι

ταν εξαιρετικά για την προφητική

του δύναμι σ' όλη την περιοχή και ο

πολλοί εξασκούσε μεγάλη επιρροή

στην άπλοϊκή όγλη. Μα ο τυχερώ

αυτός δεν περιοριζόταν μονάχα

στην τέχνη του. Για να κερδίξη πε

ρισσότερα, πληρώνονταν από τους σω

ματεμπόρους και από τους πλοιο

κτης των συμπεμπωτικών πλοίων και

χρησιμοποιούσε όλη του την επιρροή

στους ναυτικούς για να πηγαίνουν με

τα πλοία τους. "Όποτε δηλαδή οι ναυ

τικοί έσκόπευαν ν' αναλάβουν υπηρε

σία σε πλοίο, συνήθιζαν σύμφωνα με

μια συνήθεια του τόπου να απευθύ

νωνται στον σοφό χαρτομάντη και να

τον παρακαλούν να τους δώση τις

συμβουλές του. Αυτός τότε, επειδή

δύσκολα οι ναυτές πήγαιναν με τα

καράβια των συμπεμπωτικών, τους

συμβούλευε όλους ανεξαιρέτως να πιά

νουν δουλειά σ' αυτά και τους έβε

βαίωσε ότι αν συμφωνούσαν με

τη συμβουλή του, θα πραγματοποιού

σαν μεγάλα κέρδη και θα έγιναν

σώοι και άβλαβείς από το ταξίδι

τους. Η συμβουλές αυτές έπιαναν τό

πο και έτσι οι ναυτές πήγαιναν δεκά

δέκα ν' αναλάβουν υπηρεσία στα σω

ματεμπορικά πλοία, ενώ οι πλοιο

κτης των καραβιών που μετέφεραν άλλου

είδους εμπόρευματα, με μεγάλο κόπο

δεν έβριζαν... Συμφωνού λοιπόν:

— Ο μαρκήσιος δεν απάντησε. "Ε

κλαψε, κρατώντας αγκαλιασμένη την

κόρη του και τα δάκρυά του ήταν πο

λύ μικρά. "Όστόσο μιά υπερφάνεια

λιγότερη την οδύν του, η υπερφάνεια

για το ψυχικό μεγαλείο της κό

ρης του...

— "Όποτε από λίγες ημέρες δημο

εύονταν στην κοσμική στήλη των εφη

μερίδων του Παρισιού η ακόλουθη

μικρή αγγελία:

— "Ο κύριος μαρκήσιος και η κυ

ρία μαρκησία ντε Κρουά — Λού, έ

χουν την τιμή ν' αναγγείλουν τους

γάμους του νιού των άντισυνταγμα

τάχων των Κυνήγων της Αφρι

κής κ. Ραϊμόνδου ντε Κρουά — Λού,

αξιωματικού της Λεγεώνας της Τι

μής, μετά της δεσποινίδος Λουκίας

ντε Σαιντάντ".

— "Όποτε από μερικές ημέρες άρχι

νη Βεατρίκη κλεινόταν σ' ένα μοναστή

ρι Καρμηλιτών με τ' όνομα αδελφ

Βασιλική".

— "Όταν οι Γάλλοι είχαν εκστρατεύ

σει κατά της Κίνας, ένας στρατιώτης

εγκαταλείπει με λίγον καιρό στην πο

ρείδα του μ' ένα πόδι, γιατί το άλλο

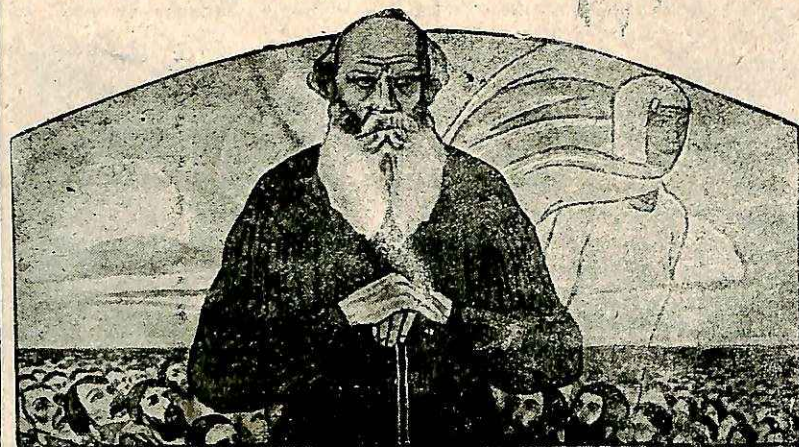
το είχε χάσει στην εκστρατεία.

— Χάρης σε σάς, του είπε μιά μέ

ρα κάποιος γνωστός του, η Γαλλία

2019年12月10日

Λέων Τολστόη

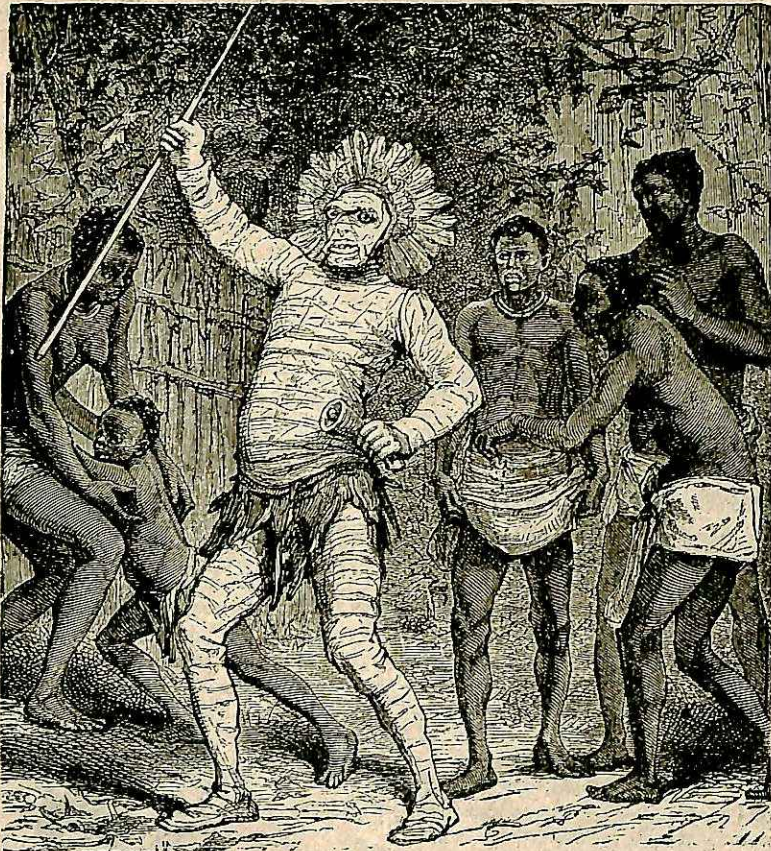
ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗ ΝΙΝΟΝ

(ΤΟΥ ALFRED DE MUSSET)

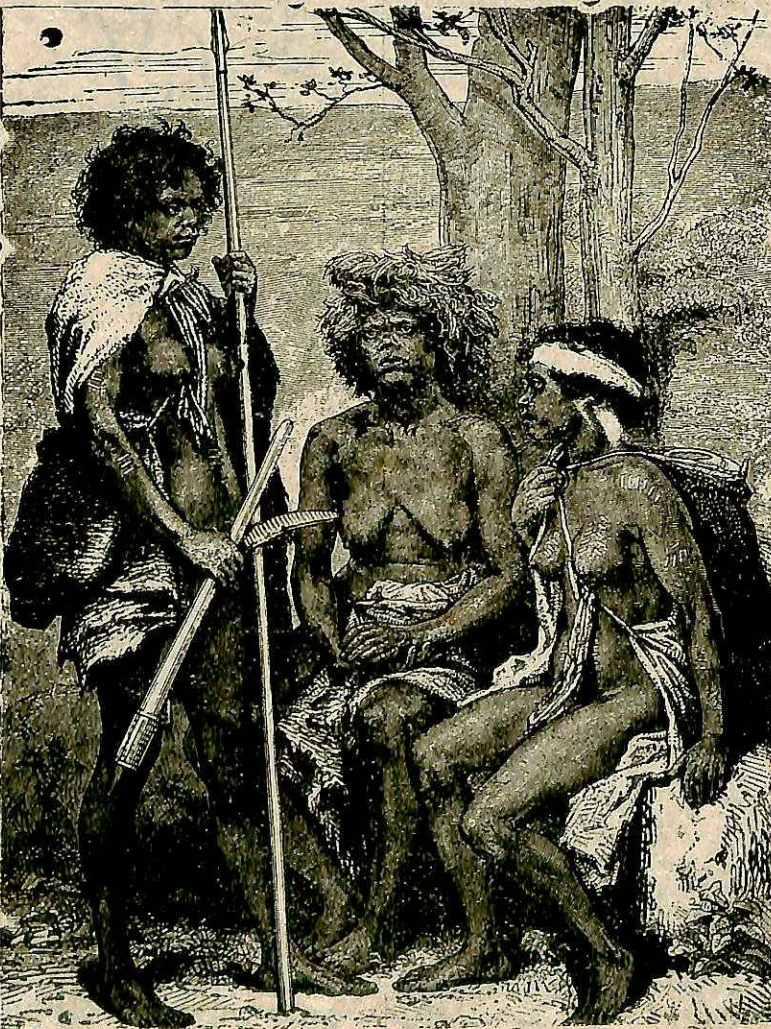
Και όμως αν σου έλεγα, Νινόν, πως
(σ' αγαπούσα
ποιός ξέρει τί θα μούλεγες, γλυκειά
(ξανθομαλλούσα...
"Ο Έρωτας τ'όξερεις σύ, με σύντροφο
(πόνον
πληγώνει: αλύπητα, τυφλά. Ποιός ξέ-
(ρει αν μπορούσες
Νινόν, να με λυπόσουν... μ'α κι' αν
(με τιμωρούσες;
Και όμως αν σου έλεγα πως σιωπη-
(λός τρείς χρόνους
έκρυβα άμετρες τρελλές ελπίδες, πό-
(θους, πόνους,
κι' ακόμα αν σου έλεγα πως κάποια
(γλυκειά τρέλλα
με σέρνει ως τα πόδια σου παντοτινή
(σικιά σου
Νινόν κακιά, αμφιβολή—κι' έτσι ι-
(ως πιά ώρα—
στοχαζόμαι θα μούλεγες να φύγω από
(κοντά σου.
Τί τ' όφελος αν σου έλεγα, γλυκειά
(Νινόν, ακόμα
να νοιώσης την αγάπη μου. Δουλούδι
(εὐωδιαστό
ξέροντας πως θα νόμιζε το γελαστό
(σου στόμα
μιά μέλισσα, θα ξέσπαγες σε γέλιο
(χαρμό-
Μα δε θα μάθης τίποτα, και θάρχω
(μαι, καλή μου,
λέγοντας λόγια αδιάφορα να χέθω
(μαι κοντά σου
να πίνω την ανάσα σου, ν' ακούω
(τη λαλιά σου
με πόνο και με έρωτα γεμάτη την
(ψυχή μου.
Κι' όμως μαζεύω μυστικά τα πιά ω-
(μορφα λουλούδια:
Τό βράδυ όταν καθιστή σ' ακούω εις
(το πιάνο
να τραγουδάς κάποια παλιά μαρό-
(σορτα τραγούδια
κι' ακόμα όταν στις στροφές του πιρ
(πρελλού χορού μας
νοιώθω γλυκά να ακουμπάς στο στή-
(θος μου επάνω.
Μόνο τη νύχτα όταν σκληρά ο κόσμος
(μας χωρίζει,
όταν γυρίζω σπίτι μου, κλειστός στην
(κάμαρά μου
κάθε σου θύμησι γλυκειά, μπροστά
(μου φτερουγίζει
κι' εκεί μονάχος, στο Θεό, ανοίγω
(την καρδιά μου.
Αγαπώ κι' όμως πάντοτε αδιάφορα
(άπαντάω.
Αγαπώ κι' όμως τίποτα δε δέχνε
(πως πονάω
κι' ο "Έρωτας που έθαψα βαθειά μέσ'
(στην καρδιά μου
ένει πολύτιμος για μέ κι' όρκίζομαι
(γλυκειά μου:
Να σ' αγαπώ παντοτινά, χωρίς καμ-
(μιά ελπίδα
μ' όχι και χωρίς χαρά. Σε βλέπω,
(να ή γαρά μου.
"Όχι, δεν έχω γεννηθή γι' αυτή την
(εὐτυχία
—τό ξέρω, μοίρα μου σκληρή—στα
(πόδια σου να ζήσω.
Και όμως αν σου έλεγα, Νινόν, πως
(σ' αγαπούσα,
ποιός ξέρει τί θα μούλεγες... Αγά-
(πη να τολμήσω;
Καλωτέρα.
Μακάρι. Δας Μαρίας Οίκ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Ο ψευδοδιάβολος!... Μάγος, θανατοποιός και ιατρός των 'Ινδιών

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ AMAZONE

Καλλοί της Αυστραλίας. 'Η Αυστραλιανές ζουν μέσα στα δάση και πολεμούν σαν άνδρες!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΜΙΑΣ ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΔΟΣ

Μία περίφημη Γαλλίς χαρτομάντις. 'Η συμβουλές που έδινε στους πελάτες της. Τό έρωτικό ζευγάρι που ήθελε ν' αυτοκτονήσει. Πως τους έσωσε από την αυτοκτονία. Μία μεγάλη φιλανθρωπική πράξις κτλ. κτλ.

Η περίφημη Γαλλίς χαρτομάντις κυρία Λενορμάν, η οποία πέθανε το 1843 στο Παρίσι, εκτός από την προφητική της δύναμη, είχε ακόμα και την ικανότητα να καταλαβαίνει τον χαρακτήρα των ανθρώπων που πήγαιναν να ζητήσουν την συμβουλή της. Τό προσόν της αυτό τό χρησιμοποιούσε για να δώσει στους πελάτες της πρακτικές και ωφέλιμες συμβουλές, ή όποιες, αν και δεν είχαν καμιά σχέση με την μαντική, τους έδιναν πάντοτε σε καλό και τους βοηθούσαν πολλές φορές στις δύσκολες περιστάσεις της ζωής τους.

Την έξιπνίδα της Λενορμάν, αλλά και την καλή της καρδιά συγχρόνως, πιστοποιεί τό παρακάτω ανέκδοτο:

Μιά μέρα, έπήγε στην διάσημη χαρτομαντιδα μία νεαρή καπελλού, η οποία ήταν κατάχλωμη, φαινόταν πολύ ταραγμένη και έστερε βίλη. 'Η χαρτομάντις άντελήφθη αμέσως ότι της συνέβαινε κάτι πολύ σοβαρό και της ρώτησε μ' ενδιαφέρον:

—Τί σ' συμβαίνει;

Η νέα με κλάματα τότε της ώμολόγησε ότι έπρόκειτο ν' αυτοκτονήσει μαζί με τον άρραβωνιαστικό της, ο οποίος την περίμενε απέξω, γιατί ήταν πολύ στωικός και δεν μπορούσαν να τ'α βγάλουν πέρα. Μολατούτα η δυστυχισμένη καπέλλα δεν ήθελε να πεθάνη τόσο νέα και γι' αυτό είχε πάει στη χαρτομαντιδα να τη ρωτήσει μήπως τό μέλλον της έπεφύλασσε καμιά εὐτυχία.

Η Λενορμάν άνακάτεψε τότε τα χερτιά της και ύστερα από λίγο είπε με σοβαρότητα στη νέα:

—Καλή μου κόρη, τό σχέδιό σας δεν είναι καθόλου καλό και σ'α συνιστώ ν' αναβάλλετε την άπόφασί σας τουλάχιστον ως αύριο. Γιατί αύριο, καθώς βλέπω στα χερτιά μου, πρόκειται να σ'α τύχη μία μεγάλη εὐτυχία. 'Ελάτε λοιπόν αύριο πάλι εδώ και φέρετε μαζί σας και τον μνηστήρα σας.

Την άλλη μέρα πράγματι οι δυο νέοι πήγαν στ'ης κυρίας Λενορμάν, η οποία τους προφήτευσε ότι η διευθύτρια του καταστήματος στο οποίο εργαζόταν η νέα, θα της έχριζε τό καπέλ της ως δώρο για τους γάμους της. Δεν είχαν παρά να πάνε και να την ρωτήσουν για να πεισθούν.

Πραγματικώς, μόλις οι δυο—πανευδαίμονες τώρα—αγαθωνισμένοι έπήγαν στο καπελλάδικο, η διευθύτρια τους έδωλεσε πως τους έκανε δώρο τό καπέλ της με έλατά πράγματα που είχε μέσα.

Καθώς βέβαια θα καταλάβατε, η φιάνθρωπη χαρτομάντις είχε πει τό ίδιο άπόγευμα και είχε άγοράσει με δικά της χρήματα όλόκληρο τό καπέλ, για να σώση τους δυο νέους από ένα άδικο θάνατο...

Η Λενορμάν πέθανε το 1843 σε ηλικία 74 ετών. 'Η περιουσία που άφισε ήταν 1.000.000 χρ. φράγκα.

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΔΗΜΜΑ

ΘΑΝΑΤΟΣ 'Η ΙΣΟΒΙΑ ΔΕΣΜΑ

Η δηλητηριάστρια που ήθελε σώνει και καλά να την θανατώσουν. Πως άνεστάωσε τον δικαστικό κόσμο της Αμερικής. "Όπου οι δικασταί, βαρυσετημένοι της άποδίδουν την έλευθερία της. 'Ο κατάδικος που ίκετεύει τους δικαστάς του να τον εκτελέσουν άμέσως. Μία πρωτότυπη έφαρμεγή του νόμου Λύντς κτλ. κτλ.

"Αν, ο μ' ή γένοιτο, δικάζοσαστε τον άφύσικον να περιμέν' τόσες ήμέ- για κάποιο έγκλημα και σ'α ρωτού- ος. Οι δικασταί, που ήταν, φαίνεται, έτσι ο Χένρυ Σούμμονς; έξετελέσθη άριστά... φιάνθρωποι. έδέχθησαν άμέσως, ενώ, αν έπερίμενε τις 15 ή- σαστε ότι προτιμάτε τό δεύτερο. 'Εν τούτοις πολλοί άνθρωποι, οι όποιοι βρέθηκαν πραγματικώς σ' αυτό τό σκληρό διδημμα, προτίμησαν τό θά- νατο από τό ισόβια δεσμά.

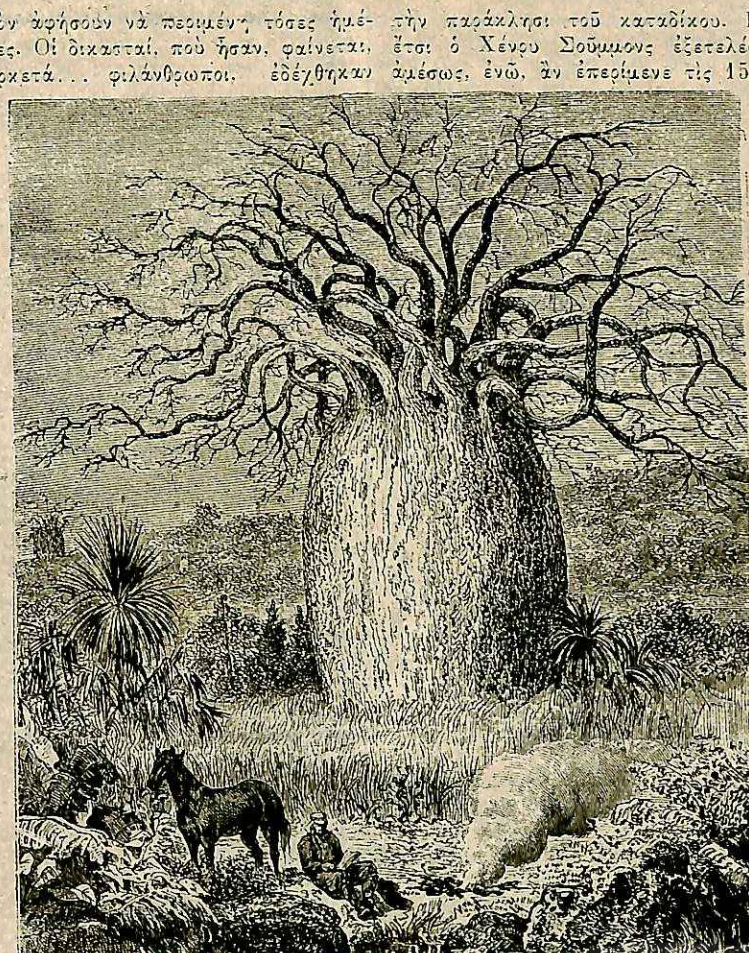
"Έτσι, κατά τό έτος 1877, μιά Αμερικανίς, η μίς Σάρα Πρόκτορ, καταδικάστηκε εις θάνατον δι' απαχχο- νισμού, γιατί είχε δηλητηριάσει την άντιζήλ' της. 'Επειδή όμως έπρόκειτο περ'ι γυναίκας, ή ποινή της δεν έξετελέσθη, αλλά μετριάσθηκε σε ισό- βια δεσμά. 'Η κατάδικος μετεφέρθη τότε σε μιά φυλακή της πολιτείας 'Οχάι. 'Εκεί όμως βρήκε τη ζωή τόσο άυπόφορη, ώστε άρχισε να κά- νη άλλεπάλληλες αναφορές στα Αμερικανικά δικαστήρια, στις όποιες ζητούσε να γίνη ή θανατική της εκτέλεσις. Τις αιτήσεις της αυτές άνέλαβε να μελετήσει ο δικαστής Μπίγκχαμ, ο οποίος όμως στο τέλος άπεφάνθη υπέρ της άπορίφωσ' των.

Η μίς Πρόκτορ όμως δεν άπελπίσθηκε. 'Υπέβαλε και νέα αίτησι στον Άρτσι Παγό και ύστερα στον πρόεδρο της Δημοκρατίας και ή φασαρία αυτή εξακολούθησε επί είκοσι σχεδόν χρόνια. Τέλος, οι αρμόδιοι, οι όποιοι είχαν βαρεθή πια την ενοχλητική αυτή φυλακισμένη, άντι να την κρα- μάσουν, της... απέδωκαν την έλευ- θερία της!

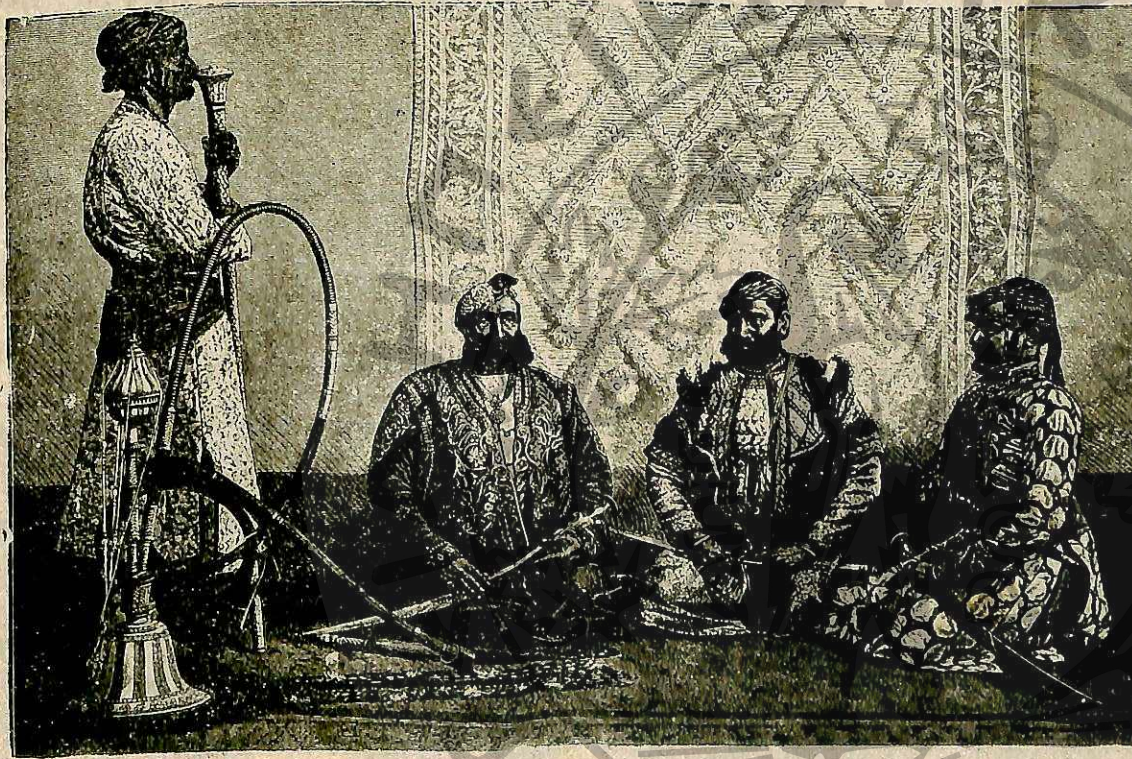
Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να την κάνουν να ησυχάση. "Έτσι η μίς Πρόκτορ έζησε, ήσυχη και ελεύθερη, τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της σ' ένα χωριό της πολιτείας 'Οχάι' και δεν ξαναζήτησε πια ν' άκουσθή!

Τον περασμένο Άπρίλιο πάλιν έδικάσθη από τό κακουργιοδικείο του Τέξας κάποιος Χένρυ Σούμμονς, ο όποιος κατηγορείτο για φόνο. Τό δικαστήριο έκρινε τον κατηγορούμενο άνοχο και τον κατέδικασε εις θάνατο δι' απαγχονισμού. 'Η εκτέλεσις της ποινής θα γινόταν ύστερα από δεκαπέντε ή- μερες.

Ο κατάδικος όμως ήθελε να ξεμπερδέη μιά ώρα γοργώτερα και, πέφτοντας στα πόδια των δικαστών του, τους ίκετεύσε να τον θανατώσουν άμέσως και να μ'ή

Τό δένδρο... μπουτίλα!... "Ενα περιεργο δένδρο εύρισκόμενον στην Αυστραλία. "Έχει τό σχήμα μπουτίλας και τον κορμό του θα έχρειάζοντο 10—15 άνδρες για να τον άγκυλιάσουν!...

"Ο Ραγιάς (ήγεμών) και ο Ζεμινδάρης (βεζύρης) των μεσημβρινών έλαρχιών του 'Ινδουστάν. Οι Ραγιάδες και Μαχαράδες των 'Ινδιών ζουν με έξαιρετική πολυτέλεια και χλιδή.

μέρες, θα μετετρέπετο, κατά πάσαν πιθανότητα, ή ποινή του σε ισόβια δεσμά...

Λίγο π'ό το πολέμου, σε μιά άλλη πόλ' της Αμερικής, στο Λίττλετον, εφ'επαθή ο νόμος του Λύντς κατά τρόπον πρωτοφανή εναντίον κάποιου Τζων Γουώλλας, που ε'χε δολοφονήσει δύο γυναίκες. Μολονότι, δε τό έγκλημά του ήταν άναμφισβήτητο, τό δικαστήριο τον έκρινε έπεικώς και τον κατέδικασε εις ισόβια δεσμά. 'Αμέσως όμως μετά την έκδοσι της αποφάσεως αυτής άρχισαν να διαμαρτύρονται εναντίον της και ο κατάδικος και τό άκροατήριο. Και ο μ'εν κατάδικος διαμαρτύρετο γιατί έκρινε πως ή τιμωρία του θα ήταν γι' αυτόν χειρότερο βασανιστήριο από τό θάνατο, τό δε άκροατήριο, γιατί έβρισκε πως ή ποινή που επέβλήθη σ' ένα τέτοιον κακούργο ήταν πολύ έπεικής. Οι δικασταί όμως επέμειναν στην απόφασί τους.

Μολαταύτα ο Γουώλλας που ζητούσε τό θάνατο, ο οποίος τό ήξερε πράγματι, είδε την επιθυμία του να εκπληρωθεί. Την ίδια νύχτα, τριάντα προσωπίδοφοροι έθουμάτισαν την πόρτα του κελιού, μέσα στο οποίο ήταν κλεισμένος ο κατάδικος, ο όποιος μάλιστα τους βοήθησε κι' ο ίδιος από μέσα στο σπάσιμο!... "Υστερα τον παρέλαβαν, τον ώδήγησαν έξω από την πόλ', τον πέσαναν μ'α θηλιά από τό λαιμό και τον εκέμασαν, χωρίς να μπορέση, δυστυχώς, να τους εκφράση τις εύχριστίες του για την ευκολία που τούκαμαν!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

—Θέλετε να ήσυχάση ο άντρας σας! Τότε πάρτε αυτό τό καταπρα- νητικό...

—Κάθε πότε θα τό παίρνω γιατίό μου;

—Έβλεπε γιά σ'α, κυρία μου... Να τό πάρετε όλο μαζί!

—Αγαπή μου, αν ήσουν μακρού, πολύ μακρού. Θα με άγαπούσες;

—"Ό! Θα σ' άγαπούσα τρελλά!... "Όσο πιά μακρού θα πήγαινες, τόσο περισσότερο θα σ' αγαπούσα!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

— Θὰ σὰς ὑπακούσω, πρῶτον ὅλα, κυρία μου, ἀπάντησα στὴν προστάσιδά μου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξεναχωρῶσα μιά μέρα τὴν πρώτη σας εὐνοία. Ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσῃ τάχα κι' ἡ Ἀντωνίνα; Πότε θὰ μπορέσω νὰ πέσω γονατιστὴ στὰ πόδια της καὶ νὰ τῆς ζητήσω συγχώρησι;

— Δὲν ἐπιτρέπεται περὶ αὐτὴν θυγατέρα μου νὰ ἔχῃ φίλη καὶ συντρόφισσα ἐκείνη πού γίνθηκε μῆτέρα πού βάλῃ στεφάνι... μοῦ ἀπάντησε ξηρά.

— Ἐλεος, ἔλεος, κυρία μου! Λυπηθῆτε με κι' ἀφήστε αὐτὴς τίς αὐστηρές παρατηρήσεις, πού εἶνε ἱκανὲς νὰ με φέρουν στὴν ἐσχάτη ἀπελπίδα!... φώναξα.

— Ναί, ἔχω ἄδικο, σοῦ φέρνουναι σκληρά. Στὴν ἀρχὴ εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴν παραφερθῶ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς ἀγαπημένης μου Ἀντωνίνας με πίκραναν καὶ μ' ἐκάναν κάπως ἡσυχάζοντα. Πῶς χάσας ὅμως, Ἀλίκη, ἡ κόρη μου σὲ συγχωρεῖ. Ὅταν γίνης σύζυγος τοῦ Προβάλ, θ' ἀποζητήσης πάλι τὴν ὑπόληψί καὶ τὴν ἀγάπη μας. Πάψε πειὰ, μὴν κλαίς, κακομοιρὴ κοπέλλα...

— Ἐγὼ ἐλπίδα στὸ Θεὸ κοπέλλα...

— Εὐχέσθω νὰ δώσῃ φῶτισι στὸ Γου-σταῦ νὰ σοῦ φερθῇ σὰν τίμιος ἄντρας.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ καλοκαρδὴ ἐκείνη γυναίκα, ἐφίξε μὲ στοργὴ τὸ χέρι μου, μοῦ ἐφίξε μιά ματιά οἴκτου καὶ συμπάθειας, σηκώθηκε καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ γυρίσῃ κοντὰ στὴν Ἀντωνίνα.

Ἡ Ἀντωνίνα ἦταν πεσμένη στὸ κρεβάτι της καὶ δὲν ἐβόλαξε οὔτε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της. Ὁ πατέρας της στεκόταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τῆς ἔλεγε πρὶν ἔνας ἄνθρωπος πού τόλμησε νὰ διαφθερῇ μὲ νάνα, ἐνῶ κανόνιζε τοὺς γάμους τοῦ με μιά ἄλλη, δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ συναίσθησι καθήκοντος καὶ τιμῆς καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἄξιος περιφρονήσεως. Κανένα ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα δὲν ἔφερεν τὸ ποτήρι ἀποτέλεσμα κι' ἡ ἐρωτευμένη Ἀντωνίνα ὑπέφερε, ὑπέφερε ὑπερβολικά...

Κατὰ τίς ἑξῆς τὸ πρωὶ ὁ κύριος Δουκάστελ ντύθηκε γρήγορα, μαζὺ μὲ τὴν γυναίκα του, ἄφησαν κοντὰ στὴν κόρη τους τὴ θαλαμηπόλο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Προβάλ. Ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε θάλοντας καὶ μὴ νὰ τοὺς δεχθῇ, μολονότι δὲν τοῦ ἦταν καθόλου εὐχάριστη ἡ ἀπροσδόκη-τὴ αὐτὴ ἐπίσκεψις.

— Ἐμεῖς ἐλπίστε... τοῦ εἶπε ἡ κυρία Δουκάστελ μόλις τὸν εἶδε.

— Τὸ βλέπω, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε αὐτός, καὶ θεωρῶ εὐτυχὴ τὸν ἐαυτὸ μου γιὰ...

— Ἐξέρετε γιατί ἐρχόμαστε, κύριε; τὸν διέκοψε ὁ σύζυγός της.

— Πάψε, ἀγαπητέ μου, εἶπε ἡ γυ-

ναίκα του. Ἀφήσέ με νὰ μιλήσω ἐγώ...

— Καλὰ, καλὰ, ἀγάπη μου, ὅπως θέλεις... ἀπάντησε ὁ συμβιβαστικὸς κ. Δουκάστελ.

Ὁ Προβάλ ὅμως ἐπρόλαβε καὶ τοὺς εἶπε:

— Μαντεύω τὴν αἰτία τῆς πρωί-της ἐπισκέψεώς σας, φίλοι μου. Ἡ βασιτεῖα εἰδὼ νὰ μοῦ ζητήσετε ἐξηγήσεις γιὰ τὴ χθεσινὴ σκηνὴ τοῦ δάσους, ἂν δὲν ἀπαιτῶμαι. Σὰς εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά πού υποβλήθηκατε πρὸς τὸν κόπο καὶ σὰς βεβαιῶνω πὺς ἐνοχλοῦμαι νὰ μὴν ἐπιδώσω τὸν πόνο γιὰ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς στάσι μου...

— Ἐδῶ δὲν χωροῦν δικαιολογίες, κύριε μου, ἀπάντησε μὲ θυμὸ ἡ κυρία Δουκάστελ. Ἡ διαγωγή σας δὲν ταίμαζε σ' ἕνα ἄνθρωπο.

— Δὲν θὰ μὲ πι-στέψετε, ἀλλοίμονο, ἔταν σὰν πῶ ποσο-λογησάμηναι γιὰ τὴν ἀπαίτησιν, γιὰ μιά συνηθισμένη νεανικὴ πρέλλα, νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἐρμενίλ καὶ νὰ γίνω δι-κός σας γαμπρός; εἶπε ὑποκριτικῶς ὁ Γουσταῦς.

— Πῶς μιλάτε μὲ τέτοιον τρόπο, κύριε; φώναξε αὐ-στηρὰ ἡ κ. Δου-κάστελ.

— Βασίς νὰ γίνετε γαμπρός; τὴν τιμὴ μὲ τὸ γάμο; Δὲν σὰς ἐξ-τοῦσε ἄλλωστε παρὰ τὴν ἐκπληρωσὶ μιάς παλῆς ὑποσχέσεώς σας... Ἡ κ. Δουκάστελ τὴν ἐσχάτασε κι' αὐτή;

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ τῆς ἐδώκα πο-τὲ καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπάντησε ὁ Γου-σταῦς μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Δὲν πιστεύω νὰ λῆθ τέτοιο πᾶγμα ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ...

— Καὶ ὅμως, κύριε, γιὰ νὰ πραγ-ματοποιήσετε τοὺς κακοῖς σκοπούς σας, τῆς ὑποσχέθηκατε ὅτι θὰ τὴ στε-φανώσετε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλοφάνε-ρη, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι καὶ δικαιολογίας. Τώρα πρέπει νὰ φανῇ ὁ ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ κίνημα καὶ νὰ πρᾶξτε τὸ καθήκον σας. Ἀποπληγίστηκε μὴ ὁρατὴν, τὴν ἐκάναν μητέρα, κι' ἔχετε χρόνος ἐπομένως νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα παίρον-τάς τὴν γυναίκα σας...

— Νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου!...

— Αἰφύσῃ με νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ ἔχει προί-κα ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. ἀπὸ κληρονομία τῆς μητέρας της. Ἀν ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν σὰς φαίνεται στοργ-γυλός, τὸν ἀνδοῦμαι, ἐγὼ κι' ὁ σύ-ζυγός μου, σ' ἐκατὸ χιλιάδες. Ἡ τι-μὴ; Νομίζω ὅτι ἡ προίκα αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταρρόνητη, μὲ μιά νόφη μά-λιστα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὁμορ-φία σὰν τὸ κορὸ νερό...

— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα, θέλη-σε νὰ πῇ ὁ κ. Δουκάστελ, δὲν εἶνε...

— Σῶπα ἐσὺ, τὸν διέκοψε ἡ γυ-ναίκα του. Ἀφήσε τὸν κ. Προβάλ ν' ἀποκριθῇ...

— Καλὰ, ἀγάπη μου, τὸν ἀφίνω, ἀπάντησε ὁ θυμοῦστος σύζυγος.

— Κι' ἔμελλε λοιπὸν, κυρία μου, τὴν ἀπαίτησι, γιὰ μιά συνηθισμένη νεανικὴ πρέλλα, νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἐρμενίλ καὶ νὰ γίνω δι-κός σας γαμπρός; εἶπε ὑποκριτικῶς ὁ Γουσταῦς.

— Πῶς μιλάτε μὲ τέτοιον τρόπο, κύριε; φώναξε αὐ-στηρὰ ἡ κ. Δου-κάστελ.

— Βασίς νὰ γίνετε γαμπρός; τὴν τιμὴ μὲ τὸ γάμο; Δὲν σὰς ἐξ-τοῦσε ἄλλωστε παρὰ τὴν ἐκπληρωσὶ μιάς παλῆς ὑποσχέσεώς σας... Ἡ κ. Δουκάστελ τὴν ἐσχάτασε κι' αὐτή;

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ τῆς ἐδώκα πο-τὲ καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπάντησε ὁ Γου-σταῦς μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Δὲν πιστεύω νὰ λῆθ τέτοιο πᾶγμα ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ...

— Καὶ ὅμως, κύριε, γιὰ νὰ πραγ-ματοποιήσετε τοὺς κακοῖς σκοπούς σας, τῆς ὑποσχέθηκατε ὅτι θὰ τὴ στε-φανώσετε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλοφάνε-ρη, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι καὶ δικαιολογίας. Τώρα πρέπει νὰ φανῇ ὁ ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ κίνημα καὶ νὰ πρᾶξτε τὸ καθήκον σας. Ἀποπληγίστηκε μὴ ὁρατὴν, τὴν ἐκάναν μητέρα, κι' ἔχετε χρόνος ἐπομένως νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα παίρον-τάς τὴν γυναίκα σας...

— Νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου!...

— Αἰφύσῃ με νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ ἔχει προί-κα ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. ἀπὸ κληρονομία τῆς μητέρας της. Ἀν ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν σὰς φαίνεται στοργ-γυλός, τὸν ἀνδοῦμαι, ἐγὼ κι' ὁ σύ-ζυγός μου, σ' ἐκατὸ χιλιάδες. Ἡ τι-μὴ; Νομίζω ὅτι ἡ προίκα αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταρρόνητη, μὲ μιά νόφη μά-λιστα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὁμορ-φία σὰν τὸ κορὸ νερό...

— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα, θέλη-σε νὰ πῇ ὁ κ. Δουκάστελ, δὲν εἶνε...

— Σῶπα ἐσὺ, τὸν διέκοψε ἡ γυ-ναίκα του. Ἀφήσε τὸν κ. Προβάλ ν' ἀποκριθῇ...

— Καλὰ, ἀγάπη μου, τὸν ἀφίνω, ἀπάντησε ὁ θυμοῦστος σύζυγος.

— Κι' ἔμελλε λοιπὸν, κυρία μου, τὴν ἀπαίτησι, γιὰ μιά συνηθισμένη νεανικὴ πρέλλα, νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἐρμενίλ καὶ νὰ γίνω δι-κός σας γαμπρός; εἶπε ὑποκριτικῶς ὁ Γουσταῦς.

— Πῶς μιλάτε μὲ τέτοιον τρόπο, κύριε; φώναξε αὐ-στηρὰ ἡ κ. Δου-κάστελ.

— Βασίς νὰ γίνετε γαμπρός; τὴν τιμὴ μὲ τὸ γάμο; Δὲν σὰς ἐξ-τοῦσε ἄλλωστε παρὰ τὴν ἐκπληρωσὶ μιάς παλῆς ὑποσχέσεώς σας... Ἡ κ. Δουκάστελ τὴν ἐσχάτασε κι' αὐτή;

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ τῆς ἐδώκα πο-τὲ καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπάντησε ὁ Γου-σταῦς μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Δὲν πιστεύω νὰ λῆθ τέτοιο πᾶγμα ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ...

— Καὶ ὅμως, κύριε, γιὰ νὰ πραγ-ματοποιήσετε τοὺς κακοῖς σκοπούς σας, τῆς ὑποσχέθηκατε ὅτι θὰ τὴ στε-φανώσετε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλοφάνε-ρη, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι καὶ δικαιολογίας. Τώρα πρέπει νὰ φανῇ ὁ ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ κίνημα καὶ νὰ πρᾶξτε τὸ καθήκον σας. Ἀποπληγίστηκε μὴ ὁρατὴν, τὴν ἐκάναν μητέρα, κι' ἔχετε χρόνος ἐπομένως νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα παίρον-τάς τὴν γυναίκα σας...

— Νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου!...

— Αἰφύσῃ με νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ ἔχει προί-κα ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. ἀπὸ κληρονομία τῆς μητέρας της. Ἀν ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν σὰς φαίνεται στοργ-γυλός, τὸν ἀνδοῦμαι, ἐγὼ κι' ὁ σύ-ζυγός μου, σ' ἐκατὸ χιλιάδες. Ἡ τι-μὴ; Νομίζω ὅτι ἡ προίκα αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταρρόνητη, μὲ μιά νόφη μά-λιστα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὁμορ-φία σὰν τὸ κορὸ νερό...

— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα, θέλη-σε νὰ πῇ ὁ κ. Δουκάστελ, δὲν εἶνε...

— Σῶπα ἐσὺ, τὸν διέκοψε ἡ γυ-ναίκα του. Ἀφήσε τὸν κ. Προβάλ ν' ἀποκριθῇ...

— Καλὰ, ἀγάπη μου, τὸν ἀφίνω, ἀπάντησε ὁ θυμοῦστος σύζυγος.

— Κι' ἔμελλε λοιπὸν, κυρία μου, τὴν ἀπαίτησι, γιὰ μιά συνηθισμένη νεανικὴ πρέλλα, νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἐρμενίλ καὶ νὰ γίνω δι-κός σας γαμπρός; εἶπε ὑποκριτικῶς ὁ Γουσταῦς.

— Πῶς μιλάτε μὲ τέτοιον τρόπο, κύριε; φώναξε αὐ-στηρὰ ἡ κ. Δου-κάστελ.

— Βασίς νὰ γίνετε γαμπρός; τὴν τιμὴ μὲ τὸ γάμο; Δὲν σὰς ἐξ-τοῦσε ἄλλωστε παρὰ τὴν ἐκπληρωσὶ μιάς παλῆς ὑποσχέσεώς σας... Ἡ κ. Δουκάστελ τὴν ἐσχάτασε κι' αὐτή;

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ τῆς ἐδώκα πο-τὲ καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπάντησε ὁ Γου-σταῦς μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Δὲν πιστεύω νὰ λῆθ τέτοιο πᾶγμα ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ...

— Καὶ ὅμως, κύριε, γιὰ νὰ πραγ-ματοποιήσετε τοὺς κακοῖς σκοπούς σας, τῆς ὑποσχέθηκατε ὅτι θὰ τὴ στε-φανώσετε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλοφάνε-ρη, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι καὶ δικαιολογίας. Τώρα πρέπει νὰ φανῇ ὁ ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ κίνημα καὶ νὰ πρᾶξτε τὸ καθήκον σας. Ἀποπληγίστηκε μὴ ὁρατὴν, τὴν ἐκάναν μητέρα, κι' ἔχετε χρόνος ἐπομένως νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα παίρον-τάς τὴν γυναίκα σας...

— Νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου!...

— Αἰφύσῃ με νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ ἔχει προί-κα ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. ἀπὸ κληρονομία τῆς μητέρας της. Ἀν ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν σὰς φαίνεται στοργ-γυλός, τὸν ἀνδοῦμαι, ἐγὼ κι' ὁ σύ-ζυγός μου, σ' ἐκατὸ χιλιάδες. Ἡ τι-μὴ; Νομίζω ὅτι ἡ προίκα αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταρρόνητη, μὲ μιά νόφη μά-λιστα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὁμορ-φία σὰν τὸ κορὸ νερό...

— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα, θέλη-σε νὰ πῇ ὁ κ. Δουκάστελ, δὲν εἶνε...

— Σῶπα ἐσὺ, τὸν διέκοψε ἡ γυ-ναίκα του. Ἀφήσε τὸν κ. Προβάλ ν' ἀποκριθῇ...

— Καλὰ, ἀγάπη μου, τὸν ἀφίνω, ἀπάντησε ὁ θυμοῦστος σύζυγος.

— Κι' ἔμελλε λοιπὸν, κυρία μου, τὴν ἀπαίτησι, γιὰ μιά συνηθισμένη νεανικὴ πρέλλα, νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἐρμενίλ καὶ νὰ γίνω δι-κός σας γαμπρός; εἶπε ὑποκριτικῶς ὁ Γουσταῦς.

— Πῶς μιλάτε μὲ τέτοιον τρόπο, κύριε; φώναξε αὐ-στηρὰ ἡ κ. Δου-κάστελ.

— Βασίς νὰ γίνετε γαμπρός; τὴν τιμὴ μὲ τὸ γάμο; Δὲν σὰς ἐξ-τοῦσε ἄλλωστε παρὰ τὴν ἐκπληρωσὶ μιάς παλῆς ὑποσχέσεώς σας... Ἡ κ. Δουκάστελ τὴν ἐσχάτασε κι' αὐτή;

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ τῆς ἐδώκα πο-τὲ καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπάντησε ὁ Γου-σταῦς μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Δὲν πιστεύω νὰ λῆθ τέτοιο πᾶγμα ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ...

— Καὶ ὅμως, κύριε, γιὰ νὰ πραγ-ματοποιήσετε τοὺς κακοῖς σκοπούς σας, τῆς ὑποσχέθηκατε ὅτι θὰ τὴ στε-φανώσετε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλοφάνε-ρη, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι καὶ δικαιολογίας. Τώρα πρέπει νὰ φανῇ ὁ ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ κίνημα καὶ νὰ πρᾶξτε τὸ καθήκον σας. Ἀποπληγίστηκε μὴ ὁρατὴν, τὴν ἐκάναν μητέρα, κι' ἔχετε χρόνος ἐπομένως νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα παίρον-τάς τὴν γυναίκα σας...

— Νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου!...

— Αἰφύσῃ με νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ ἔχει προί-κα ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. ἀπὸ κληρονομία τῆς μητέρας της. Ἀν ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν σὰς φαίνεται στοργ-γυλός, τὸν ἀνδοῦμαι, ἐγὼ κι' ὁ σύ-ζυγός μου, σ' ἐκατὸ χιλιάδες. Ἡ τι-μὴ; Νομίζω ὅτι ἡ προίκα αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταρρόνητη, μὲ μιά νόφη μά-λιστα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὁμορ-φία σὰν τὸ κορὸ νερό...

— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα, θέλη-σε νὰ πῇ ὁ κ. Δουκάστελ, δὲν εἶνε...

— Σῶπα ἐσὺ, τὸν διέκοψε ἡ γυ-ναίκα του. Ἀφήσε τὸν κ. Προβάλ ν' ἀποκριθῇ...

— Καλὰ, ἀγάπη μου, τὸν ἀφίνω, ἀπάντησε ὁ θυμοῦστος σύζυγος.

— Κι' ἔμελλε λοιπὸν, κυρία μου, τὴν ἀπαίτησι, γιὰ μιά συνηθισμένη νεανικὴ πρέλλα, νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἐρμενίλ καὶ νὰ γίνω δι-κός σας γαμπρός; εἶπε ὑποκριτικῶς ὁ Γουσταῦς.

— Πῶς μιλάτε μὲ τέτοιον τρόπο, κύριε; φώναξε αὐ-στηρὰ ἡ κ. Δου-κάστελ.

— Βασίς νὰ γίνετε γαμπρός; τὴν τιμὴ μὲ τὸ γάμο; Δὲν σὰς ἐξ-τοῦσε ἄλλωστε παρὰ τὴν ἐκπληρωσὶ μιάς παλῆς ὑποσχέσεώς σας... Ἡ κ. Δουκάστελ τὴν ἐσχάτασε κι' αὐτή;

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ τῆς ἐδώκα πο-τὲ καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπάντησε ὁ Γου-σταῦς μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Δὲν πιστεύω νὰ λῆθ τέτοιο πᾶγμα ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ...

— Καὶ ὅμως, κύριε, γιὰ νὰ πραγ-ματοποιήσετε τοὺς κακοῖς σκοπούς σας, τῆς ὑποσχέθηκατε ὅτι θὰ τὴ στε-φανώσετε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλοφάνε-ρη, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι καὶ δικαιολογίας. Τώρα πρέπει νὰ φανῇ ὁ ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ κίνημα καὶ νὰ πρᾶξτε τὸ καθήκον σας. Ἀποπληγίστηκε μὴ ὁρατὴν, τὴν ἐκάναν μητέρα, κι' ἔχετε χρόνος ἐπομένως νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα παίρον-τάς τὴν γυναίκα σας...

— Νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου!...

— Αἰφύσῃ με νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ ἔχει προί-κα ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. ἀπὸ κληρονομία τῆς μητέρας της. Ἀν ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν σὰς φαίνεται στοργ-γυλός, τὸν ἀνδοῦμαι, ἐγὼ κι' ὁ σύ-ζυγός μου, σ' ἐκατὸ χιλιάδες. Ἡ τι-μὴ; Νομίζω ὅτι ἡ προίκα αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταρρόνητη, μὲ μιά νόφη μά-λιστα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὁμορ-φία σὰν τὸ κορὸ νερό...

— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα, θέλη-σε νὰ πῇ ὁ κ. Δουκάστελ, δὲν εἶνε...

— Σῶπα ἐσὺ, τὸν διέκοψε ἡ γυ-ναίκα του. Ἀφήσε τὸν κ. Προβάλ ν' ἀποκριθῇ...

— Καλὰ, ἀγάπη μου, τὸν ἀφίνω, ἀπάντησε ὁ θυμοῦστος σύζυγος.

— Κι' ἔμελλε λοιπὸν, κυρία μου, τὴν ἀπαίτησι, γιὰ μιά συνηθισμένη νεανικὴ πρέλλα, νὰ παντρευθῶ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἐρμενίλ καὶ νὰ γίνω δι-κός σας γαμπρός; εἶπε ὑποκριτικῶς ὁ Γουσταῦς.

— Πῶς μιλάτε μὲ τέτοιον τρόπο, κύριε; φώναξε αὐ-στηρὰ ἡ κ. Δου-κάστελ.

— Βασίς νὰ γίνετε γαμπρός; τὴν τιμὴ μὲ τὸ γάμο; Δὲν σὰς ἐξ-τοῦσε ἄλλωστε παρὰ τὴν ἐκπληρωσὶ μιάς παλῆς ὑποσχέσεώς σας... Ἡ κ. Δουκάστελ τὴν ἐσχάτασε κι' αὐτή;

— Δὲν θυμοῦμαι νὰ τῆς ἐδώκα πο-τὲ καμμιὰ ὑπόσχεσι ἀπάντησε ὁ Γου-σταῦς μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια. Δὲν πιστεύω νὰ λῆθ τέτοιο πᾶγμα ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ...

— Καὶ ὅμως, κύριε, γιὰ νὰ πραγ-ματοποιήσετε τοὺς κακοῖς σκοπούς σας, τῆς ὑποσχέθηκατε ὅτι θὰ τὴ στε-φανώσετε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὀλοφάνε-ρη, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι καὶ δικαιολογίας. Τώρα πρέπει νὰ φανῇ ὁ ἄντρας μὲ καρδιὰ καὶ μὲ κίνημα καὶ νὰ πρᾶξτε τὸ καθήκον σας. Ἀποπληγίστηκε μὴ ὁρατὴν, τὴν ἐκάναν μητέρα, κι' ἔχετε χρόνος ἐπομένως νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα παίρον-τάς τὴν γυναίκα σας...

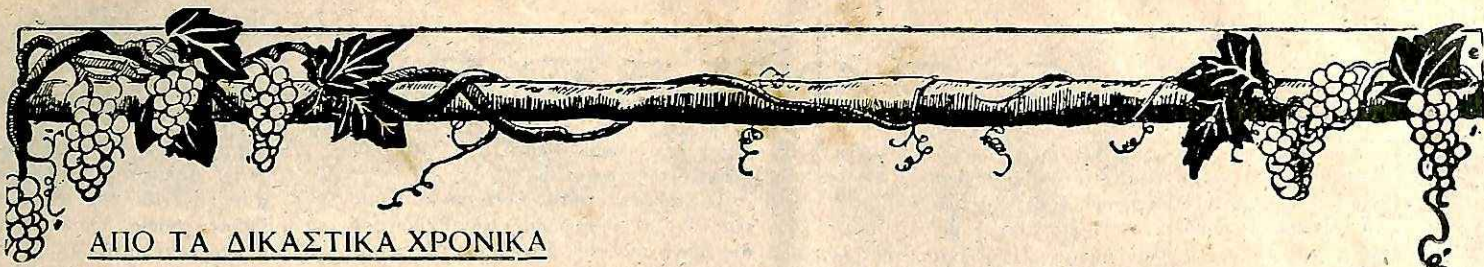
— Νὰ τὴν πάρω γυναίκα μου!...

— Αἰφύσῃ με νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ἐρμενίλ ἔχει προί-κα ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. ἀπὸ κληρονομία τῆς μητέρας της. Ἀν ὁ ἀριθμὸς αὗτος δὲν σὰς φαίνεται στοργ-γυλός, τὸν ἀνδοῦμαι, ἐγὼ κι' ὁ σύ-ζυγός μου, σ' ἐκατὸ χιλιάδες. Ἡ τι-μὴ; Νομίζω ὅτι ἡ προίκα αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταρρόνητη, μὲ μιά νόφη μά-λιστα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι' ὁμορ-φία σὰν τὸ κορὸ νερό...

— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα, θέλη-σε νὰ πῇ ὁ κ. Δουκάστελ, δὲν εἶνε...

— Σῶπα ἐσὺ, τὸν διέκοψε ἡ γυ-ναίκα του. Ἀφήσε τὸν κ. Προβάλ ν' ἀποκριθῇ...

— Καλὰ, ἀγάπη μου, τὸν ἀφίνω, ἀπάντησε ὁ θυμοῦστος

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΑΠΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΩΝ

Το κλημένο πουκάμισο και ο λωποδύτης. Ένας πρωτότυπος τρόπος απολογίας. Πώς έμετριάσθη ή καταδίκη. Ο ρακοσυλλέκτης και ο κακοσυνηθισμένος γυάδαρος. Στις ταβέρνες της λαχαναγοράς. Ένας εύφραντος λωποδύτης. Ο έρωσ του προς την γερντοκόρη. Όπου το δικαστήριο δεν συγκινείται. Ο λωποδύτης με τα φιλάνθρωπα αισθήματα. Η μυρωδιά του κρασιού, το χοιρομέρι κι' η μύρσα. Ουμα παρεξηγήσεως κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μέσα στα δικαστήρια, κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων, σπανίως συμβαίνει να λάβουν χώραν εθιμικά και διασχεδαστικά επεισόδια. Οσάκις όμως τύχη να συμβούν, ή ιδιαίτερα πού επακολουθεί, αποδίδει πάντοτε πού οφέλους του κατηγορουμένου. Έπ' ουδ' αλλού, σ' ένα Γερμανικό δικαστήριο δικάζονταν ένας αλλήτης, ο οποίος είχε κλέψει ένα μάλλινο πουκάμισο από το στρονί, πού ήταν απλομένο για να στεγνώσει.

— Εγώ, κύριε δικαστά, διαμαρτύρομαι με ανανέκτηση ο κατηγορούμενος, έχω ήδη καταδικασθώ με φόρα με τριών ετών φυλάκιση και άλλη μια φορά σε επτά ετών δεσμά για μεγάλες κλοπές... Απ' αυτό μπορείτε εσείς να κρίνετε αν εγώ, άνθρωπος με παύρα, μπορώ να ριφκινδυνεύω την ελευθερία μου, κλέβοντας ένα πουκάμισο, ένα τέτοιο έλασινδ πουκάμισο μάλιστα! Κυτάξτε το πουκάμισο, σ' παρακαλώ, εξακολουθήστε ο κατηγορούμενος, δείχνοντας το πουκάμισο πού ήταν τοποθετημένο επάνω σ' ένα τραπέζι, μπροστά στην έδρα του προέδρου. Κυτάξτε το μοναχά για να πεισθίτε! Κύριε χωροφύλακα, λάβετε, σ' παρακαλώ, τον κόπο να σηκώσετε το πουκάμισο και να το δείξετε στους κυρίους δικαστές... Νομίζετε πως είμαι τόσο κουτός, ώστε για ένα τέτοιο βρωμοπουκάμισο να διατρέξω τον κίνδυνο να ξαναμπώ στη φυλάκιση;

Δυστυχώς για τον κατηγορούμενο, παρά την πειστική απολογία του, ή καταθέσεις των μαρτύρων ήταν τόσο επιδαρυντικές, ώστε δεν έωρουντο να αρριβολία πως αυτός είχε κλέψει το πουκάμισο. Έν τούτοις ή απολογία του είχε προδιαθέσει ευμενώς το δικαστές, οι οποίοι τον καταδίκασαν σε ποινή πολύ μετριώτερη απ' εκείνη της οποίας αξίζει πραγματικώς.

Μια άλλη φορά, κάποιος ρακοσυλλέκτης πού γυρίζει με το καρότσι του όλες τις συνοικίες κάποιες Γερμανικές πόλεις και αγοράζει κορβέλια, κόκκαλα και παλαιοδετικά, ωδηγήθηκε στο δικαστήριο με την κατηγορία ότι είχε μεταχειρισθί απάνθρωπα και βάρβαρα τον γαϊδάρό του.

— Τι έχεις να πής για να δικαιολογήθης; ρώτησε τον κατηγορούμενο ο δικαστής.

— Ο γαϊδάρος με σύγχυσε παραπολύ, κύριε δικαστή...

— Πώς, ένα τόσο υπομονητικό ζώο;

— Τό παραδέχομαι κι' εγώ πως

είνε υπομονητικό, αλλά την ημέρα πού τό δειρα, μου είχε βγάλει την ψυχή ανάποδα. Άκουσε, κύριε δικαστή... Εγώ αγόρασα το γαϊδάρό μου από έναν περιβάλλον... Όταν τον έβγα για πρώτη φορά στο καρότσι μου, ήμουν κατευχαρισμένος πού δεν θ' αναγκάζομουν πια να το σέρνω μόνος μου... Στην αρχή πήγαιναν όλα καλά. Όταν έφθασα όμως κοντά στην λαχαναγορά, ολόγυρα στην οποία βρίσκονται ένα σωρό μαγείρικα, ο γαϊδάρος άρχισε να στέκεται μπροστά σε κάθε ταβέρνα... Στεκόταν μερικά λεπτά της ώρας κι' έπειτα προχωρούσε για να σταθί μπρος στην άλλη πού βρισκόταν παρακάτω... Με κανένα τρόπο δεν εννοούσε να προχωρήσει... Τότε κι' εγώ, επειδή νόμιζα πως τό έκανε από πείσμα, άρχισα να τον δέρνω αλύπητα... Έπρεπε, βλέπετε, κύριε δι-

δείχθι αληθινή, τον άφησαν ελεύθερο.

Δεν συνέβη όμως τό ίδιο και μ' έναν κλέφτη, ο οποίος είχε μπη για να κλέψι στο σπίτι μιας γρηάς γεροντοκόρης, πού ζούσε μόνη της με την υπηρέτριά της και ο οποίος, προτού φέρη εις πέρας την επιχείρησή του, συνελήφθη από τους χωροφύλακες. Ο λαμπρός αυτός νέος πού ήταν φοικώδης την όψη, άρχημος, βρωμερός και κορευιάρης, εδήςωσε στο δικαστήριο προς τον δικαστή και τους

Επίσης και σ' ένα άλλο Βερολινέζο λωποδύτη, δέν ωφέλησε τίποτε ή εξ ίσου εύφραντος απολογία του. «Περιδιάβαζε, είπε, κατά τις έντεκα τό βράδυ στην οδό Βίμαρχ, όταν, αίφνης, έννοιωσα μια δυνατή μυρωδιά γκαζιού. Άμέσως κύτταξα να δω από πού έρχόταν ή μυρωδιά αυτή και ανεκάλυφα ότι έβγαίνει από τό σπίτι υπ' αριθ. 15. Έβλεπα τότε τη μύτη μου στην κλειδαρότρυπα κι' αίσθάνθηκα άκρια δυνατότερη την μυρωδιά. Άμέσως έρριξα μια ματιά προς τα παράθυρα και είδα πως όλα ήταν σκοτεινά. Απόδειξτε πως οι έννοιοι του σπιτιού είχαν πέσει κιόλας να κοιμηθούν. Ήμουν έτοιμος να χτυπήσω τό κουδούνι και να τους ξυπνήσω, όταν, ετυχώς, σκέφθηκα ότι, αν έκανα ένα τέτοιο πράγμα, οι έννοιοι θ' απρόδωσαν απ' τα χρεβάτια τους, θ' άναδαν κανένα σπύρο και θ' προκαλούσαν καμιά φοβερή έκρηξη, πού, ποιός ξέρει, πόσα θύματα θ' είχε!... Κατέβασα λοιπόν τό χέρι μου από τό κουδούνι και άρχισα να φέρνω γύρω τό σπίτι, για να δω από πού θ' μπορούσα να μωύ μέσα. Ένα από τα παράθυρα της κουζίνας, πού βρισκόταν στο ισόγειο, ήταν μόλις ανοικτό. Τό άνοιξα και, μ' ένα πήδημα, βρέθηκα μέσα. Τό φεγγάρι έφεγγε σαν να ήταν ήμερο και, στο φως του, μπόρεσα να διακρίνω ένα χοιρομέρι πού ήταν επάνω στο τραπέζι. Για τα χοινομέρια χοιρομέρια, έρεπε, τραλλάζομαι κυριολεκτικώς, έκτός δε απ' αυτό ήμουν πεινασμένος. Γι' αυτό, μολοντί ήξερα ότι αυτό πού έκανα δέν ήταν σωστό, απεφάσισα και έκομην μια φέτα από τό χοιρομέρι. Έπειδή όμως τό χοιρομέρι ήταν πολύ άλατισμένο, έννοιωσα, μόλις τό έφαγα, μια φοβερή δίψα. Κυτάχοντας γύρω μήπως βρω κανένα ποτήρι για να πιω νερό, ανεκάλυψα τό κελλάρι, πού βρισκόταν δίπλα στην κουζίνα, μια ολόκληρη παράταξη από μπουκάλια της μύρσας. Ή μύρσα όμως είναι πολύ πιο ώφέλιμη για την όγεία μου απ' τό νερό και γι' αυτό πήρα μια μπουκλία και την ήπινα, σκεπτόμενος ότι δέν θ' άξη μίανος τόσο πολύ τους ιδιοκτήτες. Έξαφνα όμως έσπρωξα χωρίς να το θέλω με τό πόδι μου μερικές άδειες

Στο δικαστήριο...

καστή, να γυρίσω πολλούς δρόμους, για να κερδίσω τό ψωμί μου. Στο τέλος μερικοί μονάδες της αγοράς μου είπαν ότι ο γαϊδάρος είχε αποκτήσει τη συνήθεια αυτή από τον πρώτο του άφέντη, ο οποίος έμπαινε σε κάθε ταβέρνα από την οποία περνούσαν και έβιβε ένα ποτηράκι κρασί. Τότε κι' εγώ, αντί να τον δέρνω, αποφάσισα να μπαίνω σε κάθε ταβέρνα και να βγαίνω άμέσως έξω... Έτσι τό γαϊδάρη προχωρούσε πια μόνο του. Όταν βγήκαμε από την αγορά, τό γαϊδάρη άφινε να τό πηγαίνω όπου ήθελα εγώ. Από τότε όμως δέν ξαναπερνάω πια από την αγορά.

Ο δικαστής και οι έννοιοι έγέλασαν με την καρδιά τους με τό πάλημα του ρακοσυλλέκτη, ο οποίος πλήρωνε τις άμαρτίες πού πρηνό κατόχου του γαϊδάρου, και, επειδή ή δικαιολογία του απε-

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΡΑΛΛΗ

Ο «Καπετάν Ένας». Οι... μετά Χριστόν προφήται. Ο νεώτερος Άλκιβιάδης. Ο Ράλλης και οι Έλληνες συγγραφείς. «Δείτε τι σημειώματα λαμβάνω!...» Η παλάμη με τ' ανοιχτά δάχτυλα! Ο Ράλλης και τα παράσημα. Η χωρίστρα του. Ο άγαθός οικογενειάρχης. Ο ιπποτικός αντίπαλος. «Στό γκαράζ! Γρήγορα στο γκαράζ!...» Πώς εφέρετο προς τους ρουφετολόγους, κλπ.

Όπως σ'άς υποχέθηκαμε στο προηγούμενο φύλλο, συγείζουμε σήμερα τη δημοσίευση των ανέκδοτων του άειμνήστου Άττικάρου και πωλοπυρογού Δημητρίου Ράλλη.

Όταν ο Ράλλης άπεχώρησε από τό κόμμα του Τρικομή, ήλπιζε ότι θα παρέσυρε μαζί του και πολλούς άλλους: βουλευτές Τρικομικούς, με τους οποίους συνεδέτο με προσωπική φιλία. Γελάστηκε όμως έντελώς στις έλπίδες του, γιατί κανείς άπολύτως δέν τον άφρολόγησε και έτσι από τό 1884 ως τό 1893 έμεινε μόνος του άρχηγός και όπαδος του νεοσύστατου κόμματός του. Αυτό έφτασε στους άλλους βουλευτές: για να τό κολλήσουν τό παρατσούκλι «Καπετάν Ένας».

Σε μια άλλη εποχή πάλι τον έλαγαν «νεώτερο Άλκιβιάδη». Την προανυμία αυτή πού την είχαν δώσει οι Άθηναίοι όχι από γενικωτέρα ομοιότητα πού προς τον περίφημο αρχαίο συμπολίτη τους, αλλά μόνον λόγω τού άνησχύου χαρακτήρος του.

Κάποτε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς έπασσέθη ο Ράλλης ένας δημοσιογράφος και τον παρεκάλεσε να τού πη τις προβλέψεις του για τό πολιτικά γεγονότα πού θα συνέβαιναν κατά τον καινούργιο χρόνο.

— Κύριε, τού άπάντησε τότε εκείνος, ν' αγοράσετε έναν Καζαμία... Προβλέψεις κάνουν μόνο οι... μετά Χριστόν προφήται κι' εγώ δέν είμαι απ' αυτούς...

Ένας γνωστός συννοσηφός διηγείται ότι όταν πού χρόνων έγινε στο Ράλλη, ο οποίος ήταν τότε πρωθυπουργός, διάβημα των Ελλήνων συγγραφέων να εισηγηθί στη Βουλή τ' νόμο περί προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, ο Άττικάρης χαμογελώντας τους είπε:

— Μάλιστα, να γίνη ένας τέτοιος νόμος... Άλλά για ποιά ελληνική πνευματική ιδιοκτησία μου μιλάτε; Μήπως για τα ξένα έργα τα οποία μεταφράζετε και έπειτα τα παρουσιάζετε για δικά σας;...

Κόκκαλο οι συννοσηφί!...

Όταν ο Ράλλης ήταν πωλοπυρογός, άγόρευε μία μέρα στη Βουλή, όταν έξαφνα έλαβε, κλεισμένο σ' ένα φακέλλο, ένα σημείωμα πού τό έστειλε κάποιος χυδαίος και άνευαδής φασέρ. Ο Θεόδωρος Δελιγιάννης τό άντελήφθη αυτό και για να περάσει τό Ράλλη είπε ότι λάβαναι σημειώματα για ρουφετία και τ' έβρα άκρια πού άγόρευε στη Βουλή. Τότε ο Ράλλης, χωρίς να χάση καιρό, έστρεψε τό φύλλο τού χαρτιού πού ήταν μες στο φακέλλο προς τό Δελιγιάννη και τού είπε:

— Όρίστε!... Δείτε τί σημειώματα λαβαίνω!...

Άπάνω στο χαρτί ήταν ζωγραφισμένη μία παλάμη με άνοιχτά δάχτυλα!... Άμέσως έλη ή Βουλή έσπασε σε άκράτητα γέλια.

Ο Ράλλης έτρεφε μεγάλη αντίπαθεια προς τα παράσημα. Δόγω όμως της ύψλης του θέσεως τα φορούσε κι' αυτός κατ' ανάγκην. Κάποτε πού έπρόκειτο να γίνουν άθροος παρασημοφορίες, ένας ισχυρός βουλευτής τού κόμματός του παρουσιάστηκε και τού είπε:

— Κύριε Πρόεδρε, έχω ήδη τον Άσχυρό Σταυρό... Χάριν όμως τού οικογενειακού μου όνόματος και των φίλων μου πρέπει να μου δώσετε και τό Χρυσό Σταυρό τού Σωτήρος.

Τότε ο τίμιος και ήλικός εκείνος πολιτικός τού άπάντησε κυτάχοντας τον περιφρονητικώτατα:

— Καί αυτό πού έχεις, τό έχεις άναίτως!...

Πάντοτε ο Ράλλης είχε τα μαλλιά του άνω-κάτω και σε κακά χάλια, άν και πάντοτε έβγαίνε από τό σπίτι του με καλοχτενισμένη τη χωρίστρα του, κάτω από τη θρυλική καφέ ρεπούμπλικά του. «Ως ότου όμως να φθάσει στο Ίπουργείο του, ή δέν ρεπούμπλικά του τσαλακωνότανε και γινόταν άειδοάκρουτη, ή δέν χωρίστρα του γινότανε σαν τα μαλλιά της τρελής από τις πολλές χαιρέτες ούρες του πού τούς ασυμπολίτα».

Στη νεότητά του ο Ράλλης ήταν καλός κυνηγός, όπως έπίσης ήταν καλός σκοπευτής. «Ως οικογενειάρχης ήταν αγαθότατος, και έτρεφε πραγματική λατρεία προς τα δυό του κορίτσια. Άν και ήταν έξαιρετικά λιτοδίαιτος, άγαπούσε υπερβολικά τα φρούτα, τα οποία έτρωγε μέχρις καταρσίσεως. Πολλές φορές τ' αγοράζε μόνος του για να τα διαλέξη. Έπίσης ήταν μανιώδης ατείοπότης. Όπου κι' άν ήγαινε, σ' έδωροές, σε ταξείδια, στην έξοχή, έπαιρνε πάντοτε μαζί του μια πρόχειρη συσκευή για τό τσάι. Έβρισκε δε έξαιρετική εύχαρίστησι να τό βράξη μόνος του.

Κατά τό 1909, τότε πού μια μερίς των επαναστατών τού Γουδιού άπειλούσε πως θ' άσκότωνε τον άειμνήστο Θεοτόκη, ο Ράλλης μόλις τό έμαθε αυτό, είπε τά εξής:

— Θά πάρω τα παιδιά μου και θα πάω να φυλάξω μερικούς στην πόρτα τού Θεοτόκη και όποιος θέλει ές έρην... Και ζωός ο Θεοτόκης πού όλίγου άκρίου καιρού ήταν ο άσπονδότερος

πολιτικός του αντίπαλος. Ο Ράλλης δέν χρησιμοποίησε ποτέ του σχεδόν άμάχι. Πήγαινε πάντοτε πεζός στο Ίπουργείο του, προκαλώντας την περιέργεια και την έκπληξη των διαβατών, προς τους όποιους, συμβαίνει έφ' όσον τον κοινότερο πολίτη. Όταν κάποτε είχε σχηματίσει Κυβέρνησι και έπρόκειτο να πάη για πρώτη φορά στο Ίπουργείο του, είδε ένα αυτοκίνητο σταματημένο μπρος στο σπίτι του. Βγήκε τότε στο παράθυρο και ρώτησε τό σωφρό:

— Τι θέλεις εδώ τό λόγου σου;

— Ήθελα για να σας πάρω, κύριε Πρόεδρε...

— Στο γκαράζ, στο γκαράζ!... φώναζε τότε ο Ράλλης. Γρήγορα στο γκαράζ!...

Και χωρίς να προσθέση τίποτε άλλο, κατέβηκε απ' τό σπίτι του, βγήκε έξω και, εν μέσω της γενικής καταπληξέως, διευδύνθηκε πεζοπορώντας στο Ίπουργείο του!

Ο Ράλλης, όπως είπαμε, ήταν τίμιος και δίκαιος και όθυμωε τρώμερά όταν οι φίλοι του ζητούσαν διάφορα ρουφετία παράλογα. Κάποτε σ' ένα φίλο του βουλευτή, ο οποίος τού είχε στείλει τελεσίγραφο και τόν άπειλούσε ότι θ' άποσκιστούσε από τό κόμμα του αν δέν τού έδινε κάποιο ρουφετί, άπάντησε τηλεγράμματα ως εξής: «Άρα καλή!...»

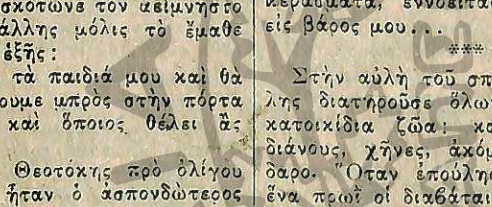
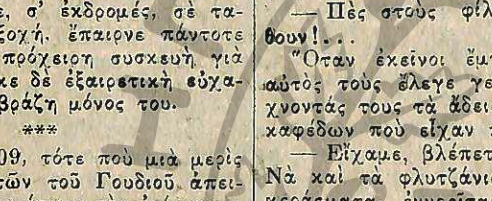
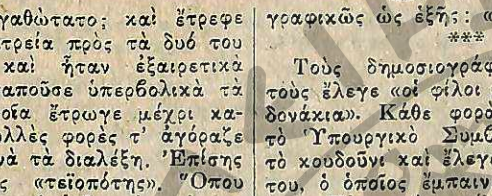
Τους δημοσιογράφους ο Ράλλης τούς έλεγε «οί φίλοι μου» ή «τα χαλιδογκία». Κάθε φορά πού έτελείονε τό Ίπουργικό Συμβούλιο, χτυπούσε τό κουδούνι και έλεγε στο γραμματέα του, ο οποίος έμπαινε μέσα:

— Πες στους φίλους μου να έλθουν!...

Όταν εκείνοι έμπαιναν σε λίγο, αυτός τούς έλεγε γελώντας και δείχνοντας τους τα άδεια φυλλάδια των καφεδών πού είχαν πη οι ύπουργοί:

— Είχαμε, βλέπετε, κουβεντολού... Να και τα φυλλάδια τού καφέ. Τα κερσάματα, έννοείται, είναι πάντοτε εις βάρος μου!...

Στην αύλη τού σπιτιού του ο Ράλλης διατηρούσε όλην των ειδών τα κατοικίδια ζώα: κατσίκες, κόπτες, διάνους, χήνες, άκούη και ένα γάδαρα. Όταν έπρόκειτο στο σπίτι του, ένα πρωί οι διαβάται της οδού Πανα-

πιστημίου είδαν ξαφνιασμένοι μία περίεργη άγέλη, της οποίας προηγείτο ένας γαϊδάρος και ακολουθούσαν διάφορα άλλα ζώα και πουλιά. Ήσαν τα άγαπημένα ζώα τού γηραιού Άττικάρου, τα οποία μετεκόμίζαν κι' αυτά. Έξαιρετική άγάπη έτρεφε προς ένα κατσικάκι. Κάποτε πού αυτό είχε σπάσει τό πόδι του, ο Ράλλης, μιλώντας με τους δημοσιογράφους, άφού τούς έκανε διάφορες άνακρινώσεις για την πολιτική του, είπε στο τέλος:

— Ήρεστε, τό κατσικάκι θά τή γλυτώσω... Κάλεσα σήμερα ένα χειρουργό και τού έδωσα τό πόδι... Θά γίνη, ετυχώς, γρήγορα καλά!...

Όταν άνήγγειλε στους δημοσιογράφους ότι οι Σύμμαχοι κάλεσαν την Έλλάδα στη Διάσκεψη τού Λονδίνου και ότι θά ήγαινε κι' αυτός στην Άγγλική πρωτεύουσα, κάποιος σπαρτός συντάκτης τόν ρώτησε:

— Θά πάτε ως πρόεδρος της αντιπροσωπείας;

— Όχι, ως κλητήρας, τού άπάντησε ο Ράλλης.

Και άρχισε να γελά.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΑΝΤΙΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Τη στιγμή πού ένας κομποντυμένος και νεαρός κύριος άναβε στο δρόμο τό πούρο του, τον πλησίασε κάποιος αντάσμιος γεροντάκι, φανατικός αντικαπνιστής.

— Πόσα πούρα καπνίζετε την ήμέρα, κύριε; τόν έρώτησε άπότομα.

— Δέκα - δώδεκα, άπάντησε ο άλλος κατάπληκτος.

— Και δέν έξοεις, νεαρό μου, φίλε, τού είπε τό γεροντάκι, ότι αν έβασες τα χρήματα αυτά στην άκρη, όταν θά έφτανες στην ήλικία μου θά μπορούσες να αγοράσεις αυτό τό μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο άντίκρου;

— Είπε λοιπόν δικό σας τό μέγαρο; ρώτησε ο νεαρός κύριος.

— Όχι, άπάντησε τό γεροντάκι.

— Έ, λοιπόν, μάθετε τότε ότι είναι δικό μου, είπε χαμογελώντας ο άλλος.

Κόκκαλο ο αντικαπνιστής...

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τό χρέμα δίνει στους πλουσίους εκείνο πού φαίνεται στους άλλους ότι είναι ή ετυχία.

— Πρέπει να ξαναγίνη ο κόμμος τέτοιος ώστε να μην υπάχουν πια σ' αυτόν πτώχοι.

— Δέν υπάχκει μεγαλείτερο μυστήριο από την εδωλότητα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΒΙΛΛΙΓΚΡΑΝΤ

Ο ΑΚΕΦΑΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Ένας περίφημος πύργος της Γερμανίας, γεμάτος καλλιτεχνικούς θησαυρούς. Και όμως οι κύριοί του δεν κατοικούν σ' αυτόν!... Η αποκαλύψις του μυστηρίου. Τι διηγήθη ο γέρος υπηρέτης στους φοιτητές της Αϊδελβέργης. Η εικόνα του 'Ακεφάλου 'Ιπποτη'. Η όρνια Χίλντα, η κορη του δούκα του Μεκλεμβούργου. Μεσαιωνικοί έρωτες. Το τραγικό συμπόσιον του γάμου. Η προδοσία του πεθερού. Όπου το κεφάλι μιλάει. Το φάντασμα εμφανίζεται.

Έπάνω στα βουνά του Χάρτς, στη Νότιο Γερμανία, όχι μακριά απ' την πόλι Κέντλμπουργκ, βρίσκεται ο περίφημος μεσαιωνικός πύργος του Βιλλιγκράντ, ο οποίος πρός έπτακοσίον χρόνων ανήκει στην αρχαιότητα οικογένεια των δούκων Μεκλεμπούργκ-Σβέριν.

Ο πύργος του Βιλλιγκράντ θεωρείται ως ένας απ' τους μεγαλοπρεπεστέρους της Γερμανίας και έχει στις άπεραντες αίθουσές του θησαυρούς άνεκτιμήτου αξίας, μεταξύ των οποίων πίνακας μεγάλων ζωγράφων, τάπητας άφαντάστου τέχνης και μία μεγάλη συλλογή από παμπάλαια κινέζικα βάζα, τα όποια κατά τους ειδικούς ξεπερνούν σε καλλιτεχνική αξία και σε αρχαιότητα μία άλλη όμοια συλλογή κινέζικων βάζων που βρίσκεται στο βασιλικό ανάκτορο της Δρέσδης.

Εν τούτοις, παρά την πολυτέλειά του, παρά την γοητεία των ωραίων τοπειών τα όποια τον περιβάλλουν, θά μπορούσε να πη κανείς για τον πύργο του Βιλλιγκράντ ότι περιγράφεται συστηματικά απ' του ίδιού της του, τους δούκους Μεκλεμπούργκ-Σβέριν. Από αιώνας τώρα οι μεριστάνες αυτοί, όχι μόνο δεν κατοικούσαν στον πύργο τους, αλλά και δεν πήγαιναν σ' αυτόν παρά σπανιώτατα και για λίγες μόνο ώρες.

Μέχρι του πολέμου η κοινή γνώμη της Γερμανίας είχε σκανδαλισθή απ' την περιφρόνησι αυτή που έδειχναν οι δούκες προς τον πύργο του — του ό-ποιου την φρούρησι και την συντήρησι είχαν αναθέσει στους υπηρέτες των — κα κανείς δεν μπορούσε να την εξηγήση, μέχρις ότου, μετά το τέλος του Ευρωπαϊκού πολέμου έκοινολογήθη πλέον το προμερό μυστικόν του πύργου του Βιλλιγκράντ, με τόν εξής τρόπο:

Ένα μεσημέρι έφθασε μπρός στον πύργο μια πολυάριθμη και ζωηρή παρέα από φοιτητάς του Πανεπιστημίου της Αϊδελβέργης, μεταξύ των οποίων ήσαν και δύο φοιτητρίτες. Αμέσως οι φοιτητάι παρεκάλεσαν τους θυρωρούς του να τους δώσουν την άδεια να επισκεφθούν τον πύργο και να δούν τις σπάνιες καλλιτεχνικές συλλογές του. Οι θυρωροί τους άνοιξαν πρόθυμα και τους ώδηγησαν στα διάφορα διαμερίσματα του πύργου, όπου οι νέοι εξαόμασαν το πλήθος των σπανίων άριστοτημάτων.

Σε μία στιγμή κάποιος απ' τους φοιτητάς ρώτησε με άπορία έναν γέρο υπηρέτη του πύργου, ο όποιος τους έ-χρησίμασε ως οδηγός:

— Γιατί ο δούξ του Μεκλεμπούργκ, άφθου, μετά τον πόλεμο, παρητήθη από αξιώματός του, κατοικεί με την οικογένειά του σε μία κοινή έπαυλη της Βορείου Θαλάσσης και δεν έρχεται να κατοικήση σ' αυτήν εδώ την μεγαλοπρεπή ιδιοκτησία του;

— Γιατί κανένα μέλος της οικογένειας Μεκλεμπούργκ εδώ και πολλούς αιώνας ούτε κατοικεί, ούτε και θά κατοικήση σ' αυτόν τον πύργο, ά-ο-κρίθηκε ο υπηρέτης.

— Γιατί, ρώτησαν κατάπληκτοι οι νέοι.

— Γιατί φοβούνται την εμφάνισι του 'Ακεφάλου 'Ιπποτη, ο όποιος παρουσιάζεται στον πύργο κάθε φορά που ένας Μεκλεμπούργκ θά τομήση να έλθη να μείνη έστω και μία βραδεία εδώ.

— Ό! Και τί είναι αυτός ο 'Ακεφάλος 'Ιπποτης; ρώτησε τότε μία απ' τις φοιτητρίτες. Για διηγήητε μας την ιστορία του.

— Κυρία μου, μη μου ζητείτε αυτό το πράγμα, αποκρίθηκε με φόβο ο υπηρέτης. Είναι τρομερό. Έμείς γνωρίζουμε εκ παραδόσεως απ' τους γονείς μας, οι όποιοι υπηρέτησαν, όπως και οι πρόγονοί τους, σ' αυτόν τον πύργο, την ιστορία του 'Ιπποτου. Ξέρουμε όμως άκόμα ότι κάθε φορά που διηγείται κανείς την ιστορία του, είναι σαν να τον προσκαλή να εμφανισθή.

— Διηγηθήτε μας την ιστορία του

του 'Ιπποτου ήταν απ' εκείνες που όταν τις βλέπης κανείς έστω και μία φορά μόνο, δεν τις ξεχνάει ποτέ πια στη ζωή του.

— Ποιος είναι αυτός; ρώτησαν οι φοιτητάι.

— Ο 'Ιπποτης του Βιλλιγκράντ. Ο 'Ακεφάλος 'Ιπποτης! αποκρίθηκε ο γέρο υπηρέτης. Το όνομά του ήταν 'Εμπερχαντ, κόμης του Στόλμπεργκ Γκέντερν, και έζησε στο 1240, σ' αυτόν εδώ τον πύργο. Ο πύργος την εποχή εκείνη μαζύ με όλην την περιοχή του, παρέβισε την εισδοά, άρπαξή του βρισκεται γύρω απ' την όρειση τή Χάρτς ανήκει στους κόμητας του Στόλμπεργκ, τελευταίος άπόγονος των οποίων ήταν ο 'Ιπποτης αυτός που βλέπετε εδώ. Ήταν άνομιος σ' όλη την Νότιο Γερμανία για το άνόμιό του πρόσωπό του και για τόν έλκυστο βίο που ζούσε. Έλεγαν μάλι-

Αυτόκράτορα και την άπόδοι των κτημάτων του. Γι' αυτό ούτε ά-κού-ση καν την αίτησι του ώραιου κόμη-τος δέν θέλησε.

»Ο 'Εμπερχαντ Στόλμπεργκ ήταν ένας απ' τους ανθρώπους εκείνους που τή ευπώδια τους πεισματώνουν άκόμη περισσότερο. Και, ίντι ν' άπογοητευθή απ' την άρνησι του δούκα, εξαστράτευσε μία νύχτα με τους πολεμιστάς του εναντίον του μοναστηριού, στο όποιο έμεινε ο δούξ με την κόρη του, παρέβισε την εισδοά, άρπαξή της νέα και την έφρεσ εδώ στον πύργο με την άπόφρασι να την παντρευτή.

»Τό σκάνδαλο ήταν τρομερό και άναστάτωσε τότε όλη τή Γερμανία, τόσο που άναγκάσθηκε να επέμβη ο 'Ι-διος ο Αυτόκράτωρ. Άλλά ούτε αυτός κατόρθωσε να συμβιβάση τους δύο εκείνους φεουδάρχη, που κι' οι δύο τους ήσαν άμεταπίστοι. Ο κό-μης του Στόλμπεργκ δήλωσε ότι για τίποτε στον κόσμο δεν έννοούσε να ά-φήση τή Χίλντα να φύγη απ' τον πύ-ργο του, ο δέ δούξ του Μεκλεμπούργκ άνεκρίνωσε έπιστήμως ότι, ένώσω αυτός ήταν ζωντανός, δεν θάδινε ποτέ τή συγκατάθεσι του στον γάμο εκεί-νων.

»Όταν όμως, έπειτα από λίγων καιρό, έμαθε ότι ο κόμης είχε διατά-ξει να γίνουν ή προτοιμασίες του γά-μου του με την Χίλντα, τότε ο δούξ, κατόπιν συμβουλών μερικών φίλων του, έγινε διαλλακτικώτερος και μή-νυσε στον κόμητα ότι (ά ήταν διατε-θειμένος να δώση τή συγκατάθεσι του υπό τόν όρον να γίνη ο γάμο- στον πύργο του Βιλλιγκράντ και να του ε-πιτρέψη ο κόμης να παρευρεθή και αυτός στην τελετή με άκολουθία πολυάριθμη και άνάλογη προς τή θέσι του ως πρίγκιπος και μεγάλου φεου-δάρχου της Γερμανίας.

»Ο Στόλμπεργκ δέχθηκε πρόθυμα τόν όρο αυτόν. Έτσι ο δούξ, το πρωί της ημέρας που είχε όρισθή για να γίνη ο γάμος, έφθασε στο Βιλλιγκράντ άκολουθούμενο από μία συνοδεία ά-πρηστον και πολειμιστών, τόσο πολυάριθμη, ώστε κίνησε τις ύποψιες του διοικητού του πύργου, ο όποιος έ-τρεξε άμέσως και ίκέτευσε τόν κόμη-τα Στόλμπεργκ να μη τους άφίσουν έλους να μπουν μέσα, αλλά να τους έτοιμάσουν καταλύματα έξω απ' τόν πύργο. Άλλά ο κόμης ήθελε με κάθε τρόπο να εύχαριστήση τόν πείερό του και άπέριψε τή φρόνιμη εκείνη πρό-ταση του διοικητού του πύργου του.

»Εντωμεταξύ είχαν φθάσει και πλήθος άλλοι φεουδάρχη, φίλοι του κόμητος, οι όποιοι και συγκεντρώθη-σαν στην άπέραντη τραπεζαρία του πύργου. Εκεί είχε έτοιμασθή το γα-λοπρεπέστατο γεύμα, το όποιον θά προηγήτο της ιερωσελεστίας. Μετά τή όρεκτικά, δύο υπηρέται του κόμη-τος έφεραν — όπως γινόταν πάντοτε σε τέτοιες περιστάσεις — ένα μεγά-λο κύκνο ψητόν, τοποθετημένον μέσα σ' ένα τεράστιο άσημένιο πιάτο. Μό-λις τοποθετήθηκε το πιάτο με τόν κύ-κνο, ο δούξ του Μεκλεμπούργκ σή-κασε το στήν του και φώναξε:

— Πίνω στην υγεία του ίδιού του αυτού του πύργου. Το έσχευα-

στα ότι καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν μπορούσε ν' άντισταθή στην έρω-τική γοητεία του.

»Την εποχή εκείνη, στο μοναστήρι του Κέντλμπουργκ, που βρισκόταν εδώ κοντά στον πύργο μας, είχε κα-λυφεί ο τότε δούξ του Μεκλεμβούρ-γου. Έχει πέσει στη δυσμείνεια του Αυτόκράτορος, ο όποιος είχε διατάξει τή δήμευσι των κτημάτων του και τήν έξορία του. Ο δούξ του Μεκλεμ-πούργκ είχε φέρει μαζύ του στο μο-ναστήρι την κόρη του Χίλντα, η όποια ήταν ώραιωτάτη και την όποια είχε άρραβωνιάσει με τόν δούκα της Βαυα-ρίας.

»Ο κόμης του Στόλμπεργκ, όταν έμαθε την παρουσία της νεαρής και άφροσύνης Χίλντας στο μοναστήρι έφρόντισε με κάθε τρόπο να την ιδί και όταν την είδε την έρωτεύθηκε τοελλά. Η νέα άνταποκρίθηκε σ' αίσθημά του και τότε ο κόμης, γεμάτος χαρά, έ-τρεξε στον δούκα του Μεκλεμπούργκ, τόν πατέρα της, και του ζήτησε τή χείρι της. Εκείνος όμως ήλπιζε ότι ο πανίσχυρος υποψήφιος γαμβρός του θά κατόρθωνε να επιτύ-χη συνθηκολόγησι με τόν

Ο άκεφάλος άνθρωπος κρατούσε στα χέρια του ένα μεγάλο δισκο, μέσα στον όποιο όληχε ένα κεφαλί

κι' άς εμφανισθή, φώναζαν τότε όλοι μαζύ οι φοιτητάι και περιεκύκλωσαν τόν γέρο υπηρέτη.

— Πολύ καλά, αποκρίθηκε εκείνος, όταν είδε πως δεν μπορούσε να ξεφύ-γη. Θά σας τή διηγήσω άλλα υπό έ-ναν όρο: Μόλις τελειώσω την αφήγη-σί μου, θά σας άφίσω και θά φύγω, γιατί εγώ τουλάχιστο δεν τολμώ να άντικρύσω τόν 'Ακεφαλό 'Ιπποτη.

— Δεχόμαστε! Δεχόμαστε! φώνα-ζαν όλοι μαζύ.

— Άκολουθήστε με! τους είπε τό-τε ο γέρος.

Και, βαδίζοντας, μπροστά, τους ώ-δήγησε άνάμεσα από τις διάφορες αί-θουσες στη μεγάλη πινακοθήκη του πύργου. Εκεί στάθηκε μπροστά σε έ-ναν πανάραχο αλλά σπάνιας τέχνης πίνακα, ο όποιος παρίστανε ένα νέο 'Ιπποτη, ώραιώτατον, με γλυκύτατα γαλανά μάτια, ντυμένον με την πανο-πλία του, όδον διπλά σ' ένα τραπέζι, όπου ή-σαν άποσείμένα τή άλυσ-σώλεκτα γάντια του και ή περιεφαλαία με τή σι-δερένια μάσκα του.

»Η θέα της εικόνας έ-κείνης έκανε ζωηροτά-την εντύπωσι στους φοι-τητάς. Η φυσιογνωμία

να είναι καλά και σ' αυτόν και στον άλλον κόσμο!...

»Τά λόγια εκείνα φαίνεται ότι ή-σαν συνθηματικά, γιατί την ίδια στιγ-μή οι ύπασπισται του δούκα και οι πολεμιστάι του μπήκαν μες στην τρα-πεζαρία και κατόρθωσαν να πιάσουν τόν κόμητα του Στόλμπεργκ, παρά τήν άπεγνωσμένη άμυνα που άντέταξε. Αμέσως τότε του έκοψαν με μία σπα-θιά το κεφάλι, το τοποθέτησαν μες στο μεγάλο άσημένιο πιάτο, άφού προ-ηγούμενως πέταξαν απ' αυτό τόν κύ-κνο και το έπρόσφεραν στον δούκα του Μεκλεμπούργκ, βάζοντάς το μπροστά του έπάνω στο τραπέζι.

»Ο δούξ έπιασε με τή δου του χέ-ρια το κομμένο εκείνο κεφάλι και κυ-τάζοντάς το άργα στα μάτια είπε:

— Μπορεί, κόμη του Στόλμπεργκ, να συναντήσης την θυγατέρα μου στον άλλον κόσμο, αλλά σ' αυτόν τόν κό-σμο δεν θά γίνη ποτέ δική σου.

»Τότε, κύριοι έζησαν κάτι τρομερό, άφάνταστο. Το νεκρό εκείνο κεφαλί σάλεψε έαφνικά, σαν να είχε άναντη-σει τή ζωή, τή μάτια του άνοιξαν, τή χείλη του κινήθηκαν και άκούστηκαν αυτά τά λόγια που βγήκαν από τ' στόμα του:

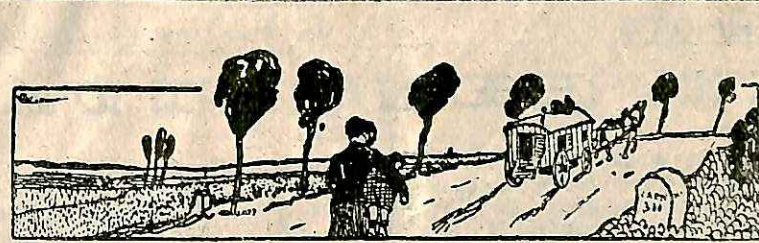
— Όσο θά ζή στον κόσμο και έ-νας έστω Μεκλεμπούργκ και όσο θά-είνε κύριος του Βιλλιγκράντ, (ά γυ-ρίσω εδώ να του θυμίζω την προδοσία σου και τή έγκλημά σου)...

—Και πραγματικά, κύριοι, τελεί-ωας ο γέρο-υπηρέτης, κάθε φορά που ένα μέλος της οικογένειας των Με-κλεμπούργκ τολμάει νάρθη εδώ και να μείνη έστω και μία μέρα, εμφανίζεται μπροστά του ο 'Ακεφάλος 'Ιπποτης.

Και τώρα έπιτρέψτε μου ν' άποσυρ-θώ, γιατί δεν τολμώ να τόν άντικρύ-σω. Σε λίγο θά τόν ιδήτε!...

Και ο γέρο υπηρέτης έφυγε περι-τρώς. Οι φοιτητάι έτοιμάσθηκαν να γελίσουν με τους φόβους του, αλλά τή γέλιο πάγως άξαφνα στή χείλη τους. Τή στιγμή που ο υπηρέτης έ-βγαине απ' τή μία πόρτα της πινακο-θήκης, στο άνοιγμα της άπέναντι πόρ-τας παρουσιάστηκε ένας άκεφάλος άν-θρωπος ντυμένος με μία σιδερένια πα-νοπλία, ο όποιος διευδύνθηκε προς τή μέρας των φοιτητών, κρατώντας στα χέρια του ένα μεγάλο άσημένιο πιάτο μ' ένα κεφαλί μέσα! Παρ' όλη τή ταρχή τους, οι φοιτητάι είδαν καλά τήν αναλογίη κλίσις ενός ποδός σε ύψος 7 μόνον ποδών. Γι' αυτό λόγο αυτό όποιος κυτάζει αυτόν τόν πύργο καταλαμβάνεται από πολύ μεγαλειότερο φόβο και τρόμο, παρά όταν κυτάξη τόν κεκλιμένο πύρ-γο της Πίζας. Όλοι δέ όσοι ά-νεβαίνουν σ' αυτόν δέ μπορούν να κυριαρχήσουν του έαυτού των και να κατανικήσουν την πρώτη φοβε-ρή εντύπωσι, ή όποια τόν κάνει δι-αρκώς να νομίζει ότι ο πύργος κιν-δυνεύει να γκρεμισθή από την μία στιγμή στην άλλη.

»Ο φόβος όμως αυ-τός είναι άδικαιολόγη-τος τόσο μάλλον, έφ' όσον έτέραςαν επτά αιώνας από τότε που ο πύργος έλαβε αυτή την κλίσι και όμως φαίνεται ότι στέκει πε-ρίφηρα στα πόδια του κι' ότι δεν έχει κανένα

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΚΕΚΛΙΜΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΦΙΛΛΥ

Υπάρχουν πολλοί κεκλιμένοι πύργοι στον κόσμο, από τους ό-ποιους όμως γνωστός σε μ'ας τους Έλληνας από τις σχολικές Φυσικές Ιστορίες είναι μόνον ο κεκλιμένος πύργος της Πίζας. Οι περιεργοι αυτοί πύργοι όφείλουν την κλίσι τους είτε στο ότι τά θεμελίω τους έπαθαν καθίζησι από μία μόνον με-ριά, είτε στο ότι οι ίδιοι οι αρχιτέ-κτονες που τους κατεσκεύασαν τους έκαναν έτσι στεραβός εκ προθέ-σεως και ύστερα από πολλούς μα-θηματικούς ύπολογισμούς.

Τέτοιον κεκλιμένο πύργο είναι ο πύργος του χωριού Τεράν στο Τυρόλο, ο πύργος του Γκελνχάου-ζεν στην Γερμανία και ο πύργος του άνακτόρου Καίρφυλλυ στην κο-μητεία Γυλαμοργκάνσας της Ου-αλλίας. Αυτός είναι όχι μόνον ο πι-ό άνδιαφέρων, αλλά ιστορικής άπόψι-ας, αλλά κι' ο πιο κεκλιμένος από όλους. Γιατί, ενώ ο πύργος της Πί-ζας ο όποιος έχει ύψος 180 ποδών, έχει κλίσι 15 πο-δών, ο πύργος του Καίρφυλλυ με ύ-ψος 77 ποδών, δηλαδή, ενώ στον πρώτον άναλογεί κλίσις ενός ποδός σε ύψος 12 ποδών, στον δευ-τερο αναλογεί κλίσις ενός ποδός σε ύψος 7 μόνον ποδών. Γι' αυτό λόγο αυτό όποιος κυτάζει αυτόν τόν πύργο καταλαμβάνεται από πολύ μεγαλειότερο φόβο και τρόμο, παρά όταν κυτάξη τόν κεκλιμένο πύρ-γο της Πίζας. Όλοι δέ όσοι ά-νεβαίνουν σ' αυτόν δέ μπορούν να κυριαρχήσουν του έαυτού των και να κατανικήσουν την πρώτη φοβε-ρή εντύπωσι, ή όποια τόν κάνει δι-αρκώς να νομίζει ότι ο πύργος κιν-δυνεύει να γκρεμισθή από την μία στιγμή στην άλλη.

»Ο φόβος όμως αυ-τός είναι άδικαιολόγη-τος τόσο μάλλον, έφ' όσον έτέραςαν επτά αιώνας από τότε που ο πύργος έλαβε αυτή την κλίσι και όμως φαίνεται ότι στέκει πε-ρίφηρα στα πόδια του κι' ότι δεν έχει κανένα

Ο άκεφάλος άνθρωπος κρατούσε στα χέρια του ένα μεγάλο δισκο, μέσα στον όποιο όληχε ένα κεφαλί

λο από το ύψος του πύργου. Η ά-νάλυσις του μετάλλου γινόταν μέ-σα στα θαθεία υπόγεια που ευρί-σκοντο στην βορεινή πλευρά του πύργου. Η 'Ισαβέλλα μόλις τή έ-μαθε αυτό, έδωσε διαταγή να χύ-σουν όσο το δυνατόν περισσότερα νερά μέσα στα υπόγεια ώστε να σβύσουν την φωτιά του καζανιού. Οι στρατιώτες δέχθηκαν με μεγα-λή ευχαρίστησι αυτή την διαταγή και πραγματικώς έχυσαν μέσα στα υπόγεια τόσο νερό, τό όποιον έβγα-ζαν από την τάφρο του πύργου με κουβάδες, ώστε σε λίγο όχι μόνον ή φωτιά είχε σβύσει, αλλά πλημύρι-σε άκόμη και τή καζάνι που ήταν γεμάτο βραστό μέταλλο.

Αυτή όμως ή έαφνική ψυχρο-λουσία φαίνεται ότι δεν άρεσε ούτε στο καζάνι, ούτε στο περιεχόμενό του. Σε λίγη ώρα λοι-πόν άκούστηκε ένας έκ-καφαντικός θόρυβος, συνοδευόμενος από μία τρομερή έκρηξι, ή ό-ποια έστοίχισε τήν ζωή σε πολλούς άνθρώπους που ευρίσκοντο κοντά.

»Όταν πέρασε ή πρώ-τη στιγμή της ταρα-χής και διελύθησαν τά

πυκνά νέφη του ατμού και της σκό-νης που έσκέπαιαν δια γύρω, τότε ο πύργος φάνηκε στην θέσι που έχει και τώρα, δηλαδή στεραβός. Μόνον ή νοτία πλευρά του στήρι-ζόταν στην γή και βρισκόταν ένω-μένη με τή θεμέλια, ή βορεία ήταν σκωμένη στον άέρα. Οι έκτρες δ-μως της νοτίας πλευράς ήταν τόσο καλά ένωμένες μεταξύ τους ώστε κρατούσαν μονάχες τους τήν πελω-ρία οικοδομή και δημιούργησαν έτσι ένα φαινόμενο που προκαλεί τόν θαυμασμό γενούν άνθρώπων.

»Η 'Ισαβέλλα, ή όποια άκούγοντας τήν άπρόδοτη έκρηξι, νό-μιζε πως είχε πετύχει τόν σκοπό της και πως είχε έξοντώσει πια τόν σύζυγό της και τους διαδού-χους, αίσθανθηκε μεγάλη άπογοή-τευσι, γιατί και αυτοί επέζησαν της καταστροφής όπως και ο πύργος τους.

»Όστόσο ύστερ' από ένα χρόνο έ-βαλε και έδολοφόνησαν τόν δυστυ-χισμένο βασιλέα και είδε έτσι τις έ-πιθυμίες της να εκπληρώνονται με τήν άνοδο στο θρόνο της 'Αγγλίας του δεκαπενταετούς παιδιού της.

»Όταν ο δυστυχισμέ-νος βασιλεύς της 'Αγγλίας Κάρο-λος έξεθρονίσθη από τήν γυναίκα του κι' από τους βαρώνους που είχαν ταχθή με τή μέρας της, κατέ-φυγε στην Ουαλλία και ζήτησε με τους διαδούχους του καταφύγιο στο ό-χυρωμένο άνάκτορο του Καίρφυλ-λυ. Η φιλόδοξη βασίλισσα 'Ισα-βέλλα ή όποια δεν συγχωρούσε στον σύζυγό της τό ότι τόν είχε νι-κήσει τό 1314 ο βασιλεύς της Σκω-τίας Ροβέρτος Βρύκος, έπολιορκή-σε τό 1326 τό άνάκτορο του Καίρ-φυλλυ. Οι πολιορκούμενοι όμως έ-δειξαν έξαιρετικόν θάρρος και έ-σκότωσαν πολλούς από τους πο-λιορκητάς, όλ-χ-νοντάς τους στα κεφάλια τους ά-ναλυμένο μέταλ-λο από το ύψος του πύργου. Η ά-νάλυσις του μετάλλου γινόταν μέ-σα στα θαθεία υπόγεια που ευρί-σκοντο στην βορεινή πλευρά του πύργου. Η 'Ισαβέλλα μόλις τή έ-μαθε αυτό, έδωσε διαταγή να χύ-σουν όσο το δυνατόν περισσότερα νερά μέσα στα υπόγεια ώστε να σβύσουν την φωτιά του καζανιού. Οι στρατιώτες δέχθηκαν με μεγα-λή ευχαρίστησι αυτή την διαταγή και πραγματικώς έχυσαν μέσα στα υπόγεια τόσο νερό, τό όποιον έβγα-ζαν από την τάφρο του πύργου με κουβάδες, ώστε σε λίγο όχι μόνον ή φωτιά είχε σβύσει, αλλά πλημύρι-σε άκόμη και τή καζάνι που ήταν γεμάτο βραστό μέταλλο.

Αυτή όμως ή έαφνική ψυχρο-λουσία φαίνεται ότι δεν άρεσε ούτε στο καζάνι, ούτε στο περιεχόμενό του. Σε λίγη ώρα λοι-πόν άκούστηκε ένας έκ-καφαντικός θόρυβος, συνοδευόμενος από μία τρομερή έκρηξι, ή ό-ποια έστοίχισε τήν ζωή σε πολλούς άνθρώπους που ευρίσκοντο κοντά.

»Όταν πέρασε ή πρώ-τη στιγμή της ταρα-χής και διελύθησαν τά

πυκνά νέφη του ατμού και της σκό-νης που έσκέπαιαν δια γύρω, τότε ο πύργος φάνηκε στην θέσι που έχει και τώρα, δηλαδή στεραβός. Μόνον ή νοτία πλευρά του στήρι-ζόταν στην γή και βρισκόταν ένω-μένη με τή θεμέλια, ή βορεία ήταν σκωμένη στον άέρα. Οι έκτρες δ-μως της νοτίας πλευράς ήταν τόσο καλά ένωμένες μεταξύ τους ώστε κρατούσαν μονάχες τους τήν πελω-ρία οικοδομή και δημιούργησαν έτσι ένα φαινόμενο που προκαλεί τόν θαυμασμό γενούν άνθρώπων.

»Η 'Ισαβέλλα, ή όποια άκούγοντας τήν άπρόδοτη έκρηξι, νό-μιζε πως είχε πετύχει τόν σκοπό της και πως είχε έξοντώσει πια τόν σύζυγό της και τους διαδού-χους, αίσθανθηκε μεγάλη άπογοή-τευσι, γιατί και αυτοί επέζησαν της καταστροφής όπως και ο πύργος τους.

»Όστόσο ύστερ' από ένα χρόνο έ-βαλε και έδολοφόνησαν τόν δυστυ-χισμένο βασιλέα και είδε έτσι τις έ-πιθυμίες της να εκπληρώνονται με τήν άνοδο στο θρόνο της 'Αγγλίας του δεκαπενταετούς παιδιού της.

»Όταν ο δυστυχισμέ-νος βασιλεύς της 'Αγγλίας Κάρο-λος έξεθρονίσθη από τήν γυναίκα του κι' από τους βαρώνους που είχαν ταχθή με τή μέρας της, κατέ-φυγε στην Ουαλλία και ζήτησε με τους διαδούχους του καταφύγιο στο ό-χυρωμένο άνάκτορο του Καίρφυλ-λυ. Η φιλόδοξη βασίλισσα 'Ισα-βέλλα ή όποια δεν συγχωρούσε στον σύζυγό της τό ότι τόν είχε νι-κήσει τό 1314 ο βασιλεύς της Σκω-τίας Ροβέρτος Βρύκος, έπολιορκή-σε τό 1326 τό άνάκτορο του Καίρ-φυλλυ. Οι πολιορκούμενοι όμως έ-δειξαν έξαιρετικόν θάρρος και έ-σκότωσαν πολλούς από τους πο-λιορκητάς, όλ-χ-νοντάς τους στα κεφάλια τους ά-ναλυμένο μέταλ-λο από το ύψος του πύργου. Η ά-νάλυσις του μετάλλου γινόταν μέ-σα στα θαθεία υπόγεια που ευρί-σκοντο στην βορεινή πλευρά του πύργου. Η 'Ισαβέλλα μόλις τή έ-μαθε αυτό, έδωσε διαταγή να χύ-σουν όσο το δυνατόν περισσότερα νερά μέσα στα υπόγεια ώστε να σβύσουν την φωτιά του καζανιού. Οι στρατιώτες δέχθηκαν με μεγα-λή ευχαρίστησι αυτή την διαταγή και πραγματικώς έχυσαν μέσα στα υπόγεια τόσο νερό, τό όποιον έβγα-ζαν από την τάφρο του πύργου με κουβάδες, ώστε σε λίγο όχι μόνον ή φωτιά είχε σβύσει, αλλά πλημύρι-σε άκόμη και τή καζάνι που ήταν γεμάτο βραστό μέταλλο.

Αυτή όμως ή έαφνική ψυχρο-λουσία φαίνεται ότι δεν άρεσε ούτε στο καζάνι, ούτε στο περιεχόμενό του. Σε λίγη ώρα λοι-πόν άκούστηκε ένας έκ-καφαντικός θόρυβος, συνοδευόμενος από μία τρομερή έκρηξι, ή ό-ποια έστοίχισε τήν ζωή σε πολλούς άνθρώπους που ευρίσκοντο κοντά.

»Όταν πέρασε ή πρώ-τη στιγμή της ταρα-χής και διελύθησαν τά

πυκνά νέφη του ατμού και της σκό-νης που έσκέπαιαν δια γύρω, τότε ο πύργος φάνηκε στην θέσι που έχει και τώρα, δηλαδή στεραβός. Μόνον ή νοτία πλευρά του στήρι-ζόταν στην γή και βρισκόταν ένω-μένη με τή θεμέλια, ή βορεία ήταν σκωμένη στον άέρα. Οι έκτρες δ-μως της νοτίας πλευράς ήταν τόσο καλά ένωμένες μεταξύ τους ώστε κρατούσαν μονάχες τους τήν πελω-ρία οικοδομή και δημιούργησαν έτσι ένα φαινόμενο που προκαλεί τόν θαυμασμό γενούν άνθρώπων.

»Η 'Ισαβέλλα, ή όποια άκούγοντας τήν άπρόδοτη έκρηξι, νό-μιζε πως είχε πετύχει τόν σκοπό της και πως είχε έξοντώσει πια τόν σύζυγό της και τους διαδού-χους, αίσθανθηκε μεγάλη άπογοή-τευσι, γιατί και αυτοί επέζησαν της καταστροφής όπως και ο πύργος τους.

»Όστόσο ύστερ' από ένα χρόνο έ-βαλε και έδολοφόνησαν τόν δυστυ-χισμένο βασιλέα και είδε έτσι τις έ-πιθυμίες της να εκπληρώνονται με τήν άνοδο στο θρόνο της 'Αγγλίας του δεκαπενταετούς παιδιού της.

»Όταν ο δυστυχισμέ-νος βασιλεύς της 'Αγγλίας Κάρο-λος έξεθρονίσθη από τήν γυναίκα του κι' από τους βαρώνους που είχαν ταχθή με τή μέρας της, κατέ-φυγε στην Ουαλλία και ζήτησε με τους διαδούχους του καταφύγιο στο ό-χυρωμένο άνάκτορο του Καίρφυλ-λυ. Η φιλόδοξη βασίλισσα 'Ισα-βέλλα ή όποια δεν συγχωρούσε στον σύζυγό της τό ότι τόν είχε νι-κήσει τό 1314 ο βασιλεύς της Σκω-τίας Ροβέρτος Βρύκος, έπολιορκή-σε τό 1326 τό άνάκτορο του Καίρ-φυλλυ. Οι πολιορκούμενοι όμως έ-δειξαν έξαιρετικόν θάρρος και έ-σκότωσαν πολλούς από τους πο-λιορκητάς, όλ-χ-νοντάς τους στα κεφάλια τους ά-ναλυμένο μέταλ-λο από το ύψος του πύργου. Η ά-νάλυσις του μετάλλου γινόταν μέ-σα στα θαθεία υπόγεια που ευρί-σκοντο στην βορεινή πλευρά του πύργου. Η 'Ισαβέλλα μόλις τή έ-μαθε αυτό, έδωσε διαταγή να χύ-σουν όσο το δυνατόν περισσότερα νερά μέσα στα υπόγεια ώστε να σβύσουν την φωτιά του καζανιού. Οι στρατιώτες δέχθηκαν με μεγα-λή ευχαρίστησι αυτή την διαταγή και πραγματικώς έχυσαν μέσα στα υπόγεια τόσο νερό, τό όποιον έβγα-ζαν από την τάφρο του πύργου με κουβάδες, ώστε σε λίγο όχι μόνον ή φωτιά είχε σβύσει, αλλά πλημύρι-σε άκόμη και τή καζάνι που ήταν γεμάτο βραστό μέταλλο.

Αυτή όμως ή έαφνική ψυχρο-λουσία φαίνεται ότι δεν άρεσε ούτε στο καζάνι, ούτε στο περιεχόμενό του. Σε λίγη ώρα λοι-πόν άκούστηκε ένας έκ-καφαντικός θόρυβος, συνοδευόμενος από μία τρομερή έκρηξι, ή ό-ποια έστοίχισε τήν ζωή σε πολλούς άνθρώπους που ευρίσκοντο κοντά.

»Όταν πέρασε ή πρώ-τη στιγμή της ταρα-χής και διελύθησαν τά

πυκνά νέφη του ατμού και της σκό-νης που έσκέπαιαν δια γύρω, τότε ο πύργος φάνηκε στην θέσι που έχει και τώρα, δηλαδή στεραβός. Μόνον ή νοτία πλευρά του στήρι-ζόταν στην γή και βρισκόταν ένω-μένη με τή θεμέλια, ή βορεία ήταν σκωμένη στον άέρα. Οι έκτρες δ-μως της νοτίας πλευράς ήταν τόσο καλά ένωμένες μεταξύ τους ώστε κρατούσαν μονάχες τους τήν πελω-ρία οικοδομή και δημιούργησαν έτσι ένα φαινόμενο που προκαλεί τόν θαυμασμό γενούν άνθρώπων.

»Η 'Ισαβέλλα, ή όποια άκούγοντας τήν άπρόδοτη έκρηξι, νό-μιζε πως είχε πετύχει τόν σκοπό της και πως είχε έξοντώσει πια τόν σύζυγό της και τους διαδού-χους, αίσθανθηκε μεγάλη άπογοή-τευσι, γιατί και αυτοί επέζησαν της καταστροφής όπως και ο πύργος τους.

»Όστόσο ύστερ' από ένα χρόνο έ-βαλε και έδολοφόνησαν τόν δυστυ-χισμένο βασιλέα και είδε έτσι τις έ-πιθυμίες της να εκπληρώνονται με τήν άνοδο στο θρόνο της 'Αγγλίας του δεκαπενταετούς παιδιού της.

»Όταν ο δυστυχισμέ-νος βασιλεύς της 'Αγγλίας Κάρο-λος έξεθρονίσθη από τήν γυναίκα του κι' από τους βαρώνους που είχαν ταχθή με τή μέρας της, κατέ-φυγε στην Ουαλλία και ζήτησε με τους διαδούχους του καταφύγιο στο ό-χυρωμένο άνάκτορο του Καίρφυλ-λυ. Η φιλόδοξη βασίλισσα 'Ισα-βέλλα ή όποια δεν συγχωρούσε στον σύζυγό της τό ότι τόν είχε νι-κήσει τό 1314 ο βασιλεύς της Σκω-τίας Ροβέρτος Βρύκος, έπολιορκή-σε τό 1326 τό άνάκτορο του Καίρ-φυλλυ. Οι πολιορκούμενοι όμως έ-δειξαν έξαιρετικόν θάρρος και έ-σκότωσαν πολλούς από τους πο-λιορκητάς, όλ-χ-νοντάς τους στα κεφάλια τους ά-ναλυμένο μέταλ-λο από το ύψος του πύργου. Η ά-νάλυσις του μετάλλου γινόταν μέ-σα στα θαθεία υπόγεια που ευρί-σκοντο στην βορεινή πλευρά του πύργου. Η 'Ισαβέλλα μόλις τή έ-μαθε αυτό, έδωσε διαταγή να χύ-σουν όσο το δυνατόν περισσότερα νερά μέσα στα υπόγεια ώστε να σβύσουν την φωτιά του καζανιού. Οι στρατιώτες δέχθηκαν με μεγα-λή ευχαρίστησι αυτή την διαταγή και πραγματικώς έχυσαν μέσα στα υπόγεια τόσο νερό, τό όποιον έβγα-ζαν από την τάφρο του πύργου με κουβάδες, ώστε σε λίγο όχι μόνον ή φωτιά είχε σβύσει, αλλά πλημύρι-σε άκόμη και τή καζάνι που ήταν γεμάτο βραστό μέταλλο.

Αυτή όμως ή έαφνική ψυχρο-λουσία φαίνεται ότι δεν άρεσε ούτε στο καζάνι, ούτε στο περιεχόμενό του. Σε λίγη ώρα λοι-πόν άκούστηκε ένας έκ-καφαντικός θόρυβος, συνοδευόμενος από μία τρομερή έκρηξι, ή ό-ποια έστοίχισε τήν ζωή σε πολλούς άνθρώπους που ευρίσκοντο κον

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

του PAUL PIONIS

ΤΑΝ τὸ βράδυ τῆς 10 'Ιανουαρίου 1871. Μία γοργά, καθισμένη σ' ἕνα σκαμνί, μπῆρε στὸ παράθυρό ἐνός μικροῦ σπιτιοῦ, σ' ἕνα χωρὶ τῆς Γαλλίας, ὅταν τὸ μαλλί τῆς στὸ θωρακίστο φῶς τῆς ἐσπέρας. Κάθε τόσο ἡ γοργά σταματοῦσε τὴ δουλειά της καὶ ἄκουγε τὸ δυνατό ἀέρα ποὺ σοῦριζε μὲς στὸ τζάκι. Τότε, τὸ γεροντικό κορμί της ἀντηρῖγαν καὶ στὸν οὐσιώδη πόνο τῆς διαβάζονταν μὴ ἀπερίγραπτη ἀγωνία.

Τὸ δωμάτιο ἦταν πολὺ φτωχικὸ ἐπιπλωμένο. Στὴ μέση βρισκόταν ἕνα ὄβινο τραπέζι, χωρὶς τραπέζοι, μὲ δύο πιτὰ καὶ δύο ποτήρια. Στους τοίχους κρεμόντουσαν μερικὲς παλιές εἰκόνες, χωρὶς τζάμι, μαυρισμένες ἀπὸ τὴ σκὴν. Σὲ μιὰ γωνιά ἦταν χαμένο, μὲ στὸν τοίχο, ἕνα κρεβάτι μὲ καθαρό προσκεφάλι. Ἡ παλιὰ ὀδὴν πόρτα, ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο, τρανταζόταν ὀδυνηρὰ κάθε τόσο ἀπὸ τὸ δυνατό ἀέρα, ποὺ χτυποῦσε μὲ λύσσα ἀπάνω της. Τὰ τζάμια ἐτρικαν παραπονετικά σὰ δὴν παράθυρα. Χαλασμοὶ κόσμου γίνονταν ἔξω ἐκεῖνο τὸ βράδυ!...

Ἡ γοργά φανόταν πολὺ ἀνήλικη. Ὁ γυῖός της ὁ 'Ιάκωβος, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πρῶτο γιὰ ἕνα κοντινὸ χωριό, δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Ποῦ νὰ εἶχε μείνει ἄραγε; Ἡ φτωχὴ μητέρα ἔτρεμε γιὰ τὴ ζωὴ του. Ἦταν χῆρα καὶ τῆς εἶχαν πεθάνει ὡς τότε τέσσερα ἄλλα ἀγρία. Ὁ μόνος τῆς εἶχε μείνει ἦταν ὁ 'Ιάκωβος, αὐτὸς ἦταν τὸ μοναδικὸ ἀποκοῦπι τῆς ἡ μόνη παρηγοριά των γηραιῶν της. Μὰ ὁ 'Ιάκωβος εἶχε πάρει τὸν κακὸ τὸ δρόμο καὶ ἡ φτωχὴ μητέρα του φοβόταν πολὺ μὴν εἶναι ἄσχημο τέλος, μὲ τὴν ἀσυντὴ καὶ παραλυμένη ζωὴ ποὺ ἔκανε. Εἶχε φάει κιόλας τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὰς οἰκονομίας της, μὴτέρας του καὶ, ὅπως πῆγαινε, εἶχε σκοπὸ νὰ τῆς φάει καὶ τὸ σπιτάκι της καὶ νὰ τὴν ἀφήσει στοὺς πέντε ἄνους.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ 'Ιάκωβος εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπιτὶ πρωί-πρωί, γιὰ νὰ παρῇ σ' ἕνα κοντινὸ χωριὸ καὶ νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸν πόλεμο. Μὰ ἡ γοργά εἶχε ἀκούσει πολλοὺς πυροβολισμοὺς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ φοβόταν μὴπως ὁ γυῖός της ἔπαθε τίποτα... Ἄν ἔλαβε μέρος σὲ καμμιὰ μάχη; Τὸν ἔτρεμε γιὰ νευρικό καὶ ἐνθουσιώδη... Ἄν ἐμπλεξέει μὲ τίποτα Γάλλους στρατιώτες καὶ τοῦ ἔδωσαν κανένα ὅπλο γιὰ νὰ πᾶν καὶ αὐτὸς νὰ πολεμήσῃ τοὺς Πρώσους; Ὅλα τὰ ἀπὸρροια, ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα, ἀπὸ τὸν ἄνιστο τὸ γυῖό της. Δὲν εἶχε ἀκόμα τὰ δεκάτη, μὰ ἦταν ἀπότομος καὶ θαρραλέος σὰν μεγάλος ἄνθρωπος.

Καὶ ἡ φτωχὴ ἡ μητέρα ἐξακολούθησε νὰ ὑψαίνει τὴ φωνή της τοῦ γυῖου της. Τὰ γεροντικά της χεῖρα ἔτρεμαν καὶ τὰ μάτια της δὲν ἔβλεπαν πρὸς τὸν καλὸ. Εἶχε χρεῖς τόσα δάχρυα στὴ ζωὴ της!... Καὶ τώρα, στὰ γεροντικά, ἐκλινει μὲς μὲς ὅλες τὰς μανιέρας ποὺ εἶχαν στείλει τὰ παιδιὰ τους στὸν πόλεμο. Ἐκείνη δὲν εἶχε βέβαια παιδιὰ στὸ μέτοπο — ὁ 'Ιάκωβος τῆς ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρὸς

καὶ δὲν τὸν εἶχαν πάρει στρατιώτη — μὰ ἔτρεμε τὸν πόνο τῆς μάνας, ὅταν τῆς παῖνον ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί της γιὰ νὰ τὸ στείλουν στὸ μακελειό.

Ἡ ὥρα παρνοῦσε καὶ ὁ 'Ιάκωβος ἀκόμα δὲν φανόταν.

Ἡ γοργά, γιὰ νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ταραχὴ της, ἄφισε τὸν κλωστή της καὶ ἄρχισε νὰ κἀν διάφορες μικροδουλειὲς μὲς στὸ δωμάτιο. Ἐξάφνα ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τέντωσε τὸ αὐτί της. Εἶχε ἀκούσει, μέσα ἀπὸ τὸ τζάκι, ἀκαθόριστο θόρυβο φωνῶν. Μήπως ἦταν ὁ 'Ιάκωβος; Πῆγε καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα. Τότε ἄκουσε πράγματι εὐδιάκριτα τὴ φωνὴ τοῦ 'Ιακώβου, ἀνακαταμένη ὅμως μὲ ἄλλες ἀγνωστες φωνές καὶ μὲ θόρυβο σπληνῶν καὶ σπαθῶν ποὺ χτυποῦσαν στὶς ἀνυψώμενες πέτρες τοῦ στενοῦ δρόμου. Ἡ γοργά δὲν ἄνοιξε περισσότερο τὴν πόρτα. Στάθηκε ἐκεῖ — περιέργη καὶ τρομαγμένη — καὶ ἄρχισε ν' ἀκουγνέσκει. Σὲ λίγο ἄκουσε τὸν 'Ιάκωβο ποὺ φωνότανε σὰν μεθυσμένος, νὰ λέει μὲ φωνὴ ποὺ ἐτραυλίζε:

— Δώστε μου ἀκόμα εἰκοσι φράγκα καὶ θὰ σὰς ὁδηγήσω μέσα ἀπὸ τὰ δάση.

— Δὲν θὰ σοῦ δώσω πεντάρα παραπάνω! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀπτόμου τὸ βράδυ!...

Ὁ 'Ιάκωβος ἔπεσε κάτω καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπ' τὸν πόνο...

μὴ φωνὴ μὲ ξενικὴ προφορά. Θὰ πάρος μονάχα ἐκεῖνα ποὺ συμφορῶνται... Καὶ τώρα, ἐμπρός! ὁδηγήσε' νας στὸ μέρος ποὺ ἔξεραι, εἰδήμῃ θὰ διατάξω νὰ σὲ τυφεκίσουν σάν σκυλὶ!

— Μὴ μοῦ κάνεις τὸν παλληκαριό! εἶπε ὁ 'Ιάκωβος. Ἐχεῖς μαζὶ σου ὡπλιμένους στρατιώτες; καὶ αὐτὸ μοῦ μιλᾷς; ἔτσι... Μὰ τί φαντάστηκες, ὅτι γιὰ 200 φράγκα μονάχα θὰ σὰς προδώσω τοὺς Γάλλους; Μονάχα αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ!...

— Ἀρνέσαι λοιπόν; Ἡ γοργά ἄκουσε τὸν ἐλαφρὸ κρότο ἐνός πιστολιοῦ, ποὺ τοῦ σήκωσαν τὸ λῶκος.

— Ἀσε τ' ἀστεία, σὲ παρακαλῶ, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ 'Ιακώβου. Τί τὸ χρειάζεσαι τὸ ἐπικίνδυνον ἀπὸ παιγνίδι... Ὅλεις λοιπὸν μὲς σὲ δὴν ἔχω ἀπὸ τὸν ποὺ σύντομο δρόμο γιὰ νὰ ἐπιτεθῇς στοὺς Γάλλους ἀπὸ πίσω;

— Ναί. Καὶ ἂς κάνουμε σύντομα, γιὰτὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε. Μὰ γιατί δὲν μοῦ δίνεις ἀκόμα εἰκοσι φράγκα, νὰ τὰ πῶ καὶ αὐτὰ στὸν υγιᾶ σου;

— Δὲν σοῦ ἔφτασε τὸ κρασί ποὺ ἔχεις;... Ἀς εἶναι ὅμως, πᾶρε εἰκοσι φράγκα ἀκόμα... Καὶ τώρα, δρόμο.

— Δὲν λεπτὰ. Ἀφῆστε με προσηγομένως νὰ πάω στὸ σπιτὶ μου —

νὰ, τὸ σπιτὶ μου εἶναι αὐτὸ ἔδω, ποὺ βλέπετε μπροστά σας — ν' ἀφίσω τὰ λεπτὰ στὴ γοργά μου, καὶ ὕστερα σὰς ἀκολουθῶ.

— Ἀς γίνῃ καὶ ἔτσι... Κόττα ὅμως: μὴ δοκιμάσῃς νὰ μᾶς τὸ σκάσης, γιατί ἀλλοιμονό σου!...

Ἡ γοργά ἄκουσε τότε τὸ γυῖό της νὰ πλησιάζῃ, παραπατώντας ἀπὸ τὸ μεθύσι. Ἐκείνος τὴν πόρτα καὶ στάθηκε περιμένοντας: μὲ μάτια ὀρθάνοιχα, μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοήν.

Ἄλλοιμονο! δὲν τῆς ἔμενε παιδιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία! Ὁ 'Ιάκωβος τῆς ἤβλεπε νὰ προβάσῃ τὴν πατρίδα του στοὺς Πρώσους!... Ἦταν ἔτοιμος, γιὰ διακρίσει εἰκοσι φράγκα, νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς Πρώσους, τοὺς μισητοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας του, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἀπὸ πίσω στοὺς Γάλλους.

Μὰ τί τέρας ἦταν αὐτό!... Πῶς μπόρεσε νὰ κἀν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα! Ὅχι ὅμως! Δὲν θὰ πῆγαινε! Δὲν θὰ ἔκανε αὐτὴν τὴν ἀτιμία! Ὅθι τὸν ἐμπόδιζε ἡ μητέρα του! Ὅσο τὸν ἔβλεπε μονάχα ταυτέλῃ, μέθυσο καὶ σπᾶταλο, δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα — ἀδιάφορος ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς μάτορας ἐν τὸν πόνο. Μὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν δῇ καὶ προδότη τῆς πατρίδας του! Νὰ τὴ δείχνουνε μὲ τὸ δάχτυλο ἀργότερα καὶ νὰ λέει: Νὰ ἡ μητέρα τοῦ 'Ιουδα!... Ἀ. ὅχι!

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ρολοὶ του.

Ὁ 'Ιάκωβος κύτταξε μὴ τὸν ἀξιωματικό καὶ μὴ τὴν μητέρα του, μὲ τὸ ἀποδρακωμένο ὄμας τῶν μεθυσμένων ποὺ προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν κατὶ πολὺ δυσκολονόητο, ποὺ ἀπαται ἔρεμῃ σκάψι. Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἐσκυψε μπρὸς στὸν ἀξιωματικό καὶ μάλεψε ἕνα-ἕνα τὰ νομίσματα ποὺ εἶχε πετάξει ἡ μητέρα του, λέγοντας:

— Μία στιγμὴ νὰ μαζέψω τὰ λεπτὰ καὶ ἔρχομαι.

— Τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας σὰς μένουν ἀκόμα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ὅταν τὰ μάλεψε, τὰ ξανάφανε στὸ τραπέζι. Μὰ ἡ μητέρα του εἶχε πηδήσει, σὲ μεταξὺ, σάν θύμια στὴν πόρτα. Καὶ ὅταν ὁ γυῖός της ἔκανε νὰ περάσῃ — γιὰ νὰ πᾶν νὰ προδώσῃ τοὺς Γάλλους — ἐκείνη τοῦ ἔφραξε τὸ πέρασμα. Ἦταν ὑπεροχὴ, μὲ τὰ γκροῖα ἀνακατωμένα μαλλιά της, μὲ τὰ λαμπρὰ μάτια της, μὲ τὰ χεῖρά της ποὺ ἔτρεμαν.

— Ὅχι! δὲν θὰ πᾶς! τοῦ φώναξε. Δὲν θὰ βγῇς ἀπὸ δῶ!...

— Τρία λεπτὰ ἀκόμα μένουν! εἶπε ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ 'Ιάκωβος ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος.

— Ἐλα, μητέρα, μὴν κάνεις ἔτσι! Ἀφήσε με νὰ φύγω. Ὅλεις νὰ μᾶς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς ὁ ἀξιωματικός; Ἐἴνε ικανὸς νὰ τὸ κἀν.

— Δὲν θὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ, ἐλκενέ! ἐπανάλαβε δυνατώτερα ἡ μητέρα του. Δὲν θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγῃς!...

— Δὲν λεπτὰ τῆς ὥρας μένουν ἀκόμα! — ἀκούστηκε καὶ πάλι ἀτάραχη ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ 'Ιάκωβος ἔφριξε τίς γροθιές του μὲ λύσσα.

— Μὰ, κύριε ἀξιωματικέ, ποῦ φώναζε, τὸ βλέπεις καὶ μόνος σου πῶς δὲν φταῖω ἐγώ. Ἐγὼ θέλω νὰ σὰς ἀκολουθήσω, νὰ δὲν μ' ἀφίγει ἡ μητέρα μου. Δὲν λες στοὺς στρατιώτες σου νὰ τὴν πιάσουν μὴ στιγμῇ;

— Ἀτιμὲ! ἐδουλήθη ἡ μητέρα του καὶ ὁρμώντας μὲς στὸ δωμάτιο πῆρε κατὰ τὸ τραπέζι, τὸ ἔκρυψε πίσω

Μοῦ ἔδωσαν νὰ πῶ ἀπὸ ἕνα κρασί ἐξαιρετο!...

— Τῆς τὰ λές αὐρὸν βλα αὐτὰ! τὸν δέχοφε τότε ἀπτόμου ὁ Πρώσος; ἀξιωματικός. Πρέπει τώρα νὰ πηγαίνουμε, ἂν θέλουμε νὰ προλάβουμε.

— Καλὰ, καλὰ, ἔρχομαι... Μάλεψε τὰ λεπτὰ, μητέρα... Ἐγὼ πᾶω νὰ κάνω μὴ βόλτα μὲ τὸ φίλο μου ἀπὸ δῶ τὸν ἀξιωματικό.

Ἡ γοργά τότε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἄρπαξε τὰ χρυσὰ νομίσματα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὰ πέταξε μὲ λύσσα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ χτύπησαν τὸν ἀξιωματικό στὸ πρόσωπο.

Ὁ Πρώσος ἔβγαλε μὴ κραυγὴ θυμοῦ καὶ σήκωσε τὸ πιστόλι του στυμμένο, ὅταν τῆς γοργά... Τὸν συνεκράτησε ὅμως ἡ σκέψις ὅτι, ἂν τὴν σκότωνε, ὁ γυῖός της δὲν θὰ δεχότανε τότε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Καὶ κατέβασε τὸ πιστόλι ποὺ ἔφερε. Σὰς εἰδοποιῶ πῶς ἂν δὲν φύγουμε μέσα σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας; θὰ τινάξω στὸν ἀέρα τὰ μυρτὰ καὶ τὸν δύο σας!

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ρολοὶ του.

Ὁ 'Ιάκωβος κύτταξε μὴ τὸν ἀξιωματικό καὶ μὴ τὴν μητέρα του, μὲ τὸ ἀποδρακωμένο ὄμας τῶν μεθυσμένων ποὺ προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν κατὶ πολὺ δυσκολονόητο, ποὺ ἀπαται ἔρεμῃ σκάψι. Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἐσκυψε μπρὸς στὸν ἀξιωματικό καὶ μάλεψε ἕνα-ἕνα τὰ νομίσματα ποὺ εἶχε πετάξει ἡ μητέρα του, λέγοντας:

— Μία στιγμὴ νὰ μαζέψω τὰ λεπτὰ καὶ ἔρχομαι.

— Τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας σὰς μένουν ἀκόμα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ὅταν τὰ μάλεψε, τὰ ξανάφανε στὸ τραπέζι. Μὰ ἡ μητέρα του εἶχε πηδήσει, σὲ μεταξὺ, σάν θύμια στὴν πόρτα. Καὶ ὅταν ὁ γυῖός της ἔκανε νὰ περάσῃ — γιὰ νὰ πᾶν νὰ προδώσῃ τοὺς Γάλλους — ἐκείνη τοῦ ἔφραξε τὸ πέρασμα. Ἦταν ὑπεροχὴ, μὲ τὰ γκροῖα ἀνακατωμένα μαλλιά της, μὲ τὰ λαμπρὰ μάτια της, μὲ τὰ χεῖρά της ποὺ ἔτρεμαν.

— Ὅχι! δὲν θὰ πᾶς! τοῦ φώναξε. Δὲν θὰ βγῇς ἀπὸ δῶ!...

— Τρία λεπτὰ ἀκόμα μένουν! εἶπε ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ 'Ιάκωβος ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος.

— Ἐλα, μητέρα, μὴν κάνεις ἔτσι! Ἀφήσε με νὰ φύγω. Ὅλεις νὰ μᾶς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς ὁ ἀξιωματικός; Ἐἴνε ικανὸς νὰ τὸ κἀν.

— Δὲν θὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ, ἐλκενέ! ἐπανάλαβε δυνατώτερα ἡ μητέρα του. Δὲν θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγῃς!...

— Δὲν λεπτὰ τῆς ὥρας μένουν ἀκόμα! — ἀκούστηκε καὶ πάλι ἀτάραχη ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ 'Ιάκωβος ἔφριξε τίς γροθιές του μὲ λύσσα.

— Μὰ, κύριε ἀξιωματικέ, ποῦ φώναζε, τὸ βλέπεις καὶ μόνος σου πῶς δὲν φταῖω ἐγώ. Ἐγὼ θέλω νὰ σὰς ἀκολουθήσω, νὰ δὲν μ' ἀφίγει ἡ μητέρα μου. Δὲν λες στοὺς στρατιώτες σου νὰ τὴν πιάσουν μὴ στιγμῇ;

— Ἀτιμὲ! ἐδουλήθη ἡ μητέρα του καὶ ὁρμώντας μὲς στὸ δωμάτιο πῆρε κατὰ τὸ τραπέζι, τὸ ἔκρυψε πίσω

της καὶ ξαναπῆγε καὶ στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα.

— Ἐνα λεπτὸ ἔμεινε, τὸ τελευταῖο! ξανάπε ὁ ἀξιωματικός.

Τότε ὁ 'Ιάκωβος χύθηκε πάνω στὴν μητέρα του, μὲ σηκωμένες τίς γροθιές γιὰ νὰ τὴν σπρώξῃ πέρα καὶ νὰ βγῇ ἔξω, ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀξιωματικό. Μὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ ὀπισθοχώρησε μὴ γνοῦντας μὴ φρικαλέα κορυγὴ πόνο καὶ πιάνοντας τὰ μάτια του μὲ τὰ δύο του χεῖρα...

Ἐπειτα καταγῆς καὶ ἄρχισε νὰ κυλιέται οὐρλιάζοντας, σπαράζοντας, μουγκρίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, γεμίζοντας τὰ πάτωμα αἱμάτα!...

— Τὰ μάτια μου! τὰ μάτια μου!... ἔλεγε μὲ βραχνή φωνή...

Τὸ αἷμα ἔτρεχε μὲς ἀπὸ τὰ δάχτυλά του...

Ἡ μητέρα του τοῦ ἔχε χῶσι: τὸ φάλιδι ἀνοίχτο μὲς στὰ μάτια καὶ τοῦ τὰ ἔβγαλε, γιὰ νὰ μὴ δῇ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς Πρώσους, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ προδότης τῆς πατρίδας του!...

— Καὶ τώρα δὴν ἔχεις τίς ἀν βλέπεις τὸ δρόμο, τοῦ εἶπε μὲ ἄγρια φωνή. Ὁ Πρώσος ἀξιωματικός ἔμεινε μὲ ἀνοίχτο τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

Ὅταν ὅμως κατέλαβε τί εἶχε συμβῇ, πλησίασε τὴν δυστυχισμένην τὴν μητέρα, στάθηκε μπροστά της προσοχή, τὴν χαιρέτησε στρατιωτικῶς μὲ μεγάλο σεβασμό, ὕστερα πῆρε τοὺς στρατιώτες του καὶ χάθηκαν μὲς στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. — ἔνω ἡ γοργά ἔπερε πάνω στὸ γυῖό της, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ, μὲ χυμένα τὰ μάτια, καὶ τοῦ γάγγειο τὰ μαλλιά, λέγοντας: — Ἀγ! ποῦνὰς πολὺ, παιδί μου! Τί νὰ σοῦ κάνω, γυῖέ μου, νὰ σοῦ παρᾶσουν οἱ πόνοι;

PAUL PIONIS

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΥΜΑΣΤΟΥ

Κάποιος θαναστής τῆς διασῆμον 'Αγγλίδος ἠθοποιῶ Μπελλά, μὴ θέλοντας νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν ἀσυνκορτίτη θανασιμὸν του, κατὰ τὸν δρόμον νὰ μὴ τὸν παρασκήνιου τοῦ θεάτρου ὅπου ἔπαιζε ἐκείνη καὶ πλησιάζοντας τὴν, τὴν... ἐπλήρησε ξαννάκι στὸν σβέχο! Ἡ ἰδὸς τοῖς, ξαφνιασμένη καὶ καταγανακτισμένη γιὰ τὴν θραυστάτην αὐτὴν ἀπόπειρα, ἐγύρισε καὶ κατέφερε ἕνα λοχυρότατο ῥάπισμα στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου θανασιμοῦ της. Ὁ λόρδος Τινέστερφιλντ, ὁ ὁποῖος παρακολούθησε τὴν παράστασι ἀπὸ κάποιο θεωρεῖο, ἐξέσπασε σὲ ἐνθουσιώδη γελοιοποίημα ὑπὲρ τῆς προσβληθείσης καλλιτέχνιδος, ἀμέσως δὲ τὸν ἐμυμήθησαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι θεαταί.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ὁ ἀντιβασιλεὺς, ποὺ ἔτυχε νὰ παρευρίσκει καὶ αὐτὸς στὸ θέατρο, ἔστειλε τὸν ὑπασπιστὴν του στὸν πρωτότυπο θανασιμὸν τῆς Μπελλά, καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συνγνώμην δημοσίᾳ τὸσον ἀπ' αὐτὴν ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ κοινὸν τοῦ θεάτρου. Ὁ ἔνοχος ὑπήκουσε...

Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένη, ἀπηνειομένη διὰ νόμου ἡ εἰσοδὸς σ' οἰουδήποτε σὰ παρασκήνιαν τῶν θεάτρων ἀνευ ἐδικῆς ἀδείας.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΔΙΑΤΑΡΑΞΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΗΣΥΧΙΑΣ

Οἱ εὐδυμοὶ ἄνθρωποι τοῦ μεσαιῶνος. Αὐστηροὶ νόμοι διὰ τοὺς δουλοῦντας. Ἐξώρυξιν τῶν ὀρθάκων, ὑπεροχίαι, πρότιμα. Τὶ ἔπαυαν δύο ἔργαται. Τὸ χτύπημα τῶν κουδουνιῶν. Κλείσιμο τῶν σκυλῶν μὲς στὰ σπιτία, κλπ.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα οἱ ἄνθρωποι, ἦσαν πολὺ πῶ εὐδυμοὶ καὶ ἀφελεῖς ἀπὸ τοὺς σημερινούς καὶ ἔκαναν πολλὰς φορὰς διάφορα ἀστεία, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἂν ἐγίνοντο σήμερα δὲν θὰ τὰ βρῖσκαμε καθόλου τοῦ γούστου μας. Καὶ τ' ἀστεία ὅμως αὐτὰ ἐπετρέποντο μὲ χρεῖς ἐνὸς ὁρίου. Δὲν μπορούσε κανεὶς, οὔτε καὶ τότε, νὰ κἀν ἀτιμωρητὴ ὅτι τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ ἐνοχλήσῃ ἔτσι τὸν πλησίον του. Προπαντὸς ὅμως ἡ Ἀρχὴ ἐφρόντιζε τότε νὰ μὴ διαταράσσεται ἡ κοινὴ ἡσυχία τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν νύχτα ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους ἢ φασοῖς. Ἐτοίμι μωροῦντο αὐστηρότατα ὅλοι ἱσοῖ ἔκαναν θόρυβο ἢ ἀνησυχία τὴν νύχτα καὶ ἐνοχλοῦσαν τὸν νυκτερινὸ ὕπνον τῶν κατοίκων, μὴ ἂς πόλευσε. Τὸ δημοτικὸν σῆμα ὁ λιοτὴς ἡ Νυρεμβέργης ἐξέδωκε κατὰ τὸ 1430 μὴ διαταραχῇ ἡσυχία εἶχε σκύλλο ἔπρεπε τὴν νύχτα νὰ τὸν κλείνῃ μὲς στὸ σπιτὶ του γιὰ νὰ τὴν θγαίνῃ καὶ γαυγίξῃ ἔξω αὐτοὺς δρόμους. Στὸ 'Αουγκουμπουργκ τὸ 1446 πέντε ἐργάται, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ἦταν χρίστης, ὁ ἄλλος ὑφαντής, καὶ οἱ τρεῖς τελευταῖοι κατασκευασταὶ παντοφλίων, ἐμύλλωσαν ἕνα βράδυ καὶ μὲ τὰ δάχτυλά τους ἐπλήρωσαν μερικὸν δαμάσκηνον ἀπὸ τοῦ ἔτυχε νὰ περνοῦν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸν δρόμον. Συνελήφθησαν ἀμέσως καὶ καταδικάσθησαν εἰς τὸ νὰ τοὺς ἐξαναγοῦν τὰ μάτια. Καὶ οἱ τρεῖς μὲν ἀπὸ αὐτοὺς ἔλαβαν χάρι, ἐνὸς ἡ ἑκείνη ἀκόμη στὴν φυλακὴν, οἱ πρῶταίτοι ὅμως, δηλαδὴ ὁ χρίστης καὶ ὁ ὑφαντής, τυφλώθηκαν πραγματικῶς. Στὸ Μπρεσλάου τὸ 1460 καταδικάσθησαν σὲ βαρύντατο χρεῖματικὸν πρόστιμο μερικὸι εὐδυμοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἐτρέχαν τὴν νύχτα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως μὲ

</

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΦΡΙΚΗ, ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ, ΤΡΟΜΟΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ, ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ, ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

[Του Δομινικανού μοναχού Μανθία ντε Ζιράντο, Έξορκιστού της Ίερās Έξετάσεως]

Ανέκδοτα αστρολόγων. Πώς ο πλεύσιος αστερς της Λυών κατήντησε ζητιάνος. Ο βασις της Αλσατίας. Πώς πραγματοποιήθηκε η προφητεία των αστρολόγων. Τό πάθημα του αυτοκράτορος Μανιλά. Πώς κοιταστράφη ο στέλες του Βυζαντίου. Τιμωρίες αστρολόγων.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό φροσκόπιον ενός ανθρώπου για να βγη αληθινό, πρέπει ο αστρολόγος να τό πάρη τη στιγμή που ο άνθρωπος αυτός γεννιέται.

Αυτός είναι, με λίγα λόγια, η κυριώτερη γραμμή της αστρολογικής, ή όποια τόσο ήταν διαδεδομένη στον κόσμο άλλοτε και ή όποια και σήμερα ακόμη έχει τους όπαδούς της.

Όπως είπαμε και προηγούμενως, κατά τόν μεσαίωνα υπήρχαν αστρολόγοι σοφοί και επιστήμονες, υπήρχαν όμως και άλλοι τσαρλατάνοι, οι όποιοι προσπαθούσαν με την αστρολογία να εξαπατούν τον κόσμο και να κερδίζουν άφθονα χρήματα. Σχετικά με τους τελευταίους, είναι τό παρακάτω χαριτωμένα ανέκδοτα:

Κάποτε ένας υπηρέτης, ό όποιος είχε κλέψει τόν κυρίο του, τό έσκασε από τό σπίτι μαζί με τό κλοπιμαίο, τό όποιο ήταν σημαντικής αξίας. Τού κάκου έψαξαν παντού να τόν βρούν και να τόν συλλάβουν. Ο υπηρέτης είχε γίνει άπύλητος. Τότε ο κυρίος του αποφάσισε να συμβουλευθή έναν αστρολόγο. Ο τσαρλατάνος αυτός του άπήντησε ότι ο υπηρέτης του δεν θα συλλαμβανόταν έπειδή, κατά τη στιγμή της γεννήσεώς του ή Σελήνη βρισκόταν σε συζυγία με τόν Έρμη, ό όποιος προστατεύει τους κλέπτες, ότι του κάκου έψαχναν να τόν βρούν. Μα ακριβώς εκείνη τη στιγμή οι άστυνομικοί παρουσίασαν τόν κλέφτη, τόν όποιο είχαν συλλάβει επί τέλους, παρ' όλη την προστασία του Έρμου!

Ένας άστρος πάλι της Λυών, πολύ πλούσιος αλλά και πολύ έπιπτος, πήγε μία μέρα σ' έναν αστρολόγο, ό όποιος του έβγαλε τό φροσκόπιό του και του είπε ότι θα ζούσε δεκαπέντε ακόμη χρόνια. Έχοντας ύπ' όψει του την προφητεία αυτή, ό άστρος φρόντισε να φάη στο διάστημα των δεκαπέντε χρόνων όλη του την περιουσία. Μα τό δεκαπέντε χρόνια πέρασαν και ο άστρος, ό όποιος ήταν χωρίς πεντάρα, δεν άπέθανε. Έκχρησε ακόμη πολλά χρόνια κι' έπειδή δεν είχε φροντίσει να μάθη καμμία έγασία, αναγκάστηκε να έπειτη, λέγοντας: «Ώδ-σπλαχνισθήτε έναν άνθρωπο, ό όποιος έζησε περισσότερο άπ' όπο πιστευε πως θα ζήσει...»

Όταν γεννήθηκε ο μέγας ποιητής Αίσχυλος, οι αστρολόγοι της εποχής του του έβγαλαν τό φροσκόπιον και του προφήτευσαν ότι ο' πεθάνει από πτώση σπιτιού. Γι' αλή-σ' όλη του τη ζωή ο ποιητής, έλθοντας να ξεφύγη από τό πεπονημένο του, προτιμούσε τό ύπαιθρον από τό κατοικημένα μέρος. Ως πύρο, σύμφω-να με τό θεόλη, δεν έγγλυσε από τη μόρτα του. Μία μέρα, καθώς ο ποιητής περπατούσε στην έρηχό, ένας άετός άρπάξε με τό νύχι του μία γελώνα, τήν όποια σηκωσε μαζύ του ψηλά στον αέρα. Όπείτα την πα-ράτησε και ή γελώνα πέφτοντας, χτύπησε με τό καθούκι της, τό όποιον, ως γνωστόν, είναι και τό σπίτι της, τόν ποιητή στο κεφάλι και τόν σκό-

τωσε. Έτσι ή προφητεία πραγματο-ποιήθηκε.

Ένας άνθρωπος κατά τόν μεσαίω-να, για τόν όποιο οι αστρολόγοι εί-χαν προείπει ότι θα σκοτωνόταν από ένα άλογο, φρόντισε σ' όλη του τη ζωή ν' απομακρύνεται τρέχοντας μό-λις έδλεπε κανένα από αυτά τό ζώο να πλησιάζη. Όστόσο μία μέρα, κα-θώς περνούσε από ένα δρόμο, ο δυνα-τός άέρας που φυσούσε κατά την ώρα εκείνη άρπάξε την έπιγραφή ενός κα-ταστήματος και του την έφερε κατα-κέφαλα, άφίνοντας τόν νεκρόν. Όταν έσήκωσαν την έπιγραφή, είδαν ότι εί-χε άπάνω ζωγραφισμένο ένα μαύρο ά-λογο, γιατί άντικε στο «Πανδοχείον του Μαύρου Άλόγου». Έτσι κι' αλή-τη φορά ή προφητεία των αστρολόγων πραγματοποιήθηκε.

Ο Έρτζιζ, Αρχή στρατηγός, κα-

συμβούλης των αστρολόγων του, ένα μεγάλο στόλο και τόν έστειλε έναν-τίον των έχθρών του με την πασιόηση ότι τά τους έξοντώση. Μα, παρ' τις προφητείες, ο στόλος αυτός κατε-στράφη όλόκληρος.

Ο Βασιλεύς της Αγγλίας, Έρρίκος Τος ρώτησε κάποτε έναν αστρολόγο αν μπόρεση να του πη σε ποιο μέρος θα περνούσε τις εορτές των Χριστου-γέννων. Μα ο αστρολόγος δεν μπόρε-σε να του άπαντήσει τίποτε στην έρώ-τησή του. Τότε ο Βασιλεύς του εί-πε: «Να πού εγώ είμαι καλύτερος αστρο-λόγος από σένα, γιατί ξέρω ότι από τό Χριστούγεννα θα τό περάσεις φυλακι-σμένο, στον πυργο του Λονδίνου...» Και πράγματι, αμέσως τόν φυλάκισε.

Ένας αστρολόγος, κυττάζοντας μία μέρα τόν Ιωάννη Γκαλέα, δούκα του Μιλάνου, του είπε: «Υψηλότατε, κα-

μαρία στην εμφάνισι των κομητών, την όποια συνδυάζαν με θανάτους βα-σιλέων, πριγκήπων, πολεμους και γε-νικώς με μεγάλα γεγονότα. Έτσι έ-νας κομήτης παρουσιάστηκε στη Ρώ-μη λίγο πρό του θανάτου του Ίουλίου Καίσαρος. Έπίσης ένας κομήτης πα-ρουσιάστηκε στο Παρίσι πρό του θα-νάτου του Καρδινάλιου Μαζαρίνου και του Βασιλέως Λουδοβίκου Ήου.

Ένα από τό κυριώτερα σύμμερα των μάγων ήταν και ή μαγική ράβδος, ή όποια ήταν άπλοστοτα ένα κλαδί διαλατωτό από λεπτοκυρδιά ή από φηγγό ή από μηλιά. Η ράβδος αυτή είχε την ιδιότητα, μόλις άγγιζε τη γη, ν' ανακαλύπτει αν υπήρχαν κάτω από τό χώμα πολύτιμα μέταλλα, κομ-μηνες πηγές ή θησαυροί.

Ο πρώτος που χρησιμοποίησε μία τέτοια ράβδο ήταν ο Μωάβης, ό όποιος άνεκάλυψε μ' αυτή στην έρημο την πηγή, με τό νερό της όποιας έπότισε τους διψασμένους Έβραίους.

Επίσης και οι θεοί των αρχαίων Έλλήνων είχαν τη μαγική τους ρά-βδο. Παράδειγμα ο Έρμης και ο Βακ-χος, οι όποιοι, άμα ήθελαν να κάνουν κανένα ζώμα, χρησιμοποιοσαν τη ράβδο τους.

Επίσης ο ζωροάστρης των Παρ-σών, ο φιλόσοφος Πυθαγόρας και οι μάγοι της Αιγύπτου χρησιμοποιοσαν μαγική ράβδο.

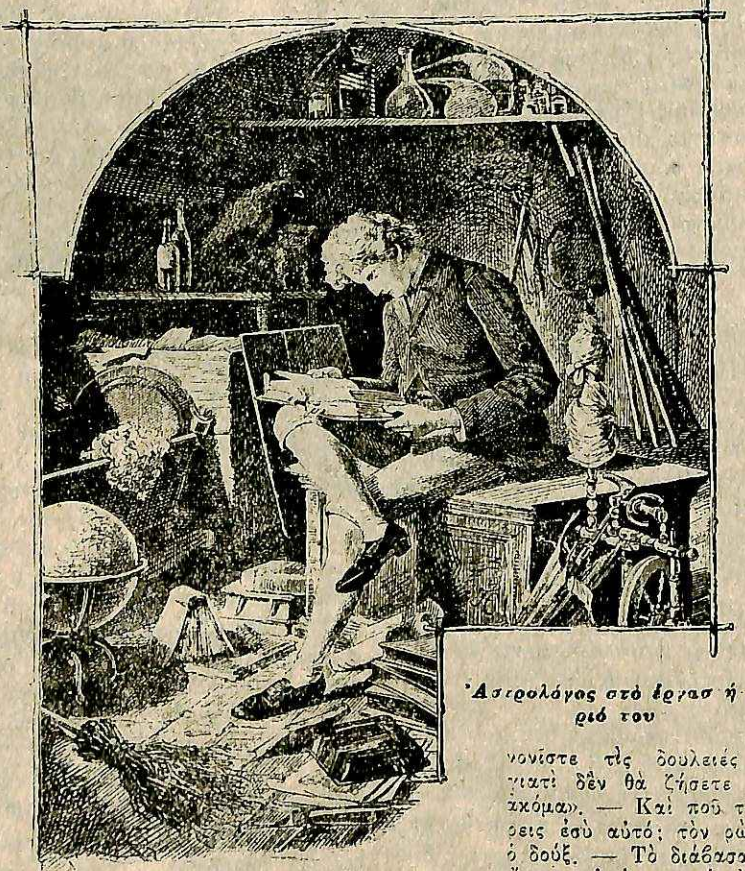
Ο Ρομύλος έπροφήτευσε στους Ρωμαίους τό μέλλον χρησιμοποιώντας μία τέτοια ράβδο.

Κατά τόν 17ον αιώνα έζησε στη Γαλλία ένας μάγος, όνομαζόμενος Ία-κωβος Αϊμάς, ό όποιος έπετίεσε τέτοια θαύματα, χρησιμοποιώντας μα-γική ράβδο, ώστε μεγάλου σοφού, όπως ο Μαλλεμπράν, άπέδιδαν τό θαύματα αυτά σε συνεργία του δια-βόλου. Αυτός, οδηγούμενος από τό ράβδο του, μπόρεσε κι' άνεκάλυψε όλα τό χαμένα αντικείμενα. Έπίσης με τη ράβδο του βοήθησε πολλές φο-ρές την άστυνομία στην άνακάλυψι και τη σύλληψι διαφόρων καταζητου-μένων κακοποιών.

Ένας άλλος πάλι σύγγρονός του, ό έπίσκοπος της Μοριέννης, χρησιμο-ποιοσε τη μαγική ράβδο για ν' ανα-καλύπτει σε ποιά σημεία της γης ή-σαν θωμένα πτώματα ήγνων. Έπί-σης μ' αυτή μπόρεσε και ξεχωρίσε τ' αληθινά λείψανα των ήγνων από τό ψεύτικα.

Επίσης κατά τό 1700 ζούσε στην Τουλούζη ένας εφημέριος, ό όποιος, χρησιμοποιώντας τη μαγική ράβδο, μπόρεσε να βλέπη τί έκαναν διάφο-ρα πρόσωπα, τό όποια βρισκότουσαν σε μακρινά μέρη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα θύματα της μαγικής ράβδου Τού μαγικού δαχτυλίδι. Δι' ιδιότητές του. Τά δαχτυλίδια των ταξειδιωτών. Τά φυλαχά Βασιλέως χει μμποι-ούντες φυλάξε ή γρητεία, κλπ.

Αστρολόγος στο έργο ή-μίο του

νονίστε τις δουλειές σας, γιατί δεν θα ζήσετε πολύ ακόμη. — Και πού τό ξέ-ρετε εσύ αυτό; τόν ρώτησε ο δούξ. — Τό διάβησα στα άστρα, άπάντησε ή απρο-σώπη. — Και σ' ό πόσο θα ζήσης; τόν ζανρωώτησε ο δούξ. — Ω, άπάντησε ή απροσώπη, τά άστρα ύπόσχονται σε μένα μακροζωία μεγάλη. — Έ, τότε θα σε κάνω εγώ να μάθης να δυσπιστής πώς τ' άστρα, είπε ο δούξ και διέταξε άμέσως και τόν έρέ-μασαν.

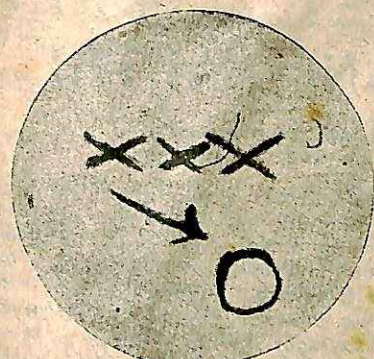
Ο Ζίκα, ο Βασιλεύς των Αράβων, συμβουλευθή κάποτε ένα διάσημον αστρολόγο, ό όποιος του πορείπε ότι θα ζούσε πάρα πολλά χρόνια. Μα δεν επέεσε ένας χρόνος από την προφη-τεία και ο Ζίκα πέθανε.

Για να συμπληρώσουμε τό περι-άστρολογία, πρέπει να προσέσουμε ότι οι αστρολόγοι έδιναν μεγάλη ση-

Η ΣΥΝΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΝΝΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ

Η γλώσσα των άλητών. Τά μυστηριώδη ιερογλυφικά τους σημεία. Πού κάθεται ο θεοφοβούμενος άν-θρωποι, πού ταγκούντες, πού εύσπλαχνικοί κλπ. Πώς ο άλήτης προειδοποιείται ότι στο σπίτι κά-θεται άστυνομικός. Τό τετράγωνο πού σημαίνει «δαγκανιάρικο σκυλλά», κλπ. κλπ.

Σημείο πού δηλώνει ότι στο μέρος αυτό συχνάζουν άστυνομικοί

Σε πολλούς από τους άναγνώστας μας θα είναι γνωστό ότι οι ζητιάνοι, οι άληται, οι παγγάνοι και γενικώς όλοι εκείνοι οι άνθρωποι πού θεω-ρούνται από τους άλλους ως άπόκλη-ροι της κοινωνίας και άποτελούν μία ξεχωριστή τάξη δική τους, χρησιμο-ποιούν ιδιαίτερη γλώσσα όσάκις θέ-λουν να συνεννοηθούν μυστικά μετα-ξύ τους. Έτσι, πολλές φορές, οι δι-κασταί είναι ύποχρεωμένοι να μαθαί-νουν αυτή τη γλώσσα για να κηλα-θαίνουν τους λωποδύτας πού δικά-ζουν, οι δέ άστυνομικοί την ξέρουν, ως επί τό πλείστον, άπ' έξω κι' ά-νακατωτά, λόγω της διαρκούς έπα-φής των με αυτούς. Έκείνοι όμως πού είναι σχεδόν άγνωστα είναι τά ιερο-γλυφικά σημεία, τά όποια χρησιμο-ποιοούν οι άνθρωποι αυτοί για να συ-νεννοούνται γραπτώς μεταξύ τους και τά όποια για ένα άδα ή δεν έχουν ά-πολύτως καμμία σημασία. Τά σημεία αυτά δεν είναι νεότερα εφευρέσεις. Γ-παρόντων από τόν μεσαίωνα και είναι διαφορετικά σε κάθε χώρα. Υπάρ-χουν όμως και πολλά από τά σημεία αυτά, τά όποια είναι διεννοους χρήσεως, δηλαδή χρησιμοποιούνται από τους κα-κοποιούς όλου του κόσμου.

Αν γρηζήκη κανείς αυτά τά ση-μεία, μπορεί, κάνοντας μία μικρή βόλ-τα σε μία μεγάλη πόλη ή και σ' ένα χωριό, να βρη χιλιάδες άπ' αυτά και να εξακριβώση τη σημασία τους. Π. χ. σ' ένα χωριό πηγαίνει ένας αλή-της και μπαίνει μέσα σ' ένα σπίτι για να ζητιανεύη. Βγαίνοντας άπ' αυτό, ζωγραφίζει γρήγορα-γρήγορα, προσέ-χοντας να μην τόν ιδή κανείς, έναν κύκλο επάνω στην εξώπορτα και τόν χωρίζει στα δύο με μία γραμμή. Με τό σχήμα αυτό ο ζητιάνος θέλει να δείξη στον άλλους συναδέλφους του ότι στο σπίτι εκείνο πού πήγε για να ζητιανεύη δεν του έδωσαν χρήματα, παρά μόνον φαί. Ο κύκλος λοιπόν σημαίνει «νόμισμα» και ή γραμμή τόν δύνει σημαίνει «έχρη». Συνο-λεως δέ τό ιερογλυφικό σημαίνει «ό-χι λεπτά, αλλά φαί».

Σε μία άλλη πόρτα πάλι βλέπει κα-νείς ζωγραφισμένο ένα σταυρό, ό ό-ποιος φυσικά δεν έχει καμμία σημασία για τόν άμύητο. Ποιος θα φανταστή- όμως ότι τό σταυρό αυτόν τόν έχάρα-ξε ένας ζητιάνος για να δείξη στον συναδέλφους του πού θα περάσουν άπ' εκεί ότι οι ένοικοι του σπιτιού αυτού είναι έξαιρετικά θεοφοβούμενοι άνθρω-ποι κι' ότι κι' αυτοί πρέπει να κάνουν τόν θεοφοβούμενο και να έπιχαλίσθουν τό χριστιανικά τους αισθήματα, αν θέλουν να τους ελεήσουν πλουσιοπα-ρόχως;

Στον τοίχο ενός άλλου σπιτιού πάλι είναι ζωγραφισμένα τρία τρίγωνα, τό ένα μικρότερο από τό άλλο. Αυτό σημαίνει ότι ένας λωποδύτης, ό έ-

ποιος, προσποιούμενος τόν ζητιάνο, έμπηκε σ' αυτό τό σπίτι για να τό έ-πισκοπήση, εξακριβώσε ότι δεν κατοι-κούν σ' αυτό παρά τρεις γυναίκες και μάλιστα μία γιαγιά, ή κόρη της και ή έγγονή της, όπως φαίνεται α-τό μέγεθος των τριγώνων.

Την φιλαργυρία των ένοίκων σπιτιού την δείχνουν οι ζητιάνοι εις- τους συναδέλφους των με δύο τετρά-γωνα βαλμένα τό ένα μέσα στο άλλο. Έτσι, ο ζητιάνος πού έκανε τό σχήμα αυτό είδοποιεί τους συναδέλφους του οι όποιοι (α έπισκο-φθούν στο μέλλον αυτό τό σπίτι, ότι οι ένοικοι του είναι ταγκούντες και δ-τι δεν πρέπει να πε-ριμένουν τίποτε άπ' αυτούς.

Πολύ επικίνδυνο σημείο είναι ένας κύκλος με μία γραμ-μή προς τό επάνω. Τό όμοιο αυτό τόν βλέπει συνήθως κα-νείς χαραγμένο στις πόρτες των άπομο-νωμένων ενοικίων σπιτιών, σημαίνει δέ ότι ο άλήτης πού πέεσε, άπ' αυτά, άφ' έτρομοκράτη-σε τους ένοίκους, κατώρωσε έτσι να τους εκδιώξη και να φιλοδωρηθή πλουσιοπαρόχως. Έτσι, εύγλωττον για όσα του προσέφεραν, ο άλήτης ζωγράφισε στην πόρτα του άπομονωμένου σπιτιού τό σημείο αυ-τό πού σημαίνει ότι αέδω πρέπει κα-νείς να μεταχειριστή βίαν.

Σ' έν άλλο σπίτι βλέπει κανείς ζωγραφισμένο ένα τετράγωνο γύρω από μερικές καμπύλες γραμμές. Το σημείο αυτό δείχνει ότι ο ζητιάνος πού πήγε να ζητήσει ελεημοσύνη σ' αυ-τό τό σπίτι, έπειδή φάνηκε ύποπτος εις- τους ένοίκους του, πετάχτηκε έξω με τις κλωτσιές. Τό σύμβολο λοιπόν αυ-τό σημαίνει: «Προ-σχή. Οι άνθρωποι έδώ είναι βάνυστοι».

Σ' ένα σπίτι στη Γαλλία άνεκάλυφον τό έδωμάδιον ζω-γραφισμένους πύα- από τη σκάλα τούς πταυρούς με ένα βέ-λος. Έβδω τά παύ-ματα ήταν κάπως ποδαρώτερα. Αυτόι πού είχαν κάνει τό σημεία αυτά ήσαν άληται, οι όποιοι κατώρθη-σαν να συχνήσουν την κόρη του σπι-τιού, ή όποια βρι-σκόταν άκάνη κατά την όρα της έπισκέφως των, και

να την κάνουν να πάη στην κουζίνα να τους φέρη κάτι να φάνε. Οι ζη-τιάνοι αυτοί ήσαν πρόσκοποι μιά- συμμορίας λωποδυτών πού μπηκαν στο σπίτι για να μπόρεσουν έτσι να προ-σανατολίσουν και τους άλλους συνα-δέλφους των. Κατεβαίνοντας από τό σπίτι έκαναν τούς τρεις σταυρούς, πού εσήμαιναν σε πού δωμάτιο βρισκό-τουσαν χρήματα, και τό βέλος, πού έσήμαινε σε ποιά πλευρά βρισκόταν ή πόρτα του δωματίου αυτού. Λίγες ήμέ-ρες άργότερα, οι διαρρηκταί έπεχεί-ρησαν να κλέψουν κρυμτιστή γραμμή. Την βίλλα αυτή την είχαν έπισκεψή διαρρηκταί, οι ό-ποιοι έφείσαν άγκυραν έκεί μέσα, δη-λαδή μπόρεσαν να κάτσουν πολλή ώρα άνευόλητοι, άφ' ό προηγούμενης δυ-σκολοτήτων πολύ για να μπου.

Ένα σημείο πού μπορεί να συναν-τήση κανείς σ' ένα έίς ένα τετρά-γωνο ζωγραφισμένο στην πόρτα ενός σπιτιού έξωχικό. Αυτό σημαίνει ότι μέσα στο σπίτι βρίσκεται ένας σκύλος επικίνδυνος πού δαγκώνει.

Τό περιεργότερο όμως σημείο πού βρέθηκε ήταν μία ζωγραφία πού πα-ρίεταν τό κεφάλι ενός ανθρώπου και γύρω του τέσσερα μαχαίρια. Σ' έκει-νο τό μέρος ένας άστυφύλακας πλη-γώθηκε θανάσιμα, άφ' ό έφαγε τέσσε-ρες μαχαίριες. Με τη ζωγραφία δέ πού έκαναν στον τοίχο οι κακοποιοί άνευόλωναν στον συναδέλφους τους τό κατώρθωμά τους.

Έτσι λοιπόν πολλές φορές τά διά-φορα σχήματα πού βλέπουμε χαρα-γμένα στον τοίχο ενός σπιτιού ή μιάς μάνδρας και πού τά θεωρούμε για παι-διαστικά παιχνίδια χωρίς σημασία, είναι πραγματικές σημεία συνεννοή-σεως κακοποιών μεταξύ τους και γι' αυτό τό καλύτερο πού έχει να κάνη κανείς άμα τό βλέπει είναι να τό σβύνη.

ΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ ΤΟΥ ΖΟΓΡΑΦΟΥ

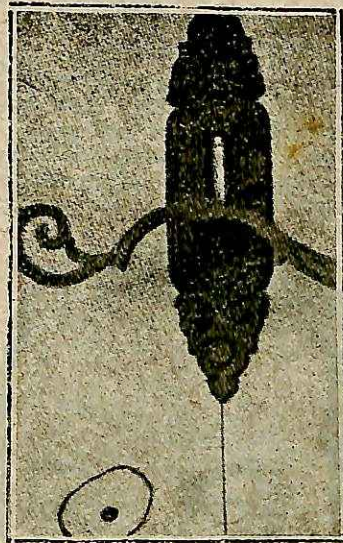
Ο περίφημος ζωγράφος Δε Γκόντε δεν άνταπέδιδε καμμιάν έ-πίσκεψη των διαφόρων τιτλούχων πού έπηγανιν και τόν έβλεπαν στο έργοστήριό του.

Κάποτε πού τόν έρώτησαν γιατί τό έκανε αυτό, άπάντησε:

— Δεν έπισκέπτονται τό άτομό μου, αλλά την τέχνη μου... Κατά συνέπειαν, τό άτομό μου δεν άνα-λαμβάνει καμμιάν ύποχρέωση άπέ-ναντί τους...

Πολλές φορές ά- κόμη και στην έρε-χή, μπορεί κανείς να συναντήση καί- ερογλυφικά αυτά ση-μεία. Έτσι στην πόρτα ενός άχυρω-νος βρέθηκε ζωγα-φισμένο ένα μικρό-τόσον. Αυτό εσή-μαινε ότι μέσα στον άχυρώνα αυτόν υπο-ρούσε κανείς να πε-ράση άνευόλητος τη νύχτα του.

Η τόλη πού δεί-χνουν συχνά οι λω-ποδυτές είναι κα-

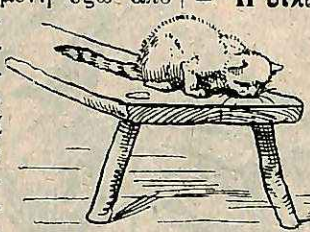
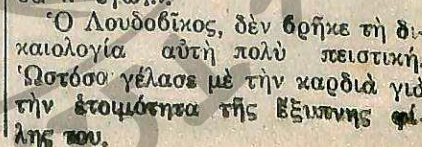
Ο κύκλος αυτός σημαίνει ότι έδώ κατοικεί ένας άστυνομικός

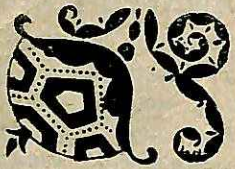
Ο σταυρός σημαίνει ότι οι ζη-τιάνοι πρέπει να κάνουν τόν θε-οφοβούμενο σ' αυτό τό μέρος

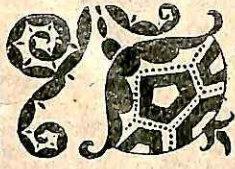
Έδώ κατοικούν μόνον γυναίκες. Αυτό σημαίνουν τά τρία τρίγωνα.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΔΙ

Ο στρατηγός διοικητής της Σχολής του Αγίου Κόρου, ο οποίος εκείνη τη στιγμή υπέγραφε διάφορα έγγραφα, πήρε το επισκεπτήριο που του έστεινε ο στρατιώτης και το διάβασε: «ΟΥΜΒΕΡΤΟΣ ΝΤΕΝΟΝ, μαθητής της στρατιωτικής σχολής του 'Αγίου Κόρου» αυτά μόνο έγραφε.

Ουμβέρτος Ντενόν! Φιλόσοφο μοιολογώντας ο στρατηγός. Ποιος; νάνε τάχα;... Τό όνομα αυτό δεν μου θυμίζει τίποτε...

Και, απευθυνόμενος προς το στρατιώτη, ερώτησε:

— Πές μου να μη μέσα... Σε λίγο ο επισκεπτής έμπαινε μέσα στο σαλόνι του στρατηγού με την ασπρη του επίπλωσι, τρεις τριγύρες του οποίου κρεμόντουσαν ή είνοντες των προγόνων του.

Ήταν ένα παλληκάρι, ένας ώρασιος νέος με μάτια γαλάζια φωτεινά, στα οποία ξεχωρίζες χίλιες ευγενικές φιλοδοξίες και όνειρα. Μα τα ίδια εκείνα μάτια τα σκέπαζε κάθε τόσο ένα βαρύ σύννεφο (λίψεως, που ο Έκανε να μαντεύσει ότι πολλές φορές θα είχαν δακρύσει.

Ο μαθητής της στρατιωτικής σχολής, αφού χαίρεται κανονικότητα, στάθηκε ευγενής μπρος στο στρατηγό, σε στάσι προσοχής και περιμενε να του μιλήσει αυτός πρώτος.

— Σας ακούω, φίλε μου, είπε ο στρατηγός ύστερ' από λίγες στιγμές και του έδειξε μια καρέκλα για να κάθεται.

Ο Ουμβέρτος Ντενόν, αφού υποκλίθηκε, κάθισε, κι' έπειτα με φωνή που έβγαζε από κάποια ανέκφραστη συγκίνηση, άρχισε να λέει:

— Στρατηγέ μου, είμ' ένας άγνωστος για σας. Συγγνώμστε με λοιπόν που παρουσιάστηκα έτσι αυτόσοις σε σας, χωρίς καμιά συστατική επιστολή, χωρίς τη μεσολάβηση κανενός γνωστού σας... Μα τό Έκανα αυτό γιατί ήθελα να έκτελέσω την τελευταία επιθυμία μιας έτοιμοθάνατης...

— Μιας έτοιμοθάνατης; ερώτησε με περηφάνια ο στρατηγός. Έξηγηθήτε λοιπόν!

— Ίδου περί τίνος πρόκειται, στρατηγέ μου... Πάνε από τότε είκοσι πέντε χρόνια... Ήταν κατά την εποχή του Γαλλογερμανικού πολέμου, μετά την καταστροφή του Σεβάν, τότε που τα στρατεύματά μας νικημένα, κυνηγημένα, κατέκλυζαν φεύγοντας τους δρόμους προς το Παρίσι...

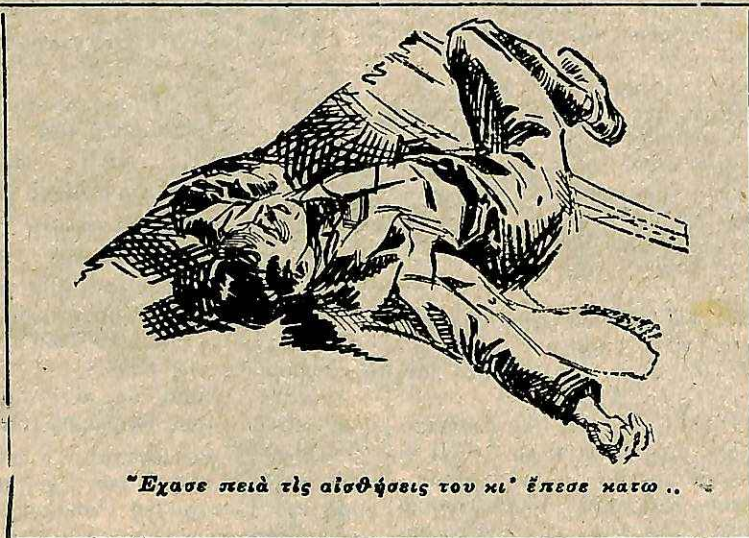
Μια από τις μαύρες για τη Γαλλία εκείνες 'ημέρες, ένας πληγωμένος, ένας λοχαγός των κυνηγών, που όποιον το αίμα κυλούσε άφθονο πάνω στην κουρελιασμένη στολή του κι' ο οποίος είχε άρνηση να μη σε νοσοκομείο, έβανελιμένος πεζά έλασε τις αισθήσεις του μπρος σ' ένα έξιτοχο μαγαζί και έπεσε κάτω. Άμέσως οι ιδιοκτήται του μαγαζιού έσπευσαν να τον περισυλλέξουν, να τον φιλοξενήσουν και να τον περιποιηθούν όπως τους υπάγρουσε ο πατριωτισμός τους... Αύριο ο λοχαγός, στρατηγέ μου, λεγόταν...

... Βίκτωρ Ντεμπυσσώ και ή...

Και άμέσως ο γερασμένος αυτός ήρωας σηκώθηκε όρθιος σαν να τον τίναζε κάποιο ελατήριο, έχοντας μπροστά του ζωντανή την εικόνα της τρεμερής εκείνης εποχής. Τί πόλεμο τρελλός και άπερίσκεπτος ήταν αυτός... Πόσοι προδότες. Θεέ μου, παρυσίαστηκαν τότε...

Αυτός τουλάχιστον δεν είχε καμιά τύψη, γιατί πάντοτε είχε πράξει το καθήκον του. Γυιός ενός χωροφύλακος, καταταχθείς έθελοντής, χωρίς σπουδαία μόρφωση, είχε πάρει με πολλή δυσκολία τους πρώτους του βαθμούς. Ο πόλεμος και ή εισβολή των Γερμανών τον βοήθησε να τα βάλει και έτοιμον να σκοτωθεί για την πατρίδα, με τα μάτια του καρφωμένα στη σημαία και με το χέρι του στο σπαθί του.

Ο μαθητής της στρατιωτικής σχολής σάπαινε τώρα κυττάζοντας το

Έχασε πειρά τις αισθήσεις του κι' έπεσε κάτω...

στρατηγό με θαυμασμό και σεβασμό, ενώ εκείνος βυθιζόταν όλο και περισσότερο στις μακρινές και θλιβερές εκείνες αναμνήσεις του.

Θυμόταν πως είχε χαλή σε μια μάχη, καθώς ώριμασε επί κεφαλής των ανδρών του εφ' όπλου λόγχι εναντίον των Βαναρών. Ή σφαίρες σφύριζαν άγρια γύρω του. Πολεμούσαν σώμα με σώμα, στήθος με στήθος, νοιώθοντας μια ήπια περιφρόνηση προς τη ζωή και μια άγρια λατρεία προς την πατρίδα.

Είχε άπομονωθεί πειρά από τους άνδρες και οι έχθροι που τον είχαν περικυκλώσει προσπαθούσαν να τον πιάσουν αιχμάλωτο... «Έδώ, κυνηγέ! Έδώ!... Έδώ!...» φώναζε, μα του χάκου. Κανείς δεν τον άκουγε. Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή κατώλισσε να τον σώσει ένας μικρούλης λοχίας, ο οποίος άντελήφθη τη θέση του και ώρμησε εναντίον των Βαναρών, χτυπώντας τους, με τον υποκλιμένο του β...

πλου του. Έτσι αυτός βρήκε εύκαιρία να να ξεφύγει, τη στιγμή ακριβώς που έβλεπε το γενναίο λοχία να σωμάζεται κάτω νεκρός με μια σφαίρα στο στήθος... Άξαφνα, μές στο σάλαγο εκείνο, σάλπινγες, άντήχησαν...

Οι Γάλλοι εσήμαιναν υποχώρησι... Καθώς υποχωρούσε τώρα μαζύ με τους άλλους άντελήφθη ότι μια βαθειά τρύπα έλασσε στον ώμο του, ότι το ήμα του τον έπλημμυριζε, ότι ήταν εσκούρωτος, κουρελιασμένος, μπορούσε να σκοτωθεί... Συγγνώμστε ένωιωθε και στο σπύτι, πλάι στην κούνια του νεογέννητου παιδιού τους, της μόνης τους παρηγοριάς... Ή μοίρα είχε φανη πολύ σκληρή πός την δυστυχισμένη Έρμαν, τις περήφανη και ευγενική καρδιά. Ή άγάπη της πός το παιδί της την κράτησε, ώς έτου έκείνο μεγάλωσε, στη ζωή κι' έπειτα πάλι, συγχωρούστας έλους, και αυτόν άκόμη το ούζυγό τη που τόσο την είχε βασανίσει στη φτώχη της ζωής...

Την άλλη μέρα το πρωί είχε ξυπνήσει σε μια καθαρούλα φωτεινή, καθαρή, μέσα στην οποία έμπαινε ο ήλιος πίσω από τις λεπτές λευκές κουρτίνες... Δίπλα στο κρεβάτι, στεκόταν

νεγνώρισε το κόσμημα, το οποίο ο Έκκος είχε χάσει στη πεθαμένη εύχαριστώντας την για τις στοργικές της φροντίδες, φιθύρισε:

— Άφσέ με να σε φιλήσω, παιδί μου, και μιλήσε μου για τη μητέρα σου...

Ή ιστορία της γυναίκας αυτής, την οποία άρχισε να διηγείται ο γυιός της, ήταν ή κοινή ιστορία των γυναικών που κακοπατούνται, που προσβιβονται από τους αυθόγους των καί μόνον έστι μόνες κι' έρμες μεσα στο σπύτι, πλάι στην κούνια του νεογέννητου παιδιού τους, της μόνης τους παρηγοριάς... Ή μοίρα είχε φανη πολύ σκληρή πός την δυστυχισμένη Έρμαν, τις περήφανη και ευγενική καρδιά. Ή άγάπη της πός το παιδί της την κράτησε, ώς έτου έκείνο μεγάλωσε, στη ζωή κι' έπειτα πάλι, συγχωρούστας έλους, και αυτόν άκόμη το ούζυγό τη που τόσο την είχε βασανίσει στη φτώχη της ζωής...

Όσο, μέσα στη συζυγική της άτυχία, μέσα στην έγκατάλειψή της, πολλές φορές έβλεπε μπροστά της, σαν σε μια γοητευτική όπασια, τον πληγωμένο εκείνο άξιωματικό, του οποίου τις πληγές είχε περιποιηθ με τα λεπτά χέρια της και ο οποίος την ευχαριστούσε με τόσο θερμά, με τόσο τρυφερά, με τόσο συνηνικά λόγια...

«Ω, αν εκείνη είχε θελήσει τότε... Ήν είχε τολμήσει να εκμυστηρευθ πόν πληγωμένο το στήθος που ένοιωθε γι' αυτόν μές στην καρδιά της... Ή, σίγουρα το μέλλον της θα ήταν διαφορετικό, γιατί κι' εκείνος την άγαπούσε, την έλάτρευε... Μα, αλλοίμονο, ή παρ'ενική της συστολή την είχε έμποδίσει... Ήταν έλλωστε άρραβωνιασμένη ήδη με τον άλλον που έμελλε να της καταστρέψει τη ζωή...

Ή μητέρα μου, συνέχισε ο νέος, ουό μιλούσε συχνά για σας... Ήθελε να γίνει κι' εγώ στρατιωτικός, να υπηρετήσω την πατρίδα μου. Γι' αυτό λίγο πριν πεθάνει με κάλεσε κοντά της και μου είπε: «Ουμβέρτε, όταν θα υπής στη Σχολή του Αγίου Κόρου, να πας να βρεις το στρατηγό Βίκτωρα Ντεμπυσσώ. Πές του ποιά είσαι και ζείσε του αυτό το βραχιόλι, το οποίο εφύλαξα και φορούσα πάντοτε... Θα δής πως άμέσως θα γίνει φίλος σου...»

Δυστυχισμένη γυναίκα! Φιθύρισε ο στρατηγός. Μα γιατί με θυμήθηκε τώρα που είμε πειρά πεθαμένη, ύστερ' από τόσα και τόσα χρόνια;... Θα ήμουν εύτυχής αν μπορούσα, όταν άκόμη εκείνη ζούσε, να της δείξω την άφοσίω μου, το θαυμασμό μου... Γι' αυτό σου δίνω, παιδί μου, το λόγο μου, ότι θα σε προσέχω σαν πατέρα...

Είμαι γέρος και πλησιάζω πειρά στο τέλος της ζωής μου... Παντρεύτηκα σε πολύ προχωρημένη ηλικία γιατί ή ανάμνηση της μητέρας σου δεν μ' άφινε να παντρευτώ νεώτερα, και πήρα μια γυναίκα πιστή κι' άφοσιωμένη... Απόκτησα μια χαριτωμένη κόρη, τη Γαβριέλλα μου... Μια απ' αυτές τις ήμέρες δά σου τη συστήσω. Και τώρα έλα να σε φιλήσω πάλι...

Είμαι ο γυιός της και αυτό το κειμήλιο το πιστοποιεί... Και συγγνώμστε έβγαλε από την τσέπη του ένα χρυσό βραχιόλι, άπάνω στο οποίο ήταν χαραγμένη ή λέξι: ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ!

Νέα σιωπή επακολούθησε αυτή τη φορά, μια σιωπή γεμάτη σεβασμό και έπειτα ο στρατηγός, ο οποίος ά...

Και σφίγγοντας τα χέρια του νεαρού εύελπίδος, τον φίλησε πατρικά στο μέτωπο.

Μετά δέκα χρόνια από την παραπάνω σκηνή, ο νεαρός υπολοχαγός Ουμβέρτος Ντενόν, παρασημοφορημένος για διάφορες πολεμικές του άγδραγαθίες, άδηγεί στο βωμό την ώραία δεσποινίδα Ντεμπυσσώ, την κόρη του στρατηγού, με λουλούδια μονδαλιές στο κεφάλι.

Ο γάμος τους γίνεται από έρωτα.

Μές στην εκκλησία, έπου σ' όλα τα πρόσωπα λάμπει ή χαρά και ή εύτυχία, ο στρατηγός με τη μεγάλη του στολή ε'νε ο εύτυχέστερος απ' όλους.

Είμ' αλήθεια ότι άλλοτε δεν είχε τολμήσει να έξιμολογή ή τον έρωτα που του φλόγιζε τα στήθη στη μητέρα του γαμπρού του, ή όποιος, έπειδή ήταν άρραβωνιασμένη, δεν μπορούσε, δεν έπρεπε ν' άκούση την έξιμολόγησί του... Μα τώρα ο τραυματισμένος του 1870 πληρώνει το χρέος του πός έκείνη που του θέρραπυσε τις πληγές έδινε την άγαπημένη του μοναχοκόρη γυναίκα στο μοναχογυιό της.

Άνάμεσα σ' άλλα όδρα που προσέφεραν στους νεονύμφους, πολύτιμες πέτρες, κοσμήλια σπάνια, διαμάντια, ξεχωρίζει το χρυσό βραχιόλι, το ίσοό δόσω του νικημένου του Σεβάν πός την μητέρα του Ουμβέρτου.

Έτσι ή πεθαμένη έστειλε κι' αυτό το δώρο της και το «Εύχαριστώ» τη χαραγμένο άπάνω στο χρυσάφι... Το εύχαριστώ αυτό το έλαγε ή πεθαμένη στο στρατηγό για το παιδί της...

MICHEL SAVON

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

ΦΘΗΝΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Ένας Γάλλος καιμάδος ονομαζόμενος Άρμάν, ο οποίος έδωρείτο ως «φρασερό» άμμηρος, έδέχθη μια μέρα στο θέατρο την έπίσκεψη ενός γνωστού του παρασίτου, που είχε την κακή συνήθεια να πηγαίνει αυτόπροσκλητος σε όλους τους φίλους του. Έξήτησε λοιπόν από τον ήθοποιό να τον φιλοξενήσει για εκείνο το βράδυ. Ο Άρμάν άμν έμους, στον οποίο αυτό το πρόγραμμα δεν έκανε καμιά εύαγρήσθη, ήθελε να βοή έναν πρόπο για να ξεφορτωθ τον ευογλικό έπισκέπτη του. Τού έλεγε λοιπόν:

— Ή κατοικία μου είναι κάπως άβολη, αλλά δεν μπορώ να σε άονηθώ την σιλοξενία μου. Έλάτε μαζύ μου.

Ο καιρός ήταν γλυκότατος και ή νύχτα ήταν ήμαρμια. Ο Άρμάν κρατώντας τον μουσαφίρη του από τον πάλι, και εκεί, πίσω απ' τα τείχη εστάθηκε κάτω από έναν μεγαλοεπτή πλατάνο. Κάθισε κάτω, έβγαλε το παπούτσι του, έβγαλε το σακκάκι του, το διπλώσε με μεγάλη προσοχή σκαφώλως επάνω στο δένδρο, έαπλώθηκε ανάμεσα σε δυο κλαδιά και έτοιμάστηκε να κοιμηθ.

Τί κανέτ' εκεί, φίλε μου; ρώτησε ο άλλος έκπληκτος.

— Καθώς βλέπετε, έτοιμάζομαι να κοιμηθώ. Και σας συμβουλεύω να κάνετε και σεις το ίδιο.

Ένωσείται ότι ο παράσιτος δεν έτόλμησε πειρά να έπιμείνη ζητώντας τη φιλοξενία του Άρμάν.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Η ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τό έφρενινό κοινό έκανε τους Άθηναίους να χρησιμοποιήσουν όλα τα δυνατά μέσα για να θερμάνουν τα σπύτια τους, μαγκάλια, τζάκια, θερμαστρες, ήλεκτρικές σύμπες κλπ. Παρ' όλα αυτά όμως πολλοί παρεπονούντο ότι τα μέσα αυτά τη; θερμάνσεως δεν ήταν έπαρκή, παρ' όλες τις προόδους και τις έφευρέσεις της μηχανικής.

Και όμως μέχρι πός έννενηντα άκόμη έτών ή άνθρωπότης βρισκόταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση, ως προς το ζήτημα της θερμάνσεως και οι άνθρωποι της εποχής μας θα έπέθαιναν άσφαλώς απ' το κρύο αν έξιούσαν στο Μεσαίωνα.

Άρκει να σημειώση κανείς ότι μέχρι του ένδεκάτου αιώνας μ.Χ. σ' όλη την Ευρώπη και σ' όλη την Άν τολή το μόνο θερμαντικό μέσο ήταν τά τζύλα. Μόνον κατά το 1040 κάποιος πρακτικός γαιοκτήμων της Ίταλίας έπενόησε τά έυλοκαρβούνα και ή χρησις τους δ' εδόθη σιγά-σιγά και στις άλλες χώρες.

Κατά τόν δέκατο πέμπτο ολώνα άνεκαλύφθησαν για πρώτη φορά στην περιφέρεια της Λιέγης, στο Βέλγιο, τα πετροκαρβούνα και άρχισαν να τα χρησιμοποιούν ως θερμαντικό μέσο.

Όσο σ' όλον τον Μεσαίωνα και σ' όλους τους χρόνους της Άναγεννήσεως μέχρι πός έξηντα έτών το μόνο θερμαντικό μέσο που χρησιμοποιούσε ή άνθρωπότης, απ' τα βασιλικά παλάτια μέχρι τις φτωχικές καλύβες, ήταν το τζάκι.

Και έπειδή ή πόρτες, τα παράθυρα και ή σάνιδες του πατώματος δεν είχαν ποτέ τελεία εφραμογή, το κρύο έμπαινε από όλες τις μεριές και όλοι οι άνθρωποι, βασιλείς, μεγιστάνες και φτωχοί, τον χειμώνα έτοιμοτύριζαν κυριολεκτικώς από το κρύο. Και μέσα σ' αυτά άκόμη τά μεγαλότραπη άνάκτορα των Βερσάλλιών, το χιμώνα ξεκάγαν οι αυλικοί απ' τ' κρύο, σαν να βρισκόταν στην Σιβηρία, μολοντί όλα γενικώς τά δωμάτια ήταν έφοδιασμένα με τεράστια τζάκια, στα όποια έκαινε νυχθήμερον φωτιά με χοντρά κούτσουρα.

Η περιφήνη μάλισσα εύνουμένη του Λο υδ οβ ί κ ου 14 ου αιώνα, η ντε Μαιντενόν έγραφε σχετικώς στον δούκα ντε Νοάιγ.

Τό έφρενινό κοινό έκανε τους Άθηναίους να χρησιμοποιήσουν όλα τα δυνατά μέσα για να θερμάνουν τα σπύτια τους, μαγκάλια, τζάκια, θερμαστρες, ήλεκτρικές σύμπες κλπ. Παρ' όλα αυτά όμως πολλοί παρεπονούντο ότι τα μέσα αυτά τη; θερμάνσεως δεν ήταν έπαρκή, παρ' όλες τις προόδους και τις έφευρέσεις της μηχανικής.

Καί όμως μέχρι πός έννενηντα άκόμη έτών ή άνθρωπότης βρισκόταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση, ως προς το ζήτημα της θερμάνσεως και οι άνθρωποι της εποχής μας θα έπέθαιναν άσφαλώς απ' το κρύο αν έξιούσαν στο Μεσαίωνα.

Άρκει να σημειώση κανείς ότι μέχρι του ένδεκάτου αιώνας μ.Χ. σ' όλη την Ευρώπη και σ' όλη την Άν τολή το μόνο θερμαντικό μέσο ήταν τά τζύλα. Μόνον κατά το 1040 κάποιος πρακτικός γαιοκτήμων της Ίταλίας έπενόησε τά έυλοκαρβούνα και ή χρησις τους δ' εδόθη σιγά-σιγά και στις άλλες χώρες.

Κατά τόν δέκατο πέμπτο ολώνα άνεκαλύφθησαν για πρώτη φορά στην περιφέρεια της Λιέγης, στο Βέλγιο, τα πετροκαρβούνα και άρχισαν να τα χρησιμοποιούν ως θερμαντικό μέσο.

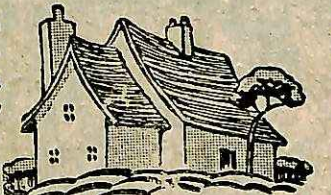
Όσο σ' όλον τον Μεσαίωνα και σ' όλους τους χρόνους της Άναγεννήσεως μέχρι πός έξηντα έτών το μόνο θερμαντικό μέσο που χρησιμοποιούσε ή άνθρωπότης, απ' τα βασιλικά παλάτια μέχρι τις φτωχικές καλύβες, ήταν το τζάκι.

Και έπειδή ή πόρτες, τα παράθυρα και ή σάνιδες του πατώματος δεν είχαν ποτέ τελεία εφραμογή, το κρύο έμπαινε από όλες τις μεριές και όλοι οι άνθρωποι, βασιλείς, μεγιστάνες και φτωχοί, τον χειμώνα έτοιμοτύριζαν κυριολεκτικώς από το κρύο. Και μέσα σ' αυτά άκόμη τά μεγαλότραπη άνάκτορα των Βερσάλλιών, το χιμώνα ξεκάγαν οι αυλικοί απ' τ' κρύο, σαν να βρισκόταν στην Σιβηρία, μολοντί όλα γενικώς τά δωμάτια ήταν έφοδιασμένα με τεράστια τζάκια, στα όποια έκαινε νυχθήμερον φωτιά με χοντρά κούτσουρα.

Η περιφήνη μάλισσα εύνουμένη του Λο υδ οβ ί κ ου 14 ου αιώνα, η ντε Μαιντενόν έγραφε σχετικώς στον δούκα ντε Νοάιγ.

Τό έφρενινό κοινό έκανε τους Άθηναίους να χρησιμοποιήσουν όλα τα δυνατά μέσα για να θερμάνουν τα σπύτια τους, μαγκάλια, τζάκια, θερμαστρες, ήλεκτρικές σύμπες κλπ. Παρ' όλα αυτά όμως πολλοί παρεπονούντο ότι τα μέσα αυτά τη; θερμάνσεως δεν ήταν έπαρκή, παρ' όλες τις προόδους και τις έφευρέσεις της μηχανικής.

Καί όμως μέχρι πός έννενηντα άκόμη έτών ή άνθρωπότης βρισκόταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση, ως προς το ζήτημα της θερμάνσεως και οι άνθρωποι της εποχής μας θα έπέθαιναν άσφαλώς απ' το κρύο αν έξιούσαν στο Μεσαίωνα.

Άρκει να σημειώση κανείς ότι μέχρι του ένδεκάτου αιώνας μ.Χ. σ' όλη την Ευρώπη και σ' όλη την Άν τολή το μόνο θερμαντικό μέσο ήταν τά τζύλα. Μόνον κατά το 1040 κάποιος πρακτικός γαιοκτήμων της Ίταλίας έπενόησε τά έυλοκαρβούνα και ή χρησις τους δ' εδόθη σιγά-σιγά και στις άλλες χώρες.

Κατά τόν δέκατο πέμπτο ολώνα άνεκαλύφθησαν για πρώτη φορά στην περιφέρεια της Λιέγης, στο Βέλγιο, τα πετροκαρβούνα και άρχισαν να τα χρησιμοποιούν ως θερμαντικό μέσο.

Όσο σ' όλον τον Μεσαίωνα και σ' όλους τους χρόνους της Άναγεννήσεως μέχρι πός έξηντα έτών το μόνο θερμαντικό μέσο που χρησιμοποιούσε ή άνθρωπότης, απ' τα βασιλικά παλάτια μέχρι τις φτωχικές καλύβες, ήταν το τζάκι.

Και έπειδή ή πόρτες, τα παράθυρα και ή σάνιδες του πατώματος δεν είχαν ποτέ τελεία εφραμογή, το κρύο έμπαινε από όλες τις μεριές και όλοι οι άνθρωποι, βασιλείς, μεγιστάνες και φτωχοί, τον χειμώνα έτοιμοτύριζαν κυριολεκτικώς από το κρύο. Και μέσα σ' αυτά άκόμη τά μεγαλότραπη άνάκτορα των Βερσάλλιών, το χιμώνα ξεκάγαν οι αυλικοί απ' τ' κρύο, σαν να βρισκόταν στην Σιβηρία, μολοντί όλα γενικώς τά δωμάτια ήταν έφοδιασμένα με τεράστια τζάκια, στα όποια έκαινε νυχθήμερον φωτιά με χοντρά κούτσουρα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ

Κατά τόν Άπρίλιο του 1482, διαρκώντας του έμφυλίου εκατονταετούς πολέμου των Κάτω Χωρών 'Ολλανδικός στρατός πολιορκούσε τον πύργο του Μπαρνβελτ, τον όποιον υπερήσπιζε ο γενναίος λοχαγός Ιωάννης Σκαφφραίρε με 'Ολλανδούς επίσης στρατιώτες.

Κάθε φορά που τά δύο αντίπαλα στρατεύματα συνηνιώντο κάτω από τον πύργο, πολεμούσαν μεταξύ τους με μανία.

Ο Σκαφφραίρε, ο άρχηγός των πολιορκουμένων ήταν όσως είκοσι, ένας έξαιρετικά γενναίος πολεμιστής. Έλπιζοντας ότι θα λάβη βοήθεια άντέκρουε επί πολλές ήμέρες τους πολιορκητάς, έπανελιγμένως δέ έπεχείρισε να κάνει έξοδο, μα χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Τέλος ο Σκαφφραίρε άπεφάσισε να συνθηκολογήσει. Άνέθεσε λοιπόν σ' ένα ύπασπιστή του να έλθη σε συνεννόηση με τους έχθρους και να τους ζητήσει τους όρους τους.

Έκείνοι άπάντησαν ότι δεν θα έλυναν την πολιορκία αν δεν τους παρέδιδαν πετώντας τον από το παράθυρο του πύργου τον λοχαγό Ιωάννη Σκαφφραίρε.

Ή σκληρότης αυτή έκανε τέτοια έντύπωση στους πολιορκουμένους, ώστε έδήλωσαν ότι προτιμούσαν να σκοτωθούν όλοι μέχους ενός παρά να δεχθούν ένα τέτοιο φρικώδη όρο. Ο Ιωάννης Σκαφφραίρε όμως έλαβε τον λόγο και έλεγε:

— Φίλοι μου, έπειδή μόνον ο θάνατός μου θα σας σώσει δεν μου επιτρέπεται να διατάσω!

Και χωρίς να δώσει καρό στους στρατιώτες του να τον έμποδίσουν, άνέβηκε στο παράθυρο και έπεσε νεκρός στα χέρια των έχθρων του...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο χωρικός προς τον έπισκεπτην του χωριού:

— Τόν βλέπεις αυτό το γιατρό; Τό μισό χωριό του χρωστά τ' ζωή του.

— Ο έπισκεπτής, (θαυμάζων). — Μπα! Είνε λοιπόν τόσο σπουδαίος έπιστήμων ο γιατρός αυτός;

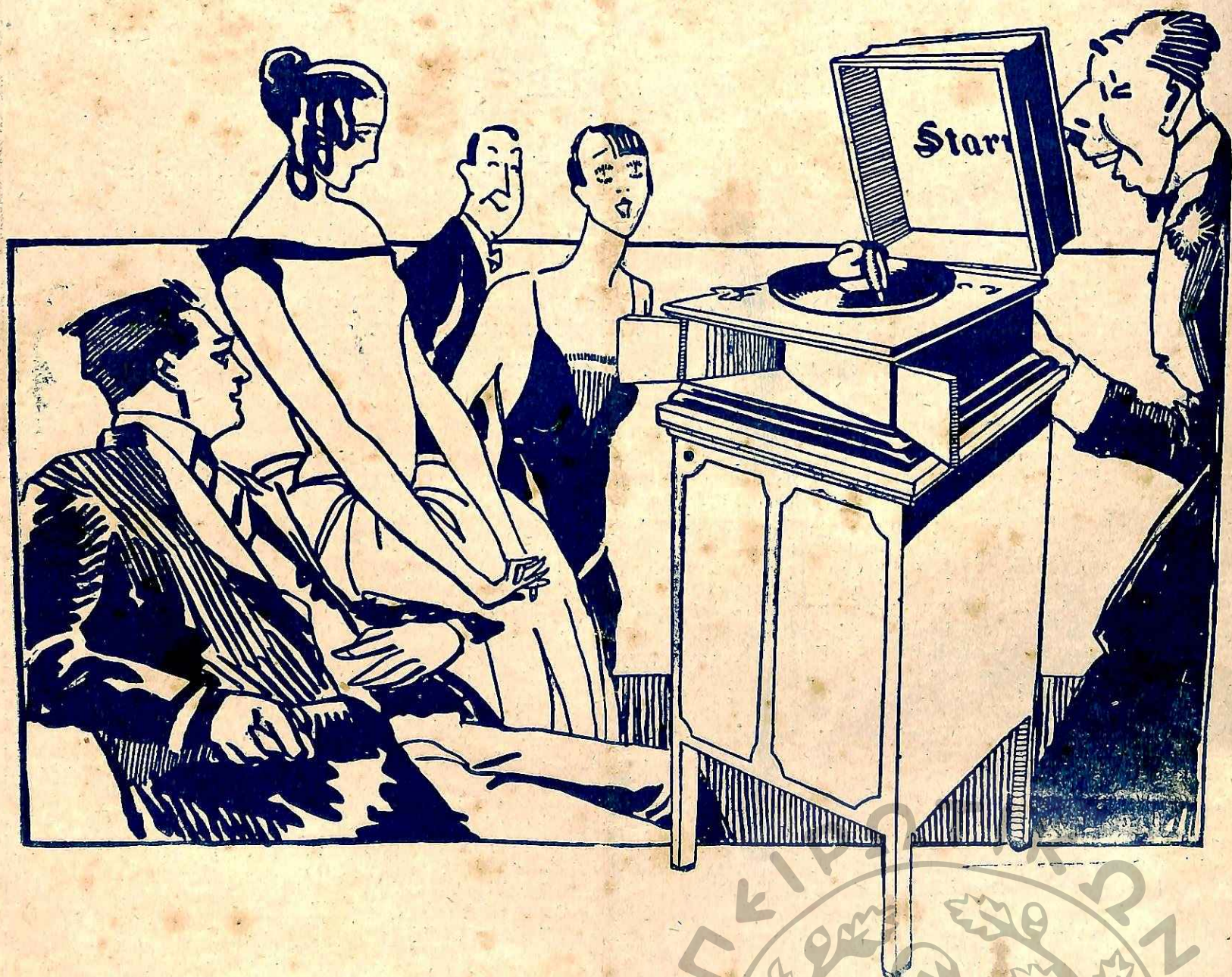
— Ο χωρικός. — Κάθε άλλο. Μα όταν άρρωστήση κανείς και τόν ζητήσουν δεν τον βρίσκουν ποτέ σπίτι του!...

Τά προηγούμενα φύλλα της 'Οικογενείας' τιμώνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά 'Αρσακείου 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Οδός Φίλωνος 48